

**Wyższa Szkoła Teologiczno Humanistyczna
The Ukrainian Institute of Arts and Sciences
The Ukrainian Adventist Theology Institute**

**МАТЕРІАЛИ
XIV МІЖНАРОДНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«Актуальні проблеми соціальних та
економічних процесів в умовах
трансформації українського суспільства»**

17 квітня 2019 року

Буча, 2019

**XIV МІЖНАРОДНА СТУДЕНТСЬКА НАУКОВО–ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ «Актуальні проблеми соціальних та економічних
процесів в умовах трансформації українського суспільства»**

***Рекомендовано Вченою радою
Українського гуманітарного інституту
Протоколом №9 від 13 травня 2019 р.***

***Адреса редколегії
Україна, 08292, Київська обл., м. Буча, вул. Інститутська, 14
ПВНЗ «Український гуманітарний інститут»***

©ПВНЗ «Український гуманітарний інститут», 2019
©Автори, 2019

Актуальні проблеми соціальних та економічних процесів в умовах трансформації українського суспільства: Матеріали XIV міжнародної студентської науково-практичної конференції «Актуальні проблеми соціальних та економічних процесів в умовах трансформації українського суспільства», Буча, 2019 р.: Тези доп.: –К.: Міленіум, -2019.

Розглянуто актуальні питання світоглядних, християнських та філософських аспектів осмислення минулого та сучасності; суспільно-політичних та культурологічних аспектів трансформаційних процесів в Україні; теорії та практики фінансових процесів, антикризового менеджменту національного, світового та регіонального рівнів і тенденцій маркетингу в соціально–економічних системах сучасності.

Матеріали конференції видано в авторській редакції.

Редакційна колегія:

Голова оргкомітету: Штанько Л.О., к.е.н., доцент, ректор ПВНЗ «Український гуманітарний інститут».

Співголова оргкомітету: Понятовський Ф.К., PhD., проректор з науково-педагогічної роботи.

Секретар конференції: Синчак Б.А., секретар науково-організаційного відділу.

Члени оргкомітету:

Гриненко І.В., в.о. завідувача кафедри журналістики;

Ношин Я.І., заступник завідувача кафедри філософії та релігієзнавства;

Поліна Г.В., завідувач кафедри романо–германської філології та порівняльно–історичного й типологічного мовознавства;

Проданюк Ф.М., завідувач кафедри педагогіки та психології

Терещенко Л.О., завідувач кафедри економічної кібернетики, фінансів та менеджменту

Терещенко В.І., завідувач кафедри теорії та методики фізичного виховання

ЗМІСТ

АВАНЕСЯН С.С.	9
АНАЛИЗ КОММУНИКАТИВНЫХ ФУНКЦИЙ МОДАЛЬНЫХ ГЛАГОЛОВ ВОЛЕИЗЪЯВЛЕНИЯ	
АДЕЛАДЖА А.О.	12
ВЛИЯНИЕ ТЕОРИИ МОРАЛЬНОГО РАЗВИТИЯ Л. КОЛЬБЕРГА НА ОБЩЕСТВО ПОСТМОДЕРНИЗМА	
ALORDEY TEKLA JOHN BAPTIST	15
THE ROLE OF WOMEN IN MODERN SOCIETY	
БАЛИК А.Р.	18
ГУМАНІСТИЧНІ ІДЕЇ У ТВОРІ ДЖ. БОККАЧЧО «ДЕКАМЕРОН»	
БЕЗУГЛОВА О.А.	20
ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ ПРИРОДООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	
БЕРЕЦЬКИ В.О.	23
ПРОБЛЕМАТИКА ОДЕЖДИ ЖЕНЩИНЫ-ХРИСТИАНКИ В БОГОСЛОВИИ АПОСТОЛА ПАВЛА В 1 ПОСЛАНИИ К ТИМОФЕЮ 2:8-10	
БІЛОКОНЬ А.О.	27
ФІЗИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ ТА ВІДПОЧИНОК	
ВОЖДАЄНКО І.В.	29
ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК СВІТОВОГО ФУТБОЛУ	
ГРИГУС О.О.	31
ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТІ	
ГРИНЕНКО А.А.	34
АДВЕНТИСТСЬКИЙ ПОГЛЯД НА РЕЛІГІЙНУ СКЛАДОВУ ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	
ГИТЧЕНКО С.І.	36
ПСИХОЛОГІЧНІ ХАРАКТЕРИСТКИ СУЧАСНОГО ЛІДЕРА	
ГНЄДІН Д.В.	39
СПОРТ ДЛЯ ВСІХ В УКРАЇНІ: РЕЗУЛЬТАТИ ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОГО ОПИТУВАННЯ	
ГОНЧАРЕНКО М.Ф.	43
БІГ І «З ЧИМ ЙОГО ЇДЯТЬ»	
ДОЛГОВА А.С.	47
ЛИЦЕМІРСТВО ЯК ПРОЯВ ПОДВІЙНИХ СТАНДАРТІВ ЛЮДИНИ НА ОСНОВІ ОБРАЗУ КЛОДА ФРОЛЛО З РОМАНУ «СОБОР ПАРИЗЬКОЇ БОГОМАТЕРІ» В. ГЮГО	

КАЗАЧКОВА Ю.Е.	50
СОВРЕМЕННОЕ ПОЛОЖЕНИЕ МОЛОДЕЖНОГО ИПОТЕЧНОГО КРЕДИТОВАНИЯ В КИЕВСКОЙ ОБЛАСТИ	
КІБИШ Л.А.	52
ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ЕДВАРДА ДЕМІНГА ПІДЧАС КОНТРОЛЮ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НАДАННЯ ПОСЛУГ З ОЦІНКИ ВІДПОВІДНОСТІ КТЗ ЗАДЛЯ ЗАДОВОЛЕННЯ ПОТРЕБ СПОЖИВАЧА	
КОЗОРІЗ Д.М.	56
ОБРАЗ АНТИХРИСТА У 2 СОЛ. 2:1-12	
КЛИМЕНКО М.С.	58
ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СТАВЛЕННЯ ДО БУЛІНГУ У УЧНІВ ХРИСТІЯНСЬКИХ ШКІЛ	
КАЛИНЮК В.Д.	61
ЖІНКА В СУСПІЛЬСТВІ НА ПРИКЛАДІ П'ЄСИ Г. ІБСЕНА «ЛЯЛЬКОВИЙ ДІМ»	
КОНДРАТЮК Х.В.	64
ВТРАТА ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ В ДОСЯГНЕННІ УСПІХУ (ЗА РОМАНОМ СТЕНДАЛЯ «ЧЕРВОНЕ І ЧОРНЕ»)	
КОЖУХ А.О.	68
ЯК ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ ФОРМУЮТЬ НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОМІСТЬ УКРАЇНИ	
КОЗЛОВА К.П.	71
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТОК МЕТОДОМ КОЛОВОГО ТРЕНУВАННЯ	
КОРОПАТОВ Б.М.	73
РУХОВА АКТИВНІСТЬ ЯК ЗАПОРУКА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я	
КРИВОШЕЯ І.М.	75
ХАРАКТЕРИСТИКА, ОСОБЛИВОСТІ ТА ЗАДАЧІ ГІМНАСТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	
КОЛЕСНИК Н.М.	79
БІБЛІЙНІ МОРАЛЬНІ ПРИНЦИПИ ЯК ФУНДАМЕНТ ХАРАКТЕРУ ЛЮДИНИ НА ПРИКЛАДІ ОБРАЗУ ГЕЛЕН БЕРНС ІЗ РОМАНУ ШАРЛОТТИ БРОНТЕ «ДЖЕЙН ЕЙР»	
КУЗНЕЦОВА Є.Г. ,.....	81
ОСОБЛИВОСТІ ВИСВІТЛЕННЯ ТЕМАТИКИ ГРОМАДСЬКИХ ІНІЦІАТИВ В УКРАЇНСЬКИХ ЗМІ	
ЛОБАНОВ Г.В.	84
ВПЛИВ ХРИСТІЯНСЬКИХ ПРИНЦИПІВ ВИХОВАННЯ НА СОЦІАЛІЗАЦІЮ ДИТИНИ	
ЛУПАШКО Р.І.	87
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	

МАЛЕТІНА Л.Г.	90
ПЕРЕНОСНЕ ЗНАЧЕННЯ ПРИКМЕТНИКІВ КОЛЬОРУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	
МАХАХІНГ О.Т.	92
ВПРОВАДЖЕННЯ СХІДНИХ ПРАКТИК СИСТЕМИ ХАТХА-ЙОГА ЯК ОДИН ІЗ ЕФЕКТИВНИХ НАПРЯМКІВ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ	
МЕЛЬНИЧУК А.С.	97
«СТО СОРОК ЧОТИРИ ТИСЯЧІ» НА ПІДСТАВІ КНИГИ ОБ'ЯВЛЕННЯ 14:1-5 ВІРШІВ	
МЕЛЬНИЧУК Е.І.	99
УСОБЛЕННЯ КАТЕГОРІЇ «КРАСИ» В ЧОЛОВІЧИХ ОБРАЗАХ У ТВОРАХ ОСКАРА УАЙЛЬДА	
МИНАСЯН А.Н.	101
ПОТЕНЦІАЛ ТЬЮТОРСТВА В ПРЕПОДАВАННІ АНГЛІЙСЬКОГО ЯЗЫКА СТУДЕНТАМ	
МІРОШНИЧЕНКО С.І.	104
ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З АДАПТИВНОГО ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДО РОБОТИ В ЦЕНТРАХ ІНВАСПОРТУ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА	
МИРЗАЕВА Ю.Э.	108
НОВАТОРСКИЕ ИДЕИ АНГЛІЙСЬКОГО РЕАЛІЗМА НА МАТЕРІАЛІ РОМАНА ЧАРЛЬЗА ДИККЕНСА «ПРИКЛЮЧЕННЯ ОЛИВЕРА ТВИСТА»	
НАГОРНА Т.О.	111
ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ІНФОРМАТИКИ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ НАУКИ	
НІКОЛЕНКО П.В.	114
ВПЛИВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ НА ДУХОВНИЙ РОЗВИТОК- СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ	
НОВОСЬОЛОВА М.А.	118
ВИРАЖЕННЯ ЕСТЕТИЗМУ У РОМАНІ ОСКАРА УАЙЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРІАНА ГРЕЯ»	
НОСЕНКО І.С.	121
АНАЛІЗ ПСИХОЛОГІЧНИХ УСТАНОВОК У ВЕЛИКОМУ ТЕНІСІ	
НОШИНА І.С.	124
ГУМАНІСТИЧНІ СТРАТЕГІЇ СУЧАСНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ І НОВОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ	
НОСАЧОВА В.В.	128
РЕАЛІЗАЦІЯ МЕТОДИКИ СТОРІТЕЛЛІНГУ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ УСНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ МОЛОДШИХ КЛАСІВ	
ОГУЛЬЧАНСЬКА К.П.	131
ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДТЕКСТУ ЯК ЗАСОБУ СУГЕСТІЇ В МІЖСОБИСТІСНИХ КОМУНІКАЦІЯХ	
ОРЄХОВА С.І.	134
РОЛЬ КЛАСНОГО КЕРІВНИКА У ФОРМУВАННІ ДУХОВНИХ ЦІННОСТЕЙ УЧНІВ	

ПАЛІЙ Д.В.	138
ЛЮДИНА – ОБ’ЄКТ ТА СУБ’ЄКТ КУЛЬТУРИ В РАМКАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	
ПАЛІЙ Д.В.	143
ЛЮДИНА, СПІЛКУВАННЯ ТА РОЗУМІННЯ – ФІЛОСОФСЬКА ПРОБЛЕМА	
ПАРХОМЧУК П.Л.	146
ПРАВИЛА ВИКОРИСТАННЯ СТОЛОВИХ ПРИБОРІВ ТА СЕРВІРУВАННЯ СТОЛУ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ДІЛОВОЇ ЗУСТРІЧІ	
ПЕТРЕНКО А.В.	148
КІБЕРПСИХОЛОГІЯ: НОВИЙ НАУКОВИЙ НАПРЯМОК	
ПИЛИПЕНКО У.О.	150
ОСНОВИ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ	
РОКІЩУК Н.А.	153
ОСОБЛИВОСТІ ТАЙМ-САМОМЕНЕДЖМЕНТУ ЗДОБУВАЧІВ УАЦВО	
СМЕРЕКА А.І.	157
ПОРТРЕТ ЗРАДНИКА В ДИСКУРСІ ОСТАНЬОЇ ВЕЧЕРІ В ЄВАНГЕЛІЇ ВІД ІВАНА	
СМЕРЕКА А.І.	160
ОСНОВНІ ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ КРЕАЦІОНІСТСЬКОЇ ДОКТРИНИ В ЦЕРКВІ АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ	
СОЛОВЙОВА О.В.	164
ЯКИХ СЛІВ УНИКАТИ ПРИ ВИСВІТЛЕННІ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ У МАС-МЕДІА	
СУРОВЦЕВА О.В.	166
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: НОВА ОСВІТНЯ ПАРАДИГМА	
ТАРАСОВА Д.Ю.	170
ВІЗУАЛІЗАЦІЯ ПОКАЗНИКІВ МІГРАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ В УКРАЇНІ ЗАСОБАМИ ТАБЛИЧНОГО ПРОЦЕСОРА MS EXCEL	
ТЕРЕЩУК А.В.	174
РЕПОРТАЖ ЯК ОДИН З ПРІОРИТЕТНИХ ЖАНРІВ В ТЕЛЕЖУРНАЛІСТИЦІ	
ТОМАШЕВСЬКА Л.П.	176
РОЗРОБЛЕННЯ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ ДП «УКРМЕТРТЕСТСТАНДАРТ»	
ТЮТЯХ В.Я.	180
АДАПТИВНЕ ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ ЯК НАПРЯМ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ	
ХУДАВЕРДІЄВ Р.Е.	182
МОТИВАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ	
ФРАНКІВ Д.І.	185
ВИХОВАННЯ ІНТЕРЕСУ ШКОЛЯРІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ	

ЧАЮН К.М.	188
БІНАРНІ ОПОЗИЦІЇ В МІФАХ ДАВНЬОГРЕЦЬКОГО ПОЕТА ЕВРІПІДА	
ЧИРКО А.Є.	191
ЕФЕКТИВНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ РІЗНИХ МЕТОДИК ДЛЯ СИЛОВОГО ТРЕНУВАННЯ ДЛЯ СТУДЕНТІВ	
ШЕВЧЕНКО А.О.	193
ПСИХОЛОГІЧНІ ПРИЧИНИ СУЇЦИДУ У ПРЕДСТАВНИКІВ ПРОФЕСІЙ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ПРАЦІ НА ПРИКЛАДІ ТРУДОВОГО НАСЕЛЕННЯ АНГЛІЇ	
ШНУРЕНКО С.В.	197
ЛІНГВОКОГНІТИВНА МЕТАФОРА ЯК ЗАСІБ ОБ'ЄКТИВАЦІЇ КОНЦЕПТУ СВІДОМОСТІ ТА ВНУТРІШНЬОГО КОНФЛІКТУ У РОМАНІ-АНТИУТОПІЇ РЕЯ БРЕДБЕРІ «451° ЗА ФАРЕНГЕЙТОМ»	
ШТАМБУРГ Д.В.	201
ОСОБЛИВОСТІ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ «NICKNAMES» НА ПРИКЛАДІ ІМЕН ЗНАМЕНИТОСТЕЙ	
ШТАНЬКО В.С.	203
ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ФУТБОЛІСТІВ ДИТЯЧОГО І ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ	
ШУМЧУК Б.О.	204
ПОДОРОЖ ДУШІ ДО ІНШИХ СВІТІВ В 2 КОРИНТЯН 12:1-4	
ЩЕРБИНА А.І.	207
ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛЮДСЬКОГО ІНСТИНКТУ ВИЖИВАННЯ НА ОСНОВІ ОПОВІДАННЯ ДЖЕКА ЛОНДОНА «ЛЮБОВ ДО ЖИТТЯ»	
ЩЕРБИНА В.В.	211
СЛУЖІННЯ СВЯТОГО ДУХА В НОВОЗАВІТНЮ ЕПОХУ, ЯК ХРИСТІЯНСЬКІ ТА ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ДЛЯ ОСМИСЛЕННЯ МИНУЛОГО ТА СУЧАСНОСТІ	
ЯРОВИЙ Н.Д.	214
ПОВНЕ ЗАНУРЕННЯ –ІСТОРІЯ ТА ЗНАЧЕННЯ ДІЇ ОБРЯДІ ХРЕЩЕННЯ	

Аванесян С.С.
студентка групи ГФ-17
Научный руководитель: Полина А.В.
к. филол. н., доцент
Украинский гуманитарный институт

АНАЛИЗ КОММУНИКАТИВНЫХ ФУНКЦИЙ МОДАЛЬНЫХ ГЛАГОЛОВ ВОЛЕИЗЪЯВЛЕНИЯ

Актуальность исследования обусловлена интересом к проблеме коммуникативных функций модальных глаголов волеизъявления. Для того, чтобы правильно передавать коммуникативное намерение, нужно знать роли и функции модальных глаголов в предложении. Знание характеристик данных модальных глаголов позволит осуществлять позитивное коммуникативное взаимодействие с другими членами предложения и более точно доносить смысл высказанного. Интерес к проблемам вербальной (словесной) манипуляции у современной лингвистики также требует исследования в данной области.

Объектом данного исследования является сущность и грамматические особенности модальных глаголов волеизъявления *shall* и *will*.

Предметом исследования являются коммуникативные функции модальных глаголов волеизъявления *shall* и *will*.

Целью исследования является анализ понятия волеизъявления и рассмотреть коммуникативные функции модальных глаголов *shall* и *will*.

Для достижения цели исследования ставились следующие задания: 1. рассмотрели понятие волеизъявление, его реализации в разных коммуникативных контекстах; 2. осуществили анализ грамматических и смысловых характеристик модальных глаголов волеизъявления; 3. исследовали коммуникативные функции модальных глаголов волеизъявления на примерах из книги Библии (старый завет)

Тему о модальных глаголах исследовали такие ученые как Авдеев В.В., Барабаш Т.А, Белова Е.Н., Беляева З.Ф., Бонк Н.А., Комова Т.А., Зверева Е.А., Ильиш Б.А., Качалова К.Н., Израилевич Е.Е., Кузнец М.Д., Корнеева Е.А., Маулер Ф.И., Плоткин В.Я, Сеньекберг И.В, Ахманова О.С., Смирницкий А.И., Diver W., Palmer. F.R.

На первом этапе было проанализировано понятие волеизъявления и особенности его проявления для разных модальных глаголов (*shall* и *will*). Прделанные анализы показали, что волеизъявление, которое может реализовываться как желание, согласие и разрешение, объединяет общий момент «волевого отношения субъекта к действию». Это относится и к данным модальным глаголам, которые тоже означают желание, согласие. Или, как говорил В.В. Виноградов в своих трудах [1, с. 53-87], они имеют

модальное значение желательности, а желательность связана с волей. В своей работе он приводит такой пример: кто хочет сдать экзамен на 5 тот и будет учить много. Данный пример не означает реальное действия, только показывает желательность осуществления этого действия. Речь идет о воле субъекта, его желание выполнить действия (сдать экзамен на 5). Пример показал, что объект имеет желание выполнить действие, но неизвестно будет ли оно выполнено.

На втором этапе мы исследовали сущность модальных глаголов и их особенности. Исследования, которые были проделаны в работах Качаловой К. Н., Израилевич Е. Е. показал, что модальные глаголы, которые выражают отношение к описываемому действию, помогают основному глаголу «выполнять свою работу». Модальные глаголы многозначны и позволяют исследователям быть более взвешенными в отношении истинной достоверности своих выводов и предположений в контексте, поскольку в науке мало что является стопроцентным абсолютом. Далее, все модальные глаголы являются вспомогательными глаголами, что означает, что они могут использоваться только с основным глаголом. С помощью таких глаголов мы можем выражать свои мысли просьбы, рассказать о своих умениях, спросить разрешение, запрещать что-то. И самое главное для модальных глаголов то, что они не меняют свое окончание в зависимости от действующего лица [4, с. 61-71].

Были проведены исследования глаголов *shall* и *will*. Каждых из них уникальный и имеет как общие, так и разные функции. Исследовали и пришли такому результату, что несмотря на то, что *shall* и *will* являются вспомогательными глаголами будущего времени, они имеют как общие, так и разные черты. Разница заключается в лексическом содержании. Рассмотрели несколько примеров: *Jake, you shall receive that doll*. В этом примере через модальный глагол *shall* показывается ответственность говорящего (обещание). В другом примере: *He will go the theater by all means* через модальный глагол *will* показывается ответственность подлежащего (решимость совершить действие). Сравнили эти два примера, анализировали и сделали вывод что глагол *will* выражает значение воли и желания подлежащего в высказывании, но *shall* означает решимость и показывает обещание или же угрозу субъекта, который произносит предложение [2, С. 61-71]

Анализировали работы Беляева З.Ф, Кочнева М.Г. и пришли к выводу, что модальный глагол *will* используется чаще всех в художественной литературе. С его помощью возможно показать эмоциональность героев и создать впечатление живого диалога. А модальный глагол *shall* встречался реже и только в текстах, где, как правило, выражает обещание, приказ или угрозу. У этих глаголов общее то, что они оба указывают на волю. Грамматически они образуют одинаковые формы, это означает, что после них употребляется инфинитив. Модальные глаголы всегда занимают разное место в письменной и устной речи. Но эти глаголы имеют разные

оттенки значений, и грамматики часто советуют избегать использования модальных глаголов, так как может произойти большая путаница. Часто употребляем *shall* и *will* в значении *dare*, который в большинстве случаев означает иметь смелость что-то сделать и довольно часто встречается в разговорной речи, например, в фильмах [3, с. 26].

На третьем этапе исследовали коммуникативные функции модальных глаголов волеизъявления на примерах из книг Библии. Исследовали Пятикнижие. Рассмотрели: Исход 1.10; 4.17, Левит 12.2; 23.29, Числа 18.2; 30.8, Второзаконие 18.6. Пришли к выводу, что если глагол *will* употребляется в предложении, которое является законом, то глагол выражает приказ что-то сделать без возможности неповиновения. В Библии есть много примеров, где употребляются модальные глаголы, в значении приказа или же указание кому-то, что следует сделать в той или иной ситуации. Например, в этом тексте фараон объясняет свое решение убивать израильских младенцев тем, что если их будет много, то они обязательно выступят против Египта во время войны: «*Come, we must deal shrewdly with them or they will become even more numerous and, if war breaks out, will join our enemies, fight against us and leave the country (Exodus 1:10)*».

В Пятикнижии использован глагол *will*, и он обозначает приказ, в котором Бог указывает на действия, которые должны быть обязательно выполнены. Но анализируя заповеди, мы пришли к выводу, что там Бог дал законы, где употребляется глагол *shall*, которые обозначает, что Бог лишь рекомендует, советует нам что-то сделать для нашего блага. В случае употребления глагола *shall*, Бог не заставляет человека, а оставляет за ним право выбора, и обещает свою помощь. Например, когда Бог говорит с Моисеем возле горящего куста, Он обещает ему, что с помощью посоха он будет творить знамения: «*And take in your hand this staff, with which you shall do the signs (Exodus 4:17)*»

Или, в тексте десяти заповедей модальный глагол выражает и рекомендацию как поступать, и обещание помощи Бога в этом процессе:»/ *Am the LORD thy God, you shall have no other gods before Me (Exodus 20:2–3)*»

Итак, мы проанализировали функционирование глаголов *shall* и *will* и пришли к выводу, что в литературе и речи используются оба глагола, но каждый из них несет свое значение и нужно быть очень осторожным при употреблении этих глаголов. На основе проведенного нами исследования установили, что *shall* это обещание, а *will*, в свою очередь, может выражать приказ или закон, который обязательно должен быть выполнен. Понимание разницы этих глаголов может помочь нам глубже понять смысл предложения и прочувствовать волеизъявление говорящего. Как мы увидели, в Библии есть много примеров, где употребляются модальные глаголы, в значении приказа или же указание кому-то, что следует сделать в той или иной ситуации. Используя глагол *will*, Бог дает точное повеление, в случае глагола *shall* Бог скорее дает обещание, сопровождаемое правом

выбора или рекомендацией. В библейском контексте знание и понимание разницы между этими глаголами очень важны для определения их точного значения.

Список использованных источников и литературы

1. Виноградов В.В. О категории модальности и модальных словах в русском языке / В.В. Виноградов // Избранные труды. Исследования по русской грамматике. -М.: Наука, 1975. -С. 53-87.
2. Беляева З.Ф. Сравнительный анализ модальных глаголов в американской научно–технической и художественной литературе/Ф.З. Беляева // Автореф. канд. дис. Калинин, Воронеж: Изд. Ворон, ун-та, 1985.-180 с.
3. Зверева Е.А. Вторичная функция модальных глаголов в современном английском языке / Е. А. Зверева // Исследования по английской филологии. -Сб. 3. -Л.: Изд–во ЛГУ, 1965. -С. 61-71
4. Израилевич Е.Е. Практическая грамматика английского языка. / Е.Е. Израилевич, Н. К. Качалова // В 2–х т. Т2, К.: Методика, 2003 г. - 304 с.
5. Diver W. The modal system of the English verb. -World, 1964. -Vol. 20. - №3. - P. 322–352.

Аделаджа А.О.
студентка групи ЗПС-2
Научный руководитель: Антонен М.А.
канд. психол. наук, доцент
Украинский гуманитарный институт

ВЛИЯНИЕ ТЕОРИИ МОРАЛЬНОГО РАЗВИТИЯ Л. КОЛЬБЕРГА НА ОБЩЕСТВО ПОСТМОДЕРНИЗМА

На развитие общества влияют различные научные, социальные, экономические, религиозные теории. Таковой является социальная теория морального развития Л. Кольберга. Он утверждает, что мораль формируется в человеке постепенно и параллельно с его умственным развитием. Под умственным развитием следует понимать приобретение правильных и фундаментальных знаний, то есть истины. Философы во все времена занимались её поиском.

Но Иисус Христос пообещал настоящим искателям истины: «Познаете истину и истина сделает Вас свободными» [Ин. 8:32]. Истина конкретна. Она абсолютна и не зависит ни от чего. Д.Гибсон считает, что «те, кто думают по-другому, вредят своим знаниям и моральному поведению» [2, с.9]. Теория морального развития Л. Кольберга получила резонанс от слов Иисуса Христа, так как только по мере познания человек и общество могут поступать хорошо. Но одни люди делают правильный выбор, отказываясь

от пути зла, и защищают свои позиции и убеждения, а другие, которые выбирают зло, представляют секулярное общество постмодернизма.

За 20 лет третьего тысячелетия зло не только умножилось, но также приобрело новые ужасающие формы. Нечестие, наглое поведение, неблагодарность, жестокость, подлость и предательство -проблемы, от которых страдает человек, стали нормой поведения большинства в обществе постмодернизма. «Постмодернизм -это новая философия, сущностью которой является отказ от общепринятых положений, принятие плюрализма и децентрализация научных сообществ, готовность без стыда и страха принимать любой выбор в условиях свободы мнений; безграничные, бесконечные возможности для интерпретации реальности; борьба с идеей разделения человека на душу и тело и неприятие абсолютной реальности» [6, с.5].

Лейтмотивом постмодернизма является отклонение любых попыток разделить человеческое знание на отдельные независимые категории. Реальность, знание и ценности создаются при помощи дискурсов, и, следовательно, они могут изменяться под их влиянием. Понятия человеческой самости и половой идентичности, которые раньше были универсальными и нерушимыми, сегодня стали искажёнными. Д. Стотт утверждает: «Постмодернизм и его скептическое восприятие любой истины всегда ставит под сомнение даже самую возможность прямого размышления над проблемами современности и поиска их решений» [5, с.77].

Исходя из этого, цель исследования заключается в том, чтобы показать применение теории морального развития Л.Кольберга для защиты личности от влияния постмодернизма. Вопрос морали был релевантным во всякое время существования человечества и тем более в XXI веке. Мораль – это форма общественного сознания, дающая представление о добре и зле, а также совокупность норм поведения, вытекающих из этих представлений. Г.Ващенко отмечает, что существуют автономные и гетерономные системы морали. «В автономных системах поступки обусловлены обязанностью или совестью. Гетерономные системы морали оценивают поступок по внешним мотивам. Поэтому для человека, который живёт по правилам этой морали, важно последствие поступка -радость или страдание, польза или вред» [1, с.18].

Гетерономная мораль ведёт к диктатуре релятивизма. Г.Куби считает, что «если эпоха всячески защищает релятивизм, то в сфере морали, права и религии отсутствуют абсолютно справедливые критерии» [3, с.18]. Из-за такой идеологии планетарный социум имеет проблемы «разбитых семей, одиноких матерей и отцов, миллионов зависимых от порнографии, детей, которые стали жертвами сексуального насилия, миллионов абортируемых детей» [4, с.19]. Противоположностью релятивизма является признание того, что переменный мир происходит из неизменного, абсолютного источника, питается из него и возвращается к нему. Таким источником

является «Бог, сотворивший мир и всё, что в нём... Им живём и движемся и существуем» [Деян.17:24-28].

Согласно теории морального развития Л.Кольберга, существует шесть идентифицируемых стадий развития, на каждой из которых ответы на моральные дилеммы более адекватны, чем на предыдущей [9]. Шесть стадий он сгруппировал в три уровня -доконвенциональный, конвенциональный и постконвенциональный, по две стадии в каждом. Переход от одной стадии к другой – результат развития как когнитивных навыков, так и способности к эмпатии [8]. Л. Кольберг предположил наличие седьмой стадии – трансцендентной морали, которая связывает религию с моральным суждением. Человек, находящийся на седьмой стадии, ориентирован не на удовлетворение своего «Я», а на других. Это стадия духовной морали, которую имеют рождённые свыше люди. Учёный взял три вида ориентации, образующие иерархию: ориентацию на авторитеты, ориентацию на обычаи, ориентацию на принципы.

Л. Кольберг определил, что в процессе морального развития главную роль играет понятие справедливости на протяжении всей жизни человека [8]. Его концепция в этом смысле является отражением принципа справедливости, который назвал Иисус Христос: «Итак во всём, как хотите, чтобы с вами поступали люди, так поступайте и вы с ними» [Мт.7:12]. Теория морального развития Л. Кольберга даёт необходимое просвещение обществу, которое защитит его от разрушения постмодернизмом.

Люди игнорируют истину из-за отсутствия духовного знания и веры в Бога. В лучшем случае они верят в какую-то Высшую Силу, у них Бог в душе. Но поверить в Него как в Живую Личность, покаяться в своих грехах, поверить в Христа как Спасителя, Который умер за них на кресте, они не хотят. А на самом деле вопрос с абсолютной истиной решается очень просто. Иисус сказал: «Я есть путь, истина и жизнь» [Ин.14:6]. Теория морального развития способна помочь человеку увидеть нужду в Боге и усилить социальное взаимодействие людей.

Чтобы не стать жертвой деструктивной силы постмодернизма, необходимо создать много социальных учреждений, поддерживающих основные человеческие ценности. Например, центры семейного консультирования, организации детского досуга. Такие учреждения должны тесно сотрудничать с церквями. Это станет эффективным инструментом для развития духовной морали, так как постмодернизм является очевидной угрозой для человечества.

Список использованных источников и литературы

1. Ващенко Г.Г. Виховний ідеал / Григорій Ващенко.–Полтава: Полтавський вісник, 1994.–190 с.
2. Гибсон Д. Упражнения в христианстве / Джин Гибсон. -San Leandro, Californien, USA: CLV, 1991. -Кн. 0. -127 с.

3. Куби Г. Гендер: вызовы и угрозы / Габриэла Куби.–Тернополь: «Странник», 2017.–136 с.
4. Куби Г. Глобальная сексуальная революция: разрушение свободы во имя свободы / Габриэла Куби.–Тернополь «Странник», 2018. –328 с.
5. Стотт Д. Новые проблемы современных христиан / Джон Стотт.–Черкасы: Смирна, 2004. -610 с.
6. Boyne R. and Rattansi A. (eds.). (1990) Postmodernism and Society. L.: Macmillan.
7. Doll W.E. (1989) Foundations for a Post–Modern Curriculum // Journal of Curriculum Studies. Vol. 21. No. 3. P. 243–253.
8. Kohlberg, Lawrence (1971). From Is to Ought: How to Commit the Naturalistic Fallacy and Get Away with It in the Study of Moral Development. New York: Academic Press.
9. Kohlberg, Lawrence (1973). «The Claim to Moral Adequacy of a Highest Stage of Moral Judgment». Journal of Philosophy (The Journal of Philosophy, Vol. 70, No. 18) 70 (18): 630–646

Alordey Tekla John Baptist
Scientific supervisor Marina Antonets
Candidate of Psychology, PhD
Associate Professor of the Department of Pedagogy and Psychology of the
Ukrainian Institute of Arts and Sciences

THE ROLE OF WOMEN IN MODERN SOCIETY

A Woman is one of the most magnificent creations of God on this earth. Her nature is multifaceted and many-sided. There is tremendous strength and potential in her inner–self that help her achieve her goal in life. Her world is spirituality, femininity, tenderness, love, joy, subtlety, flowers, shopping, jewelry, charm, patience, sensuality. A woman is unique being and this is her charm. The Bible confirms this thought: «Who is she that looketh forth as the morning, fair as the moon, clear as the sun, and terrible as an army with banners?» [1, Song of Solomon 6:10]. She was created by God in His image and likeness, and she needs to understand and accept this in order to fulfill her role in society. A woman desire is to fulfill her dream in life to the glory of God [2, p.7].

In modern world women are increasingly involved in decision making. They aspire for equality and the harmonious distribution of responsibilities between spouses. They have a desire to realize themselves not only in the family and in the professional field. Therefore, the relevance of this research is to understand the modern approaches to the role of women in society.

N. Gogol called on women to «revive» society from its «moral fatigue». «He said that «the high mission» of a woman is «angelic care for people» [5, p.74]. D. Osborn confirms that huge changes occur under the influence of

women in the world of science, medicine, politics, industry, entrepreneurship and art» [7, p.11].

M. Monroe speaks about the role of women: «One of the most controversial issues of our time, the topic of which that has been debated with much discussion and dissention-is the role, position and rights of the woman. Historically, in nearly every nation and culture, women have been regarded as inferior to men, holding a secondary place in the world» [6, pp.14–15].

M. Antonets notes that «the priceless treasure of humanity is the spiritual, moral, intellectual personality of a woman, whose role in our society must be re-evaluated from the standpoint of traditional science and Christian principles» [4, p.70]. Therefore, the purpose of this study is to determine the role of women in modern society. The object of study is a woman in society. The subject of the research is the social role of women.

The study was conducted in March 2019 using a written survey among men believers and men non –believers in Kiev. The sample included 80 respondents. 40 are men who confess Christ as Lord and Savior (believers) and 40 men who do not know God (unbelievers). The text of the questionnaire is as follows:

1. What character traits do you appreciate most in a modern woman?
2. What are the most important lessons that you were taught by your mother?
3. What personality traits women acquired in the XX-XXI century?

Answers to the first questions are optimistic. Almost all of the respondents, both believers and non–believers, refer to such traits of a modern woman as femininity, honesty, loyalty, decency, generosity, kindness, modesty, love, respect, beauty and openness. Only two non–believers, indicated intelligence and education in their answers.

This was the reason for the publishing of the book «Woman, you are priceless» [3]. The author writes that the Lord «has empowered each of us and this treasure lies deep within a woman's heart» [3, p.7]. «The combination of external beauty with the manifestation of her internal beauty and power to the glory of God makes her truly priceless» [3, p.10]. Concerning this the Bible says «But let it be the hidden man of the heart, in that which is not corruptible, even the ornament of a meek and quiet spirit, which is in the sight of God of great price» [1, 1 Pet.3: 4].

The second question concerns the important lessons taught by their mother. 80% of the respondents, mentioned mutual help and fairness. Other answers were sincerity, optimism, accuracy, politeness, diligence, generosity and self–confidence were mentioned. Surprisingly some answers were leadership qualities, be courageous to take responsibility. Also, there were answers such as wisdom in choosing a wife and having the knowledge of what life requires of you.

Only one believer indicated that his mother instilled in him faith in God. Only one participant of the survey noted that his mother taught him to respect elders and be a good example to his children. None of the respondents

mentioned such spiritual values praying to God, attending church, reading the Bible, and building a close relationship with God. That how they were raised by their mothers.

In the Bible, the mother of King Lemuel teaches her son the basic principles of life, as well as the character traits that his future wife should possess. She advises her son to find «a virtuous woman for her price is far above rubies» [1, Prov. 31:10]. Without a doubt, «the 31st chapter of the book of Proverbs serves as a unique portrait for every woman who is willing to fulfill her role in society in order to be truly priceless in the eyes of the Creator and people» [3, p.12].

The third question of the questionnaire is devoted to the personality traits which women acquired in the 21st century. The answers to this question were controversial. Most unbelieving men noted such characteristics as equality, the ability to defend their opinions, efficiency, courage, inconstancy, strictness, ability to command, aggressiveness and being talkative.

The majority of the believing respondents see in a modern woman such attributes such as communication skills, pursuit of purpose, self-confidence, progressiveness and even perversion. One of the answers was quite unexpected, where an unbelieving man indicated a feature in the questionnaire as matriarchy. But I was very pleased with the answer of one of the believing respondents, who noted such characteristics as the possibility of a woman being herself, being different for her new role in society. The Bible describes the traits of character that are still important for modern women: «She will do him good and not evil all the days of her life. She openeth her mouth with wisdom; and in her tongue is the law of kindness. She looketh well to the ways of her household, and eateth not the bread of idleness» [1, Prov 31: 12, 26, 27].

The main role of a woman is that she is a representative of Jesus Christ on earth. For every believing woman there is unlimited penitential in this role. If she chooses to marry, then the role of the wife is added. And if then there are children, then she performs the role of a mother. For a woman there lies a new life of victory and unlimited possibilities. She should see herself as God has created her.

References

1. The Bible or the books of the Holy Scriptures of the Old and New Testaments. -Synodal translation.
2. Alordey T. «Woman, fulfill your dream» / Thecla Alordey -Kiev: Christian Publishing House Breakthrough, 2007. -48 p.
3. Alordey T. «Woman, you are priceless» / Thecla Alordey. -Kiev: Christian Publishing House Breakthrough, 2007. -92 p.
4. Antonets M.O. The Role of the Mother in the Modern Society // Scientific Studies of Social and Political Psychology -Vip.21 (24) -Kiev: Millennium, 2008.-p. 69–76.

5. Gogol N.V. Woman in the world / Nikolay Gogol. -PSS in 8 volumes. -M.: Art Literature Publishing House, 1972.–Т.8.-р.74.
6. M. Monroe. Understanding the purpose and power of women / Myles Monroe. -Kiev: «Fares», 2007. -250 p.
7. Osborne D. «Woman without limits» / Dacey Osborne -Minsk: PICORP, 1996. -179 p.

Балик А.Р.
студент групи ЗГФ-2
Науковий керівник: Алькема В.Г.
д.е.н., професор
Український гуманітарний інститут

ГУМАНІСТИЧНІ ІДЕЇ У ТВОРІ ДЖ. БОККАЧЧО «ДЕКАМЕРОН»

Актуальність цієї роботи обумовлена життєвоважливим питанням буття кожної дюдини на землі в умовах глобального «людинознищення». Як і для всіх великих письменників епохи Відродження, для Боккаччо найважливішим було утвердження нових загальнолюдських ідеалів любові, благородства, розуму, доблесті, краси. У новелах Боккаччо, як і в усій літературі ренесансної доби, вчить саме життя, вчить жити, а не помирати, як того вимагали середньовічні моралісти. Читаючи збірку Боккаччо, ми бачимо різних людей в однакових ситуаціях: перед обличчям небезпеки, в коханні, у скрутних чи фатальних обставинах. І хоча поводяться вони по-різному, виявляючи спритність чи дотепність, недалекоглядність чи дурість, автор судить їх однаково справедливо. Він показує, що всі люди близькі один до одного в найголовнішому - у виявленні людяності. Тому в його новелах світ уперше постає не розділеним на стани, віросповідання, на грішних і праведних, а єдиним цілим, світом багатограним і неподільним.

Об'єктом дослідження є гуманістичні ідеї та цінності в літературі епохи Відродження.

Предметом дослідження є морально-етичні цінності у творі Дж.Боккаччо «Декамерон».

Метою дослідження є аналіз духовних цінностей у творі «Декамерон» в контексті покращення духовного світу суспільства та досягнення вищих норм моральної поведінки.

Для досягнення поставленої мети в роботі вирішували наступні завдання:

- проаналізувати творчість Джованні Боккаччо як митця ренесансної літератури;
- дослідити особливості гуманістичного стилю новели як літературного жанру епохи Відродження Італії;
- проаналізувати образи оповідачів у «Декамероні»

Дослідженням біографії і творчості Джованні Боккачо займалося багато вчених-істориків, літературознавців тощо. Серед біографічних досліджень варто виділити праці М. Л. Андрєєва, М. П. Алексєєва та В. М. Жирелунського, А. Н. Веселовського, А. А. Тіхонова, Р. І. Холодовського. Новела як жанр літератури Середньовіччя, італійського зокрема, стала предметом вивчення у працях того ж М. Л. Андрєєва, В. Бранка, К. Дуб, Н.О. Висоцької, Ю.І. Ковбасенко, Б. Буніч–Ремізова, П. Хейзе та інших. Інформаційними джерелами дослідження були матеріали статті В.Снігерьової та В.М.Жирмунського: Історія зарубіжної літератури Раннє Середньовіччя та Відродження.

Під час вирішення визначених завдань використовувались наступні методи дослідження: теоретичні, а саме синтез, аналіз та узагальнення наукової літератури для теоретичного підґрунтя дослідження, метод порівняльного аналізу для порівняння різних джерел аналізу духовних цінностей у творі Дж.Боккачча «Декамерон», літературний аналіз образів персонажів та ін.

На першому етапі дослідження було проаналізовано творчість Дж.Боккаччо як митця ренесансної літератури. За результатами дослідження визначено, що митці Ренесансу боролися не проти аскетизму, який утверджувала релігія як велику чесноту, та й в жодному разі не проти самої релігії, а проти неправильного розуміння людської сутності, проти антигуманних догм, які були неписаними законами.

На другому етапі дослідили особливості гуманістичного стилю новели як літературного жанру епохи Відродження Італії. В процесі дослідження встановлено, що «Декамерон» є яскравим зразком жанру новели, який уперше був розроблений Боккаччо в епоху Відродження. Для його оповідок характерні ознаки цього жанру, які стали класичними: непередбачуваний збіг обставин, елемент незвичайності, несподіваний фінал. Звідси й походить назва жанру -новела («новина»). Сатира Боккаччо спрямована проти багатьох статусів феодалізму: дворянських привілеїв, грубого насильства володарів, самодержавства та свавілля. Антиклерикальна сатира в «Декамероні» перш за все спрямована проти релігійного аскетизму. Стиль розповіді в «Декамероні» просторічний, близький до розмовного. Новела Боккаччо широко вводить діалог, що було його художнім новаторством. Аналіз твору з використанням системного підходу надано в таблиці.

Таблиця. Загальна інформація про твір Дж.Боккаччо «Декамерон»

Твір	«Декамерон» Дж.Боккаччо
Епоха	Раннє Відродження
Країна	Італія
Жанр твору	Новела
Ідейна спрямованість	Прославляється людська винахідливість і дотепність, здатність на шляхетні вчинки й почуття.

<i>Особливості мови, стилю</i>	Мова - складний конгломерат різних тенденцій. Одна з них - народна жива мова, пересипана прислів'ями, примовками, розмовними зворотами. Дуже міцна в мові риторична течія. Розповідачі і герої вдаються до засобів ораторської мови, наслідуючи найкращі приклади античного красномовства.
--------------------------------	--

Джерело: Авторська таблиця

На завершальному етапі ми проаналізували образи оповідачів. Однією із заслуг Боккаччо є те, що його герої думають і діють як люди, які живуть у реальному світі. Герої «Декамерона» не вільні від суспільства і його майнових забобонів. У Боккаччо людський розум завжди перемагає тупість, відсталість, забобони, а добре ставлення пробуджує людяність. Так чинить Саладін, «не приховавши від єврея, що він, Саладін, задумував над ним учинити...» Лихвар також стає кращим: він перестає скупитися й охоче дає Саладінові необхідну суму. Вагому роль для Боккаччо в «Декамероні» відіграють не середньовічні стани і касти, а реальна земна людина, яка завдяки своїм учинкам і розуму здатна піднятися над власним становищем у суспільстві.

Отже, на підставі проведеного дослідження було визначено визначено гуманістичні ідеї у творі Дж.Боккаччо «Декамерон». За даними етапів аналізу духовних цінностей у творі «Декамерон» в контексті покращення духовного світу суспільства та досягнення вищих норм моральної поведінки було розкрито сутність та актуальність зазначеної теми.

Список використаних джерел та літератури

1. Боккаччо Дж. Декамерон: новели / Боккаччо Джованні; пер. М. Лукаш. -Д.: Січ, 2000. -622 с.
2. Література середньовіччя: навч. посіб. / Ю.І. Ковбасенко; -Київ. міськ. пед. ун-т ім. Б.Д.Грінченка., 2009. -152 с.
3. Сабадаш Ю.С. Еволюція гуманістичних ідей в Італії XVII -першої половини XVIII ст.: бароко і класицизм / Ю.Сабадаш // Гілея: науковий вісник. -К., 2009. -Вип.22. -С.292–301.

Безуглова О.А.
студентка групи МТ-17
Науковий керівник: Гімаєва Н.С.
викладач
Український гуманітарний інститут

ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ ПРИРОДООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Екологічна ситуація, що спостерігається впродовж тривалого часу, має кризовий характер, через нехтування законами розвитку й відтворення природно-ресурсного комплексу в Україні. В наслідок високого рівня

забруднення навколишнього природного середовища, постає надзвичайно важливе завдання дослідження та обґрунтування особливостей фінансування, а також визначення напрямів його вдосконалення.

Загальнотеоретичні проблеми управління природокористуванням та стимулювання природоохоронної діяльності знайшли місце у працях таких зарубіжних вчених: А. Кроуза, Д. Річмонда, А. Сандерса, О. Балацко. Результати теоретичного вивчення окремих аспектів фінансового забезпечення охорони навколишнього природного середовища знайшли відображення у працях вітчизняних учених: В.І. Андрейцева [2], В.В. Буряковського, О.Д. Василика, О.О. Веклича.

Мета дослідження полягає у теоретичному обґрунтуванні та аналізі сучасного стану державного фінансування забезпечення охорони навколишнього природного середовища в Україні.

Реалізація поставленої мети обумовила необхідність вирішення наступних завдань:

- дослідити державні джерела фінансового забезпечення охорони навколишнього природного середовища;
- проаналізувати сучасний стан державного фінансування природоохоронної діяльності в Україні;
- дати оцінку державного фінансування природоохоронної діяльності в Україні.

Об'єктом дослідження є фінансові ресурси охорони довкілля, їх формування та використання.

Предметом дослідження є теоретичні та методичні засади державного фінансового забезпечення охорони навколишнього природного середовища.

При дослідженні використовувалися такі методи, як: аналіз -при вивченні фінансування ресурсів охорони довкілля; табличний -при представленні інформації про видатки; порівняльний -при порівнянні видатків на навколишнє середовище в Україні і зарубіжних країнах.

На першому етапі дослідження, були досліджені джерела фінансового забезпечення охорони навколишнього природного середовища. Основними напрямками державних екологічних видатків є: запобігання, ліквідація, та збереження природно-заповідного фонду; фундаментальні та прикладні дослідження і розробки у сфері охорони навколишнього природного середовища, та інша діяльність. Ліквідація іншого забруднення охорона та раціональне використання природних ресурсів, та утилізація відходів входять до першої статті та складають найбільшу частину видатків на навколишнє середовище (біля 80%). Основне поповнення державного і місцевого бюджету виконується за рахунок податкових поповнень. Податковий кодекс України передбачає екологічний податок, який є джерелом фінансування заходів, які спрямовані на охорону навколишнього

середовище, раціональне використання природних ресурсів, покращення рівня екологічної безпеки [3].

Таблиця

Витрати на охорону навколишнього середовища, млн. грн

Видатки	2013	2014	2015	2016	2017
млн. грн.	5594,19	2597,04	4052,97	4771,62	4739,95
%	1,11%	0,60%	0,70%	0,70%	0,56%
До ВВП, %	0,38%	0,17%	0,20%	0,20%	0,16%

Джерело: [1, 2]

На другому етапі дослідження здійснено аналіз державного фінансування видатків на охорону навколишнього середовища України. Державні витрати на охорону навколишнього середовища за останні 5 років наведені у таблиці. В цілому за цей період часу ми бачимо тенденцію зростання. Найнижчий показник видатків становить у 2014 років, видатки становлять 0,60%. Ця ситуація зумовлена тим, що в Україні в цей період часу була складна політична ситуація пов'язана з анексією Криму і початком антитерористичної операції на сході країни.

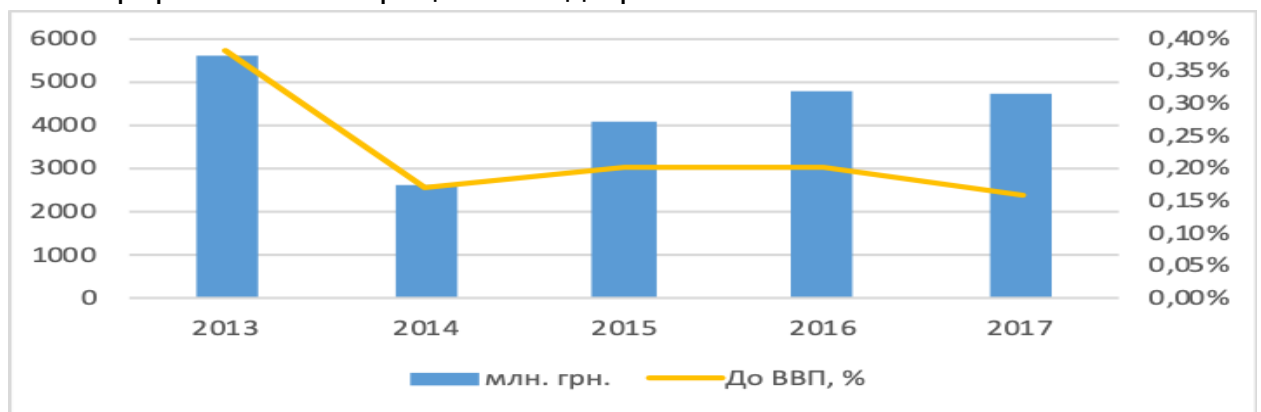

Рис. Динаміка витратків на екологію за 2013 -2017 рр.

Джерело: складено автором на основі даних [1,2]

Проаналізувавши дані діаграми на рисинку, витатки на охорону навколишнього середовища до ВВП не зростають, максимальне їх значення становить 0,2 % від ВВП (2015 та 2016 рр.).

На третьому етапі надана оцінка державного фінансування природоохоронної діяльності в Україні. Аналізу державного фінансування охорони навколишнього середовища свідчить про брак коштів для ефективного забезпечення екологічної політики України. Державна служба статистики України відносить до групи екологічних платежів лише надходження від екологічного податку. Надходження від екологічного податку становлять приблизно 0,27% від податкових надходжень, що є причиною недостатнього фінансування екологічної політики, також один податок не може виконати три функції, які забезпечують її ефективне здійснення [1]. Згідно зарубіжного досвіду на покриття витрат на охорону навколишнього середовища, використовують три групи податків, які виконують наступні функції: поповнення бюджету; покриття витрат, які

спрямовані на відновлення навколишнього середовища, стимулювання (здійснюються з метою зміни поведінки суб'єктів) [4].

Отже, для недостатнє державне забезпечення навколишнього середовища викликано недостатніми надходженнями, у тому числі податковими надходженнями від екологічного податку.

Висновок. Стан екології дуже важливий і кожен з нас безпосередньо впливає на його природній рівень. Кожна людина відповідальна за те, в якому середовищі вона перебуває. Байдужість до проблеми природоохоронної зони, може призвести до невиправлених наслідків. На даний момент часу державне фінансування природоохоронної діяльності в Україні є недостатнім, але покращення фінансування можна досягнути за допомогою введення нових екологічних податків.

Список використаних джерел та літератури

1. Державна служба статистики України [Електронний ресурс] -Режим доступу: [http:// www.ukrstat.gov.ua](http://www.ukrstat.gov.ua)
2. Державне казначейство України [Електронний ресурс] -Режим доступу: <https://www.treasury.gov.ua/ua>
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755–VI [Електронний ресурс] -Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755–17>
4. Прокопенко В.І. Напрями моніторингу природного середовища Криворізьких гірничо–збагачувальних комбінатів як об'єктів підвищеного екологічного ризику / В.І. Прокопенко // [Електронний ресурс] -Режим доступу: FORUM OF MINING ENGINEERS_ International Scientific And Technical Conference, 2014. Том 1. С. 238–245. URL: <http://ir.nmu.org.ua/handle/123456789/149804>

Берецьки В.О.

студент групи ПБ-2

Научный руководитель: Курыляк Б.И.

Украинский адвентистский теологический институт

ПРОБЛЕМАТИКА ОДЕЖДЫ ЖЕНЩИНЫ–ХРИСТИАНКИ В БОГОСЛОВИИ АПОСТОЛА ПАВЛА В 1 ПОСЛАНИИ К ТИМОФЕЮ 2:8-10

Говоря об одежде, каждому человеку вспоминаются красивые наряды, аккуратные костюмы, возможно даже целые эпохи, которым была свойственна особенная, уникальная мода, отображающая ценности, взгляды людей, живших в определенные времена. Одежда также является искусством, способом украшения, а также, отображения характера человека, его индивидуальности или сословия, к которому он принадлежит. Что же касаясь женской одежды, то выбор очень велик и разнообразен. И эта тема занимает далеко не последнее место в ряде вопросов, свойственных и необходимых человеку. Даже Библия, будучи Словом

Божьим, уделяет немало внимани именно одежде. В том числе, эт тему поднимает и апостол Павел в 1 послании к Тимофею, 2 главе, начиная с 8 стихе, где обращается к женщинам.

Конечно, поверхностно прочитав указанный отрывок мы, возможно, ничего особенного не увидим и не поймем, для чего апостол так много внимания уделяет теме одежды и украшений женщин. Но это лишь на первый взгляд. Для лучшего понимания необходимо ознакомиться с модой и отношением к одежде женщин в греко-римском мире времен апостола Павла. Но так как свидетельств о бедном и среднем классах почти не осталось, в распоряжении исторические документы о женщинах высших слоев, а также служительницах культа.

Так, особенный уклад жизни был свойственен весталкам -жрицам богини Весты. «Женщины в античном мире». Они должны были сохранять безбрачие на протяжении 30 лет свое служения при храме, и имели право выходить замуж лишь к 40 годам (ведь в 6–10 лет их отделяли для этого служения, 10 следующих лет они учились быть жрицам; 10 лет служили в храме и ещё 10 последних лет учили молодых девочек тонкостям своего ремесла). [1. 86 с.]

Справедливо отметить, что данная группа женщин не отображала реалий той культуры, ведь их одежда и поведение вцелом были ограничены их профессиональной деятельностью.

Но если мы говорим о женщинах не связанных с храмовым служением, повседневная жизнь которых не была ограничена культовыми обязанностями, как дела обстояли в таком случае?

К сожалению, не так и много есть информации о жизни, положении женщин среднего класса, что, в некоторой степени усложняет всесторонний взгляд на поднимаемый Павлом вопрос. С другой стороны, осталось много записей, рассказывающих о жизни женщин высшего класса, которые, в свою очередь, имели не только желаня украшать себя, но, конечно же, владели и возможностями это делать. [4]

Обычно, жизнь богатых женщин не была насыщена особыми событиями или разнообразностью. В основном женщины из высших слоев общества большую часть времени проводили в своих домах. Они не могли появляться во время приема пищи мужчинами, одни выходить на улицу, появляться на общественных сборах. [4]

Но не смотря на то, что жизнь богатых женщин ограничивалась их домом, и, за исключением украшения себя, они мало чем могли занять время, даже среди греческих мыслителей бытовали мысли о том, что женщины должны быть скромны. Не уделять так много внимания украшениям.

Так, к примеру Катон Цензор, политик и борец за простоту и скромность, «настаивал на простоте». А другой политик, будто бы противопоставляя свое мнение Цензору, Луций Валерий, сказал: «Почему мужчины должны обижаться на женщин? На их украшения и платье?»

Женщины не могут занимать должности в органах власти или священства или одерживать побед; они не вовлечены в общественную деятельность. Что они могут делать, как не посвятить свое время украшениям и одежде?» А Эпиктет Философ, с одной стороны, оправдывая такое поведение женщин, говорил: « Когда женщины понимают, что им суждено исключительно делить ложе с мужчиной, тогда они возлагают на это всякую надежду и поэтому посвящают свое время украшениям». [4]

Бэлсдон приводит в пример тогдашней моды Юлию, дочь Тита, завоевавшего Иерусалим в 70–м г. н. е. Источник говорит, что ее прическа была очень фигурной, высокой и пышной, но только спереди. Более того, такая прическа воспринималась как «что–то, что в лучшем случае, выглядящее как шедевр кондитера, и, в худшем случае, как сухая губка. На спине волосы были заплетены, а косы расположены в виде катушки, похожей на плетеные изделия. Возвышающееся великолепие должно было рассматриваться только с одной стороны, спереди, и женщины должны были маневрировать на общественных мероприятиях, чтобы никому не видеть нелепый спад, который был на затылке». [2. р. 258]

Интересную мысль выражает автор книги, говоря, что «для римлянки ее волосы были тем местом, где она демонстрировала свое достоинство и достаток». [2. р. 256–259]

Откровенно говоря, с того времени ничего не изменилось. Сегодня также внешность (одежда, украшения...) довольно часто свидетельствуют о социальном статусе человека, особенно женщине. Мэтью Генри, комментируя слова апостола, отмечал: «Кто посвящает себя благочестию, должен поступать во всем, в том числе и в манере одеваться, так, как подобает его исповеданию». [7]

МакАртур делает акцент на аутентичном слове, используемом в греческом оригинале: «глагол »желаю» происходит от слова »βουλομαι» и может быть переведён как «повелеваю» или «имею целью». Павел не выражает своё мнение и не даёт совет. Его слова несут в себе божественную власть. Мужчинам дается повеление молиться, также и жёнам звучит повеление одеваться соответственным для поклонения Богу образом. Такое прочтение текста уже несёт более обязующий характер, призывает аудиторию к действию.[5]

Стоит отметить, что и со словом «одеяние» не все так однозначно. МакАртур утверждает, что под одеянием в данном контексте имеется в виду не только сама одежда. Данное понятие, в переводе с оригинала, «включает в себя... и наружность -поведение в целом. Женщины должны приходить на общее служение готовыми предстать перед Господом». [5] А из этого исходит, что внешность неизменно свидетельствует о внутренних качествах человека, его ценностях и принципах. «Приличная одежда женщины отражает красоту её души. [5] Возможно даже Павел не выступал против драгоценностей как таковых, украшений или изысканных костюмов, но против мотивов использования последних.

И через несколько веков после смерти Павла отец церкви Иоанн Златоуст также обращался к этой теме, говоря очень красноречиво и недвусмысленно: «А что тогда скромное одеяние? Это такое одеяние, которое покрывает их полностью и прилично, и без излишних украшений; потому что одно одеяние прилично, а другое нет. Что? С затейливыми причёсками и золотыми украшениями вы приходите молиться Богу? Вы что, на бал пришли? На свадьбу? На карнавал? Такие дорогие вещи уместны в своё время: здесь им не место. Вы приходите помолиться, попросить прощение за свои грехи, просить защиты от своих обидчиков, умоляя Господа и надеясь на то, что Он будет благосклонен к вам. Прочь лицемерие!» [1. р. 101]

Тема одежды женщин всегда вызывала особенно активные обсуждения. Во все эпохи женская одежда имела самые разнообразные формы, дизайн, дороговизну. И практически всегда она была показателем обеспеченности женщины, ее социального положения. Но в то же самое время в вопросах внешности и одежды в частности нередко существовали и продолжают быть разного рода излишества.

Исследование данного вопроса показало, что в античном мире, в котором жил и трудился апостол Павел, было неоднозначное отношение к женщинам. К сожалению, не осталось достаточно свидетельств об одежде и внешности женщин низшего и среднего класса.

Что же касается высшего класса, то многие женщины разрешали себе многие излишества во внешности, украшениях и поведении. Даже сами греческие и римские общественные деятели говорили об этом. Поэтому не удивительно, что в христианской церкви начала нашей эры поднимались вопросы о скромности и прототе одежды. Апостол Павел в 1 послании к Тимофею 2:8–10 противопоставляет внешность (как одежду так и поведение) женщины–христианки таковым, присущим этому миру. Он призывает верующих женщин украшать себя добродетелями, а не одеждой или драгоценностями.

Список использованных источников и литературы

1. Alfred Plummer, «The Pastoral Epistles,» in *The Expositor s Bible*, ed. W. Robertson Nicoll [New York: A. C. Armstrong & Son, 1903], 101)
2. Harley James. *Men and Women in Biblical Perspective*; James Harley. -288 p.
3. MacLachlan Bonnie. *Women in Ancient Rome (a sourcebook)*; Bonnie MacLachln -London.: WCIB 3DP UK, 2013. -233 p. 39, 40
4. *Women in the Old Testament, 1st ceentury judaism, and 1st century greek and roman culture.* -4 p.
5. Серия комментариев МакАртура, комментарий МакАртура на 1 послание Тимофею: [Электронный ресурс]/ МакАртур -режим доступа.:
6. <https://bible.by/macarthur/61/2/>

7. Толкование Златоуста, 1 послание Тимофею 2 глава-толкование Златоуста -Библия: [Электронный ресурс]/ Иоанн Златоуст -режим доступа.: <https://bible.by/zlatoust/61/2/>
8. Толкование Метью Генри, 1–е Тимофею 2 глава -толкование Мэтью Генри -Библия:[Электронный ресурс]/ Метью Генри -режим доступа.: <https://bible.by/matthew-henry/61/2/>
9. Комментарии Давида Стерна к Новому Завету, 1–е письмо Тимофею 2 глава -Комментарии Давида Стерна -Библия: [Электронный ресурс]/ Давид Стерн -режим доступа.: <https://bible.by/cent/61/2/>

Білоконь А.О.
студентка групи ФВ-15
Науковий керівник: Лівак П.Є.
кандидат юридичних наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ФІЗИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ ТА ВІДПОЧИНОК

Фізичне навантаження - це певна міра впливу рухової активності людини на організм, що супроводжується підвищенням (відносно стану спокою) рівнем його функціонування.

Поняття «фізичне навантаження» відображає той факт, що виконання фізичних вправ викликає перехід енергозабезпечення життєдіяльності організму людини на вищий, ніж у стані спокою, рівень. Наприклад, уже повільна ходьба (швидкість 3 км/год) викликає збільшення обміну речовин у 3 рази, а біг з біля граничною швидкістю -у 10 і більше разів. Та різниця між станом фізичної активності та станом спокою, характеризує рівень фізичного навантаження.

Судити про величезну кількість фізичного навантаження можна і за показниками ЧСС, частоти та глибини дихання, хвилинного та ударного об'ємів серця, кров'яного тиску тощо. Певну інформацію в цьому зв'язку для вчителя можуть також дати і такі показники як інтенсивність потовиділення, ступінь почервоніння, блідість, погіршення координації рухів. Всі названі показники відображають внутрішнє навантаження. До зовнішньої сторони навантаження його обсяг та інтенсивність.

Інтенсивність навантаження -це кількість виконаної роботи за одиницю часу. Вона характеризує силу впливу конкретної вправи на організм. Обсяг навантаження визначається тривалістю роботи та загальною кількістю вправ, виконаних на занятті, наприклад, в силовому тренуванні обсяг навантажень визначається кількість повторень та загальною масою піднятого вантажу; в спортивних іграх та поєдинках -часом рухової активності.

Метою дослідження є досягнення ефективності тренування при вдосконаленні фізичних якостей за умови чіткого дозування фізичного

навантаження. Тобто, у кожному конкретному випадку необхідно забезпечити такий його обсяг і інтенсивність, які дадуть найкращий приріст якості, що розвивається. Таке навантаження називають впливом.

Інтенсивність можна регулювати, змінюючи:

- швидкість пересування;
- величину прискорення;
- координаційну складність вправ;
- темп виконання вправ, кількість їх повторень за одиницю часу;
- величину напруження, у відсотках від особистого рекорду в конкретній вправі;
- амплітуду рухів (чим вона більша, тим більша інтенсивність навантаження);
- опір навколишнього середовища (рельєф місцевості, вітер, течія води тощо);
- величину додаткового обтяження;
- психічну напруженість під час виконання вправи.

Якщо інтенсивність знаходиться на нижчій межі впливової зони то відповідні фізичні якості розвиваються повільно, але досягають високого рівня міцності. Впливи високої інтенсивності дають відносно швидкий приріст рухових якостей, але досягнуті адаптації не такі стабільні. Між інтенсивністю й обсягом навантаження існує обернено–пропорційний зв'язок.

Чим вища сила впливу на організм високо–інтенсивної вправи, тим скоріше людина втомиться і змушена буде припинити її виконання. Тому ніколи не вдається поєднати максимальне або близьке до нього за інтенсивністю зусилля, з великим обсягом роботи.

Учитель повинен також враховувати, що фізичне навантаження з відповідною інтенсивністю стає дійовим лише тоді, коли воно має необхідний обсяг. Для встановлення оптимального співвідношення інтенсивності та обсягу тренувального навантаження необхідно керуватися метою, з якою виконується та чи інша вправа, а також враховувати вікові і статеві особливості та рівень фізичної підготовленості тих, кому вона пропонується.

Так, наприклад, при застосуванні бігу з метою вдосконалення загальної витривалості в учнів інтенсивність може бути визначена за ЧСС (120 -140 уд/хв), що характеризує нижню межу впливової зони інтенсивності, а тривалість буде зумовлена індивідуальними можливостями.

Після виконання фізичних вправ в організмі розгортаються різні реакції відновлення. При цьому швидкість працездатності на різних етапах післядії навантаження не однакова.

Спочатку відновлення протікає швидко, потім уповільнюється, а далі затягується і протікає хвилеподібне. Поряд з цим існує й інша закономірність : різні функції мають власні динаміки відновлення (гетерохронність

відновних процесів). У дітей та підлітків спостерігається велика неузгодженість відновлення окремих функцій.

Тривалість відновлення залежить від величин та характеру навантаження. При цьому відновлення втрачених на забезпечення роботи енергетичних ресурсів відбувається не до вихідного рівня, а з деяким надлишком («суперкомпенсація»). Явище суперкомпенсації виникає тоді, коли тренувальні впливи відповідають потенційним можливостям організму. Внаслідок суперкомпенсації зростає тренуваність. Якщо тренувальні впливи систематично перевищують потенційні можливості організму, то витрачені енергоресурси не встигають поновлюватись, і настає виснаженість організму. Як наслідок, тренуваність значно знижується і нарешті, якщо тренувальні впливи значно нижчі за потенційні можливості, то зростання тренуваності не спостерігаються.

Список використаної джерел та літератури

1. Ильинич В.І. Фізична культура студента / В.І Ильинич. М. Гардаріки, 2001. -448с.
2. Холодов Ж.К. Теорія і методика фізичного виховання і спорту: Учеб. посібник для студентів вищих навчальних закладів / Ж.К. Холодов, В.С. Кузнецов. -3-е вид., Стереотипами. -М. Видавничий центр «Академія», 2004.-480с.
3. Чубарова М.М. Фізичне виховання у вузі: Тексти лекцій / М.М. Чубарова. 3-тє вид. Стереотипами. -М. МГИУ, 2005 –480с.

Вождаєнко І.В.
студент групи ФВ-18
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат педагогічних наук, професор
завідувач кафедри ТМФВ
Український гуманітарний інститут

ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК СВІТОВОГО ФУТБОЛУ

Актуальність. Футбол в наші часи набув дуже великої популярності, і нїже можна сказати, що тема футболу для багатьох людей дуже актуальна.

Об'єктом дослідження: футбол, та його історія.

Предмет дослідження: виникнення футболу, звідки походить цей світовий вид спорту.

Мета: з'ясувати звідки надійшов до наших часів футбол.

Футбол -одна з найдавніших ігор людства. Невідомо, де і коли він з'явився. Архівні джерела, знайдені в Китаї та Єгипті, зокрема зображення гравців з м'ячем, окремо м'ячі, дають вченим підстави стверджувати, що футбол був відомий людству задовго до нашої ери.

Так, англійський професор Барканс переконаний, що навіть первісні люди грали у футбол кам'яним м'ячем [1].

Китайцям гра з м'ячем була відома ще понад 5000 років тому. Імператори вважали, що така гра є важливим засобом військової підготовки. На футбольних майданчиках воїни намагалися застосовувати тактику, якої вони дотримувалися на полі битви, тож і вдосконалювали основні принципи атаки та захисту. М'яч тоді був набитим кінським волосом і обшитий шкурою. А надувними м'ячами почали грати вже у XVIII столітті. У правилах навчання воїнів, виданих в Китаї понад 2000 років тому, досить докладно описано гру в футбол.

Архівні дані свідчать, що змагалися між собою дві команди, завданням яких було потрапити м'ячем в отвір у сітці, натягнутій між двома бамбуковими жердинами. Переможців нагороджували щедрими подарунками. Деякі популярні гравці навіть призначались на високі державні або військові посади.

Археологічні розкопки, проведені в Єгипті та стародавній Греції, а також інші архівні джерела засвідчують, що на цих територіях футбол був досить поширений. Завойовуючи дедалі нові території, римські воїни просувалися вглиб Європи - до Франції, Німеччини, Англії - і впроваджували свої звичаї та ігри. Легіонери весь вільний час віддавали футболу [2]. Англії найпопулярнішим видом розваги був «футбол натовпу». Ігри неорганізованих гуртів проводилися на майданах і вулицях міст, що паралізувало життя населення, завдавало великих збитків ремісникам, торговцям. Усе це викликало невдоволення королів, і в 1314 р. Англійський король Едуард II видав указ, де зазначалося: «У зв'язку з тим, що гра у м'яч призводить до великого безладдя, а це само собою є велике зло, ми іменем короля, під страхом ув'язнення, забороняємо грати в футбол у великих містах». Замість гри у футбол мешканцям міст пропонували зайнятися метанням списа чи стрільбою з лука. Не зважаючи на суворі заборони, популярність футболу серед населення зростала.

У першій половині XIX ст. «футбол натовпу» вже мав два різновиди: гра з м'ячем тільки ногами (футбол) та гра з м'ячем руками та ногами (регбі). Останній вид спорту здобув назву від міста Регбі, в коледжі якого цю гру культивували. Шанувальники одного способу гри домоглися, щоб м'яч був овальної форми, а іншого - щоб м'яч був лише круглий. У 1823 р. було дозволено гравцям бігти з м'ячем [3]. Саме тоді було покладено початок розвитку сучасних правил футболу та регбі, історія яких в ті далекі часи тісно перепліталась.

На засіданні Футбольної асоціації 6 грудня 1863 р. було вирішено вважати футбол і регбі різними видами спорту. Це і є дата народження сучасного футболу. Завдяки англійцям футбол став улюбленою грою і в інших країнах Європи. Під час стоянок кораблів у портах вони організовували матчі між членами команд, до складів яких залучали місцеву молодь. Швидкий і динамічний розвиток футболу, що спостерігався в Європі

на початку ХХ ст., спонукав до створення міжнародної організації. У 1904 р. в Парижі відбулася конференція, де і було засновано Міжнародну федерацію футбольних асоціацій (ФІФА). Створення Міжнародної федерації сприяло поширенню і зміцненню контактів як між футбольними клубами різних країн, так і між національними збірними командами, що порушило питання про організацію і проведення чемпіонатів світу та включення футболу до програми Олімпійських ігор [4].

Отже можна зробити висновок, що футбол є невід'ємною частиною нашого життя. Ця неймовірна гра проникла у багато сфер життя кожної людини. Для когось це час проведення з друзями, для когось це робота, для когось це справжнє кохання. Я дуже щасливий що футбол вдосконалювався і дійшов до наших часів.

Список використаних джерел та літератури

1. Валь А. История футбола / Альфред Валь. -Москва: АСТ Астрель, 2003. - 144 с.
2. Большаков А. С. История мирового футбола. Великое наследие / А. С. Большаков, Л. А. Иванов. -Москва: ПМ Сафьян, 2018. -832 с.
3. Історія розвитку футболу [Електронний ресурс] // allbest. -2010. -Режим доступу до ресурсу: https://otherreferats.allbest.ru/sport/00049796_0.html.

Григус О.О.
Науковий керівник: Терещенко Л.О.
к.е.н., професор
Український гуманітарний інститут

ВИКОРИСТАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТІ

Актуальність теми. Досягнення Україною значних результатів в економіці й соціальній сфері, завоювання місця повноправного партнера у світовій економічній системі залежить від того, які будуть масштаби використання сучасних інформаційних технологій у всіх сферах людської діяльності, а також яку роль будуть грати ці технології в підвищенні ефективності праці та освіти яка потребує модернізації.

Минуле сторіччя називають індустріальним століттям, а століття справжнє претендує стати Інформаційним. Доводити, що сучасність невіддільна від інформаційних технологій і INTERNET уже не потрібно.

Одним з актуальних питань залишається використання ресурсів мережі Інтернет у навчальному процесі ВНЗ. А такі новітні технології, як віртуальні, WEB–технології, хмарні технології допомагають змінити навчальне середовище, а також зробити освіту більш доступною.

Об'єктом дослідження є хмарні технології як метод удосконалення системи освіти.

Предметом дослідження є сукупність теоретичних, методичних і практичних аспектів удосконалення освіти з використанням хмарних технологій.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування хмарних технологій.

Для досягнення зазначеної мети визначені наступні завдання:

- проаналізувати етапи розвитку хмарних технологій;
- виявити існуючі підходи для успішної модернізації освіти за допомогою хмарних технологій;
- проаналізувати теоретичні та практичні аспекти впровадження хмарних технологій в освіту.

Методи дослідження. Методичною основою дослідження є діалектичний метод пізнання. Для розкриття сутності та змісту поняття хмарних технологій та їх складових застосовувалися методи теоретичного узагальнення -аналіз і синтез, системний підхід, абстрагування. Історичний і комплексний підходи використано для дослідження історичних передумов виникнення хмарних технологій. Для вивчення теорії та діючої практики використовувалися методи, теоретичного узагальнення й порівняння.

Одним із актуальних питань залишається використання ресурсів мережі Інтернет у навчальному процесі ВНЗ. А такі новітні технології, як віртуальні, WEB, «Хмарні» допомагають змінити навчальне середовище, а також зробити освіту (чи то вищу, чи то загальну середню) більш доступною.

Перехід до інформаційного суспільства, коли до Інтернету може підключись практично будь-яка людина, обумовлює можливість переходу до так званих «Хмарних послуг».

Хмарні технології (англ. cloud technologies) -це кардинально новий сервіс, який дозволяє віддалено використовувати засоби обробки і зберігання даних.

Хмарні технології -це нова парадигма, що передбачає розподілену й віддалену обробку й зберігання даних.

Суть хмарних технологій полягає в наданні користувачам дистанційного доступу до послуг, обчислювальних ресурсів і додаткам (включаючи операційні системи й інфраструктуру) через Інтернет.

Значний внесок у розвиток хмарних технологій внесли відомі вчені Джон Маккарті, Джонейф Ліклайдер, Рамнатх Челлапа, а також про перспективу використання хмарних технологій в освіті писали у своїх роботах Н.В. Морзе, Н.Склејтер та О.Г.Кузьминська.

Питання використання хмарних технологій в освіті досліджували вітчизняні вчені такі як: М. А. Шиненко, В. Ю. Биков, М. Н. В. Морзе, І. Жалдак, та ін.

На першому етапі дослідження було проаналізовано етапи розвитку хмарних технологій від початку їх створення до сьогоднішнього дня.

Встановлено, що хмарні технології з кожним роком все більше і більше впроваджуються у різні сфери людської діяльності, а перехід

користувачів та бізнесу на хмарні технології є актуальним питанням сьогодення, оскільки мають безліч переваг для користування, такі як уніфікація мережевих стандартів для усіх її користувачів, розробники захищені від піратства, економія для споживачів тощо. Також не менш швидкими темпами хмарні технології стали впроваджуватись у сферу освіти, що дозволило вийти за рамки звичного розуміння навчального процесу.

На другому етапі було виявлено існуючі підходи для успішної модернізації освіти за допомогою хмарних технологій.

Встановлено, для того щоб успішно ввести хмарні технології в освіту, потрібна підготовка студентів до плідної та активної взаємодії з інформаційними технологіями в процесі навчання, впровадження в освітню практику методів і засобів інформіційних комп'ютерних технологій (ІКТ) та комп'ютерно-орієнтованих технологій, а саме: телекомунікаційні системи (наприклад, електронну пошту, телеконференції), електронні бібліотеки та підручники, прикладні й інструментальні програмні засоби й інше

На третьому етапі проаналізовано теоретичні та практичні аспекти впровадження хмарних технологій в освіту.

Визначено можливі варіанти використання хмарних технологій в освіті, а саме: електронні щоденники й журнали, особисті кабінети для студентів і викладачів, інтерактивна приймальня, це також й тематичні форуми, де студенти можуть обмінюватися інформацією, вирішувати певні навчальні завдання при відсутності викладача або під його керівництвом, виконувати спільну роботу над навчальними проектами, а викладач матиме швидкий доступ до навчальних матеріалів і так само швидко зможе розповсюджувати їх серед студентів.

Отже досліджуючи дану тематику, знайдено багато інформації про «Хмарні технології», про їхню актуальність і багатогранність застосування як у науці та освіті, так і в багатьох інших сферах.

«Хмарні технології» -необхідні, популярні інформаційні сервіси, що широко використовуються у різноманітних сферах діяльності.

Підбиваючи підсумки стає очевидним, що ефективного функціонування, можна досягти за умови впровадження дослідницького підходу, глибокої модернізації, одним з найважливіших складових частин якої є використання сучасних досягнень у сфері інформаційних технологій, які забезпечують повноту, своєчасність надходження інформації до її користувачів (в даному випадку до студентів та викладачів) що є підставою для широкого впровадження ІТ-технологій у практичну діяльність у вищих навчальних закладів.

Список використаних джерел та літератури

1. Биков В. Ю. Технології хмарних обчислень -провідні інформаційні технології подальшого розвитку інформатизації системи освіти України / В. Ю. Биков // Комп'ютер у школі та сім'ї. –№6. –2011. –С. 3–11.

2. Вакалюк Т.А. Можливості використання хмарних технологій в освіті./ Актуальні питання сучасної педагогіки. Міжнар.наук.–практ.конф. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2013. –С. 97–99
3. «Облачные» технологи в образовании [Електронний ресурс] // wiki.vspu.ru портал образовательных ресурсов. -2009.
4. Терещенко Л.О.Управлінські інформаційні системи: /Л.О.Терещенко, С. В. Гужко, А. В. Шайкан// –К.: КНЕУ 2008. –485с.

Гриненко А.А.
студент групи ПБ-4
Науковий керівник: Корчук. В.І.
Ректор, DMin
Український адвентистський теологічний інституту

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ПОГЛЯД НА РЕЛІГІЙНУ СКЛАДОВУ ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізація (англ. globalization) – процес всесвітньої економічної, політичної та культурної інтеграції та уніфікації. У ширшому розумінні – перетворення певного явища на планетарне, таке, що стосується всієї Землі [3]. Про ідею глобального суспільства казав ще давньогрецький філософ Діоген, і використовував термін «космополіт». Цей термін означає «громадянин світу «або» громадянин космополії (суспільство світу)» [2].

Процес глобалізації був притаманний для людства протягом його існування. Про це свідчать історичні події, а також підтверджують приклади з Біблії. Починаючи ще з Вавилонської вежі люди прагнули створити цілісне суспільство (1 М. 11, Біблія в перекладі Івана Огієнка, 1988). Історія пам'ятає великих лідерів, таких як: Навуходоносор, Кир Великий, Дарій Мідянин, Александр Македонський. Згодом після них повстали римські імператори, місце яких свого часу зайняли Чингізхан, Гітлер, Сталін та інші. Усі вони планували створити глобальне суспільство. Церква Адвентистів Сьомого Дня завжди мала зацікавленість у суспільних питаннях та викликах. Проте найголовнішим для церкви є розуміння саме релігійної складової цього процесу.

Процес глобалізації не є однозначним, оскільки вчені дають різну оцінку цьому процесу. Це ж стосується і релігійної складової, тому що існує етнічно-релігійна несумісність. З одного боку, її можна загострювати, а з іншого – шукати способи її усунення. Важливо враховувати, що культура та релігія кожної окремої нації формувалися протягом тривалого часу, а тому важко піддаються змінам. Проте безсумнівним є те, що розвиток процесу глобалізації, в теперішній час, з відкритим доступом до обміну інформації та досвідом, є неминучим.

Варто відмітити, що представники теорії мультикультуралізму виступають за єдність різних культур та релігій. Проте релігія формується

протягом тривалого часу, а тому не так легко її змінити. Це недоцільно й тій же громаді представників якоїсь конфесії, оскільки послаблюється її вплив. Кожна релігійна громада вважає, що тільки вона може виступити гарантом духовних цінностей. З цього приводу Самюель Гантінгтон зазначив, що людина може бути французом і алжирцем одночасно, але не може дозволити собі бути католиком та мусульманином у той же самий час [5, с. 48–50].

Поруч з цією ситуацією з'являються релігії, що ставлять за мету впливати на світове суспільство. До таких можна віднести Віру Бачаї, яку підтримують мільйони людей у всьому світі. Вона намагається об'єднати людей усього світу. Або ж «Нью Ейдж», що виступає за співіснування різних релігій та формування світового порядку [1].

Період Середньовіччя та сучасні приклади радикальних дій представників ісламу на заході свідчать про те, що кожна окрема релігія вбачає в інших релігіях конкурентів. Відповідно сформуванню діалогу між ними досить складно. Нині вченим важко спрогнозувати майбутню ситуацію релігійного стану в світовому значенні, оскільки одні релігії шукають єдності, а інші ні.

Церква АСД є представником глобальної церкви, оскільки охоплює територію світового масштабу. Свою місію церква АСД вбачає в тому, щоб підготувати весь світ до Другого Пришестя Ісуса Христа, згідно доручення Ісуса в Мт. 28:19–20: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» Амінь.» Та особливої звістки про початок Божого суду, що записана в Об. 14:6, 7: «І побачив я іншого ангола, що летів серед неба, і мав благовістити вічну Євангелію мешканцям землі, і кожному людові, і племені, і язичку, і народові. І він говорив гучним голосом: „Побійтеся Бога та славу віддайте Йому, бо настала година суду Його, і вклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і водні джерела!“». Проте, не тільки церква АСД має статус релігії світового масштабу. Багато християнських та інших релігій, наприклад, іслам, є світовими.

Процес глобалізація впливає й на релігійні організації. А тому стимулює до пошуку спільного, наприклад, християнські деномінації, щоб досягнути єдності. До таких християнських деномінацій можна віднести Риму-Католицьку церкву.

Важливим є те, що саме церква АСД має збалансовану позицію щодо Римо-Католицької церкви. Так, згідно «Офіційних заяв та рекомендацій» церква вірить, що в кожній деномінації є брати та сестри в Ісусі Христі. Однак, церква АСД не може ігнорувати того, що в період Середньовіччя Римо-Католицька церква позбавилася від багатьох віруючих, які вірили інакше, аніж навчали католицькі богослови та священники. Тому церква АСД акцентує увагу на тому, що такі дії матимуть повторення в майбутньому, оскільки світ остаточно об'єднається проти Закону Божого на чолі із Римо–

Католицькою церквою. Як наслідок, гоніння Римо-Католицької церкви в Середньовіччі проти єретиків знов повторяться [4, с. 130-131].

Якщо мова йде про екуменізм, то варто зазначити, що церква АСД свого часу виникла саме з екуменічного руху, коли представники різних конфесій у 1844 році досліджували Біблію та об'єдналися навколо неї. Однак, церква АСД з обережністю відноситься до явища екуменізму, що має і негативні наслідки, а саме: створення видимої єдності, коли істина Божа відкидається [4, с. 270-284].

Список використаних джерел та літератури

1. Балагушкин Е. Г. Новые религии как социокультурный и идеологический феномен // *Общественные науки и современность*. – 1996. – № 2. – С. 90–100.
2. Бертран Рассел, *История западной философии и ее связи с политическими и социальными условиями от Античности до наших дней*. - М.: «Академический Проект», 2006 г., с. 290–291.
3. Глобалізація // *Енциклопедія історії України* : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. – К.: Наукова думка, 2004. – Т. 2 : Г – Д. – С. 118.
4. *Официальные заявления, рекомендации и другие документы Церкви а двентистов седьмого дня*: Пер. с англ. – Заокский: «Источник жизни», 2010.
5. Huntington S. *The Clas of Civilizations and the Remarking of World Order*. - New York: Simon and Schuster, 1996.

Гитченко С.І.
Науковий керівник: Антонєць М.О.
кандидат психол.наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ПСИХОЛОГІЧНІ ХАРАКТЕРИСТКИ СУЧАСНОГО ЛІДЕРА

Сьогодні у політичній системі країни відбуваються глибокі зміни. Напередодні президентських та парламентських виборів 2019 року необхідно визначитися, яких політичних лідерів потребує сучасна Україна. Сутність політичного лідерства полягає у постійному легітимному впливі владних осіб на суспільство, організацію чи групу. Для того, щоб здійснювався такий вплив, лідер повинен відповідати певним вимогам, що забезпечують мудре керівництво державними процесами.

На жаль, будуючи сучасне громадянське суспільство, втрачені основні духовні цінності, що спрямовані на його консолідацію. Але для формування соціально–духовних основ єднання у державі потрібно не тільки бажання однієї людини -президента країни, а й прагнення і взаємна праця усіх

громадян. І, звичайно, результат буде негативний, якщо частина суспільства завжди буде скептично і критично ставитися до існуючої влади, засуджуючи будь-які реформи, спрямовані на розвиток демократичної держави. У Біблії апостол Павло дає чітку інструкцію, як треба ставитися до політичних ватажків: „Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, прохання, подяки за всіх людей, за царів та за всіх, хто при владі, щоб могли ми провадити тихе й мирне життя в усякій побожності та чистості” [1, 1Тим.2:1–2].

Існує багато думок з приводу того, які головні риси повинні бути притаманні політичному керівникові. У різні часи і у різних державах панували взірці керівників -від жорстоких і тиранічних деспотів до миролюбних і харизматичних лідерів.

Тому метою дослідження було визначити психологічні характеристики сучасного політичного лідера. Дослідження проводилося методом спостереження та аналізу політичної ситуації в країні.

М. Уеббер зазначав, що ефективний лідер володіє сукупністю трьох складових – бачення (покликання), характер і компетентність [8, с.2]. Усі три характеристики він описав відповідно до державної діяльності царя Давида. У віршах 70–71 відкривається покликання царя Давида: «І вибрав Давида, Свого раба, і від кошар його взяв, від кітних овечок його Він привів, щоб Якова пас він, народа Свого, та Ізраїля, спадок Свій». У першій частині вірша 72 показаний його характер: «Він пас їх у щирості серця свого», а у другій частині вірша 72 говориться про компетентність: «Провадив їх мудрістю рук своїх» [1, Пс.77:70–72]. Подібно до стільця на трьох ніжках, ефективно лідерство спирається на три підстави. Для того, щоб лідер зміг мати успіх, всі три якості повинні бути присутніми і перебувати в рівновазі [8, с.2].

Покликання залежить від Бога, а от характер і компетентність від самої людини. Характер -це сукупність основних, найбільш стійких особистісних рис людини, що виявляються в її діяльності та поведінці. С. Аделаджа відмітив основні особливості характеру: «1) здатність завжди бути чесним, незважаючи на можливі наслідки, навіть якщо здається, що Ви це робите на шкоду собі; 2) бездоганність і надійність людини, на яку завжди і у всьому можна покластися; 3) здатність терпіти біль, коли все навколо йде погано; 4) прояв справжньої суті людини, коли її ніхто не бачить. Кожна людина повинна мати у житті певні моральні принципи, за якими будується її життя, але те, наскільки вона зможе дотримуватися їх під час найжорстокіших спокус, буде свідчити, наскільки вона вміє керувати собою і наскільки правильно сформований її характер. Людина із сильним характером живе переконаннями, а не зручностями або обставинами. Характер людини виявляється в її звичках» [2, с.30].

С. Аделаджа наголошував, що «кожен лідер повинен мати ієрархію пріоритетів: 1) Бог (особисті відносини з Богом, вивчення Слова Божого, молитва). 2) Особистість (постійна самоосвіта, удосконалення характеру і

компетентності). 3) Сім'я. 4) Держава. Служіння. 5) Відпочинок. Хобі» [3, с.114].

Ісус Христос проголосив дві заповіді, які повинен плекати кожний політичний лідер: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять» [1, Мт. 22:37–40]. А. Сторкі підтверджує, що «найголовніше для лідера держави любити Бога і любити та шанувати кожну людину» [7, с.170]. С. Аделаджа зауважує, що лідер «повинен бути в єдності з народом, вірити, що Бог піклується про народ країни та сприймати себе, як невід'ємну частину свого народу» [4, с.141].

С. Аделаджа та З.Садридзінова підкреслюють, що «для відродження країни і побудови цивілізованої, розвиненої держави перш за все необхідні люди з високим почуттям відповідальності» [5, с.278].

А. Сторкі зазначає, «що усі повинні бути рівними перед законом, і кожен має право розраховувати на його захист» [7, с.174]. Він пояснює, що «готовність підкоритися закону -найважливіша підстава влади закону і конституціоналізму. Тут варто звернути увагу на два боки конституціоналізму. З одного боку, Бог вимагає від правителів (і народів!) визнання обмеженої влади держави. Уряд не повинен контролювати всі сфери людського життя, і навіть у рамках державної служби він повинен виконувати чітко визначені обов'язки. З іншого боку, ніхто не може поставити себе вище справедливої влади і встановлених нею правил [7, с.239–240].

М. Балаклицький зауважує, що «головне завдання царя -правосуддя та правда. Забезпечувати соціальну справедливість – це означає захищати права скривджених, знедолених, незахищених, перешкоджати усякому гніту, експлуатації, поневолення, приниження людської особистості» [6, с.74]. А. Сторкі закликає лідера бути миротворцем. «Миротворча діяльність передую конфліктам і не дає їм розгорітися. Терпіння і любов до ворогів допомагають запобігти більшості війн» [7, с.180]. Він визначив ще одну важливу характеристику лідера. Це мудре управління. Вчений пише: «Ісус навмисно і неодноразово згадує управління в Євангелії: «Ідея управління ставить на перше місце Бога і вимагає від нас турботи про його творіння – землю, тварин, енергію, море і рослин» [7, с.208].

А. Сторкі вказує також на характеристику лідера – «слуга народу». Він називає справжніх лідерів. Це Ісус Христос та британський політичний діяч Олівер Кромвель. «Виявляється, політична влада може керуватися тільки любов'ю, а прокляття політичного тиску зникне раз і назавжди» [7, с.226]. Взагалі, служіння людям є головним мотивом політичної діяльності: «Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба. Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» [1, Мк 10:43-45].

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія або книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту. -Українське біблійне товариство. –2002. -1296 с.
2. Аделаджа С. Искусство самоуправления / С. Аделаджа. -К.: Светлая звезда, 2008. -192 с.
3. Аделаджа С. Лидер в действии / С. Аделаджа. -К.: Кириченко, 2008. -160с.
4. Аделаджа С. Реформация / С. Аделаджа. Пер. с англ. О Миллер -К.: Фарес, 2008. -216 с.
5. Аделаджа С. Как возродить страну и построить цивилизованное, развитое государство / С. Аделаджа, З. Садридинова. -К.: ФОП Бондарук Л.Н., 2015. -548 с.
6. Балаклицкий М. Писание и политика: Публицистический сборник / М. Балаклицкий -Коропостень: МЧП «Триада С», 2016. -216 с.
7. Сторки А. Иисус и политика. Противостояние властей. Пер. с англ. / А. Сторки -Черкасы: Коллоквиум, 2008. -416 с.
8. Уэббер М. «Лидерство, построенное Духом» №2 / М. Уэббер - http://harvestg12.com/books/2_Leadership_RUS.pdf

Гнедін Д.В.
Студент групи ФВ-18
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

СПОРТ ДЛЯ ВСІХ В УКРАЇНІ: РЕЗУЛЬТАТИ ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОГО ОПИТУВАННЯ

Серед пріоритетів державної політики у сфері фізичної культури і спорту особливе місце займає вирішення проблеми підвищення доступності занять масовим спортом для різних груп населення. У Національній доктрині розвитку фізичної культури і спорту зазначається, що першочергового значення набуває формування у громадян переконання у необхідності регулярного використання різноманітних форм фізичного виховання та масового спорту.

Формування умов для залучення населення до спорту для всіх, на наш погляд, ефективно здійснювати на основі запропонованої концепції гуманізації масового спорту в Україні. Ця концепція передбачає переосмислення функцій та структури спорту для всіх, обґрунтування шляхів удосконалення системи управління та підготовки майбутніх фахівців з менеджменту спорту для всіх.

Під гуманізмом (від лат humanus -людський) розуміють прагнення до людяності, до створення гідних людського життя умов . Поняття гуманізму характеризують як історично зумовлену систему поглядів, яка визнає

людину самодостатньою цінністю, розглядає її як свідомого суб'єкта своїх дій, розвиток якого за законами власної діяльності є необхідною умовою розвитку суспільства.

Дослідження проблем гуманізації фізкультурного та спортивного середовища здійснювали П.Ф. Лезгафт, В.І. Столяров, Л.І.Лубишева, М.М. Визитей, В.М. Кряж, Б.М. Шиян та інші.

Відповідно до запропонованої нами концепції перспективним механізмом гуманізації управління спортивним рухом в Україні є систематичне вивчення відношення, самооцінки, потреб та інтересів людей, аналіз громадської думки з питань стану та перспектив розвитку масового спорту. Характерною особливістю гуманістично орієнтованого спорту для всіх є добровільність занять. Реалізація цього принципу видається можливою лише за умови використання відповідних соціологічних технологій.

До теперішнього часу в Україні, на жаль, не здійснюється на регулярній основі соціологічний моніторинг у сфері фізичної культури і спорту як на національному, так і регіональному і місцевому рівнях. В наслідок цього, керівні органи не отримують зворотного зв'язку від головного об'єкту свого впливу -конкретної людини, для якої вони насправді і повинні існувати. Це, безумовно, ускладнює керованість функціонування системи гуманістично орієнтованого спорту для всіх в умовах переходу до ринкових механізмів регулювання економіки.

У 70-х роках минулого століття у Європі розпочали активно використовувати різноманітні форми анкетування, а згодом інтерв'ювання для отримання інформації про рівень охоплення населення цілеспрямованою руховою активністю, або так званою "спортивною участю". Проте, ці дослідження базувались на різних методологічних підходах, що унеможливило проведення коректного порівняння між різними державами. З ініціативи Національного олімпійського комітету Італії та спортивних організацій Великобританії і Англії з 1997 року в Європі розпочалась реалізація проекту COMPASS]. Основна мета цього проекту – подальша гармонізація статистики у сфері спорту для всіх в Європі через переконання країн використовувати однакові окремі аспекти загальної технології отримання інформації.

Робота виконана по темі 2.3.1. «Теоретико-методичні та прикладні аспекти застосування ринкових технологій фізкультурно–спортивними організаціями України» Зведеного плану НДР у сфері фізичної культури і спорту на 2001 -2005 роки (№ державної реєстрації 0101U006319).

Метою є вивчення рівня та особливостей охоплення населення України спортом для всіх. Відповідно до цієї мети розв'язувались такі завдання:

- обґрунтувати технологію опитування населення України стосовно спортивної діяльності з урахуванням рекомендацій загальноєвропейського проекту COMPASS;
- організувати опитування населення України щодо занять спортом для всіх;
- встановити рівень та особливості охоплення населення України спортом для всіх у порівнянні з іншими країнами Європи.

Автором на основі базових положень теорії та методики соціального моніторингу, рекомендацій загальноєвропейського проекту COMPASS розроблена спеціальна анкета для вивчення орієнтацій та поведінки населення України у сфері занять спортом для всіх. Запропонована анкета була апробована в ході пілотного дослідження та доопрацьована. За висновками Інституту соціології НАН України вона відповідає стандартам соціологічного інструментарію і розрахована на опитування за обов'язковою участю інтерв'юера.

Загальнонаціональне опитування за авторською технологією проводилось у травні 2003 року Центром соціальних експертиз Інституту соціології НАН України серед населення України віком від 16 років до 74 років (шість вікових груп, перша з яких 16-24 роки, кожна наступна на десять років старша). Розмір реалізованої вибіркової сукупності – 1800 респондентів (стандартні відхилення – 2,5 %). Вибірка була квотна та репрезентативна за регіонами, типом поселення, статтю, віком і освітою.

Автором проводився аналіз та інтерпретація отриманої в ході опитування інформації. Математична обробка показників дослідження здійснювалась з використанням комп'ютерної програми SPSS.

Вимірювання спортивної діяльності населення за проектом COMPASS передбачає ідентифікацію основних її компонентів: кількісний (число занять протягом останніх 12 місяців), якісний (участь у доступних спортивних змаганнях) та організаційний (членство у спортивних організаціях).

Окремі результати загальнонаціонального опитування населення України стосовно спортивної діяльності були репрезентовані автором на XVI засіданні Європейської спортивної конференції (м. Дубровнік, Хорватія, 24-26 вересня 2003 року), Міжнародній науково-практичній конференції «Актуальні проблеми розвитку руху «Спорт для всіх» у контексті європейської інтеграції України» (м. Тернопіль, 24-26 червня 2004 року), X Всесвітньому конгресі «Спорт для всіх» (м. Рим, Італія, 11-14 листопада 2004 року), Міжнародному семінарі «Проблеми і перспективи політики у сфері спорту для всіх у країнах Європи» (м. Київ, 24–25 червня 2005 року).

Аналіз показників загальнонаціонального опитування свідчить, що у травні 2003 року 79% населення України протягом останніх 12 місяців не використовували жодної форми спортивної діяльності, а решта населення в різній мірі займалась спортом для всіх.

Найвищий рівень занять спортом для всіх спостерігається у Фінляндії (80%), достатньо високий – у Норвегії (73%), Великій Британії (70%) та Чеській Республіці (67%). В Італії та Іспанії лише кожен третій охоплений спортивною діяльністю, а в Україні найнижчі показники (21%). Досвід провідних країн Європи вказує на необхідність популяризації та забезпечення доступності спортивних занять для українців.

На рівень спортивної активності впливають демографічні чинники. Зокрема, тут відзначається гендерна асиметрія (залучення чоловіків до занять спортом в Україні на 13% вище ніж у жінок). Аналогічна тенденція спостерігається в інших європейських країнах.

В Україні більша частина молодих людей 16-24 років (52%) займається спортом для всіх, для порівняння в 25-34-річному віці цей показник уже у двічі менший, а в респондентів 35-44 років він складає 11%, 45-54 років – 10%, 55-64 років – 9%; 65-74 років – 4%. Спортивна активність у представників різних вікових груп відрізняється за внутрішньою структурою - за кількісними і якісними показниками. Так, для молоді (16-24 років) більш характерною є інтенсивна та регулярна, змагальна та організована спортивна діяльність, а для людей середнього (25-54 роки) та старшого (55-74 роки) віку – рекреативна, нерегулярна та випадкова.

Серед причин пасивного ставлення респондентів до спортивних занять провідне місце належить соціально-економічним факторам та недолікам функціонуючої системи фізичної культури і спорту: висока вартість послуг у спортивних центрах; дефіцит коштів; відсутність вільного часу; низький рівень індивідуальної фізичної культури; відсутність матеріальних стимулів для підтримки і покращення здоров'я і фізичного стану; недостатній розвиток у суспільній свідомості значимості занять спортом для всіх.

На мотиваційну сферу спортивної діяльності в певній мірі впливає віковий фактор. Молодь більше ніж люди середнього та старшого віку орієнтується на бажання бути привабливішим, кращим та сильнішим, на задоволення потреби у спілкуванні, а також її приваблює імідж відомих спортсменів, участь у змаганнях.

Серед соціальних факторів важливим є економічний статус респондентів. Для осіб, які мають високі доходи, велике значення для залучення до спортивних занять рекреаційної спрямованості мають бажання бути кращим, сильнішим (оцінка – 4,3), прагнення поліпшити здоров'я (4,1), отримати задоволення від рухової активності (4,1), а також близьке розташування поблизу помешкання спортивного клубу (4,0). Серед причин їх пасивного ставлення до спорту для всіх відзначають невміння організувати себе до такої діяльності (4,4), низький рівень благоустрою спортивних баз (4,0), відсутність моральних стимулів (3,9) та низький рівень пропаганди масового спорту (3,8).

В ході дослідження було також встановлено, що спорт для всіх займає високе місце в ієрархії цінностей респондентів. Не залежно від характеру

ставлення до спортивної діяльності (активного чи пасивного), більшість респондентів визначають позитивну роль спорту для своїх дітей та онуків . Це яскраве підтвердження необхідності удосконалення системи спорту для всіх в Україні на основі запропонованої нами концепції гуманізації масового спортивного руху.

Загальнонаціональне опитування населення України стосовно спортивної діяльності є важливим інструментом отримання інформації про стан розвитку спорту для всіх та підготовки пропозицій щодо удосконалення системи залучення різних груп населення до оздоровчої рухової активності на основі запропонованої концепції гуманізації масового спорту.

Розроблено технологію загальнонаціонального опитування населення України стосовно спортивної діяльності з урахуванням рекомендацій європейського проекту COMPASS та вперше проведено таке опитування.

21% населення України займається спортом для всіх, що є найнижчим показником серед країн, які проводили опитування за проектом COMPASS. Домінуючою у структурі спортивної діяльності українців є нерегулярна (7%), рекреативна (4%) та випадкова (4%) участь. Найбільш популярними у масовому спорті є футбол (15, 3% серед осіб, які займаються спортом), плавання (9,5%) та баскетбол (6,8%).

Список використаних джерел та літератури

1. Дутчак М.В. Окремі аспекти реформування системи фізичного виховання в Україні // Концепція розвитку галузі фізичного виховання і спорту в Україні: зб. наук. пр. РЕГІ / М.В. Дутчак -Рівне: Ліста, 1999. -С. 158 -162.
2. Дутчак М.В. Соціальний моніторинг в системі спортивного менеджменту (на прикладі спорту для всіх) // Концепція розвитку галузі фізичного виховання і спорту в Україні: зб. наук. пр. РЕГІ / М.В. Дутчак -Рівне: „Принт Хауз”, 2001. -С. 30 -40.
3. COMPASS 1999: A project seeking the co-ordinated monitoring of participation in sports in Europe. -London: UK Sport, 1999. -64 p.
4. The second compass workshop—roma 1999 New Perspectives in Coordinated Monitoring of Participation in Sports-Strasbourg: CDDS, 2000. -15 p.

Гончаренко М.Ф.
студент ФВ-18
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

БІГ І «З ЧИМ ЙОГО ЇДЯТЬ»

Упродовж останнього часу більшість людей починають займатися саморозвитком, спочатку вони намагаються вдосконалити себе розумово, згодом фізично. Багато хто починають своє фізичне зростання саме з

відвідування зали або ранкових пробіжок, дехто ходить на спеціально облаштовані публічні, спортивні майданчики. Більша частка цих людей намагаються вдосконалитись в найкоротший період, але або через брак досвіду, або через відсутність людини, яка б змогла їх скерувати. На жаль вони допускають помилки, які коштують їм особистого часу, а інколи й здоров'я.

Об'єкт дослідження: процес фізичного становлення початківців–спортсменів та їх помилки.

Предмет дослідження: методика виховання мотивації та інтересу учнів до занять фізичними вправами.

Мета: Виявити основні проблеми у новачків спорту, висвітлити вирішення проблем як конкретно так і в загальному, описати поради для правильного початку занять бігу.

Біг для початківців. Хочеш бути сильним -бігай, хочеш бути красивим - бігай, хочеш бути розумним -бігай! Цей вислів древніх греків мотивує людей до занять спортом, що би почати бігати. А якщо бігати, то як? Це питання ставлять ті, кому біг спричиняє низку незручностей. Найчастіше жінки.

Скажімо м'яко, в критичному віці, відчуваючи себе незграбними і смішними, вони соромляться бігати. У великому місті початок проходить менш болісно: в маленькому, де майже всі один одного знають, вихід на вулицю в спортивному костюмі перетворюється на муку. Соромлячись, жінки чекають темряви, щоб нікого не зустріти, хоча єдиний, хто їх бентежить, це Синьйор Сором -міфічна особа, створена їхньою уявою. Але якщо все ж вам, жінки, важко зважитися бігати по вулиці, спробуйте у будинку: увімкніть музику, постеліть килимок і бігайте на місці [1, С.144]. Поступово зміцніють м'язи і звикнуть суглоби, мало пристосовані для подібних занять в силу колишнього способу життя [1].

Чоловікам боятися нема чого. Це для них Юрій Власов -олімпійський чемпіон -написав про своє повернення в Країну Здоров'я. Спасибі йому за рядки: «А біг зачаровує! Я переконуюся: немає і не існує тренувального засобу, природнішого і кориснішого. Я даю собі слово ніколи не відмовлятися від бігу». Юрій Петрович приготував себе до бігу стрибками на місці (по 35 хвилин): «Вони розвинули і зміцнили м'язи ніг, випрямили дихання. Я й не помітив переходу на біг». Ця цінна підказка може стати в нагоді і вам.

Подібний різновид бігу на місці модернізував доцент В. Апарін. На його думку, біг босоніж великим щаблем, укладеним до металевого ящика, не тільки метод підготовки до бігу на вулиці, але і відмінний тонізуючий засіб. В якості підготовчого етапу є ще вправи. На дерев'яний брусок (або предмет, що слугує сходинкою по відношенню підлоги) поставте передню частину стопи, а п'ятою торкайтеся підлоги. По черзі кожною ногою підніміться на носок і опустіться на п'яту. Це зміцнює гомілковостопний суглоб і особливо корисно для тих, чия вага перевищує норму.

Техніка бігу підтюпцем. Бігати краще на вулиці. Біг природний, як і ходьба. Згадайте, як маленькі діти встають на ноги, намагаються запозичити у дорослих настільки привабливий рух. Перші кроки дитини завжди викликають почуття найбільшого подиву і схилення перед її рішучістю. Батьки давно підмітили: краще ходять ті діти, які ходять без «помічників», винайдених всемогутньою промисловістю, без отаких «штанів з коліщатками», куди вдягають дитину [4]. Не забивайте голову порадами і біжіть, сильніше відштовхуючись від землі. Руки незручно тримати прямими, зігніть їх в ліктях. Іноді можна повісити на шию рушник, взятися за кінці і рухати руками у зад–вперед (немов шатуни у паровоза). Положення рук - важлива деталь, від цього залежать темп і амплітуда бігу. Правда, бігати з рушником по вулиці не обов'язково. Під час бігу тулуб трохи нахилиться вперед -просто і природно! Саме так бігають діти, які не знайомі з серйозними розробками вчених, розкладають наші рухи на найскладніші складові.

Чесне слово, розповідати, як бігти, важче, ніж бігати! Біжіть! Ваше тіло повільно і вірно саме відшукає оптимальне положення (кути між суглобами і нахил корпусу) -зручне і таке, що не ускладнює рух. Так, спочатку важко і незвично, але з часом ви засвоїте найпростіші істини: ногу краще ставити м'якше не піднімаючи її високо, але згинаючи в коліні. За законами фізики - чим коротший маятник, тим легше його розгойдати. Під час руху своєрідного маятника (коліно -гомілка) м'язи отримують короткий відпочинок. Іноді, стоячи на місці, спробуйте кілька разів зігнути ногу в коліні, немов хочете дістати п'ятою сідницю, -ця вправа допоможе правильно рухатися під час бігу. Довгі міркування, як тримати руки або куди ставити ногу, не потрібні. Біжіть! Ваше тіло мудріше, ніж ви думаєте, і все зайве буде відкинуто, а все природне залишиться. Звичайно, є різниця між спортсменом, який потужно і красиво біжить по стадіону, і вами. Не засмучуйтесь! У вас різні завдання: він біжить, а ви боїтеся! Цю різницю пояснив відомий американський фахівець.

Правильне дихання під час бігу. Коли людина задихається, вона ніби бере в борг у організму кисень. Якщо вам за п'ятдесят чи є надлишкова вага, доведеться зупинитися. Коли стане важко дихати, сповільніть біг і переходьте на ходьбу. Або ж підбирайте ритм дихання, здатний погасити кисневу недостатність. Є кілька варіантів: вдих і видих через ніс; вдих носом, видих ротом; вдих і видих ротом. Використовуйте найбільш прийнятний і ефективний для вас спосіб. Деякі знавці оздоровчого бігу вважають, що якщо важко дихати через ніс, треба припинити біг і перейти на ходьбу. Але існує низка факторів, наприклад, елементарне викривлення носової перегородки, коли носове дихання утруднене, і люди бігають і дихають ротом [1].

До речі, час згадати всезнаючих армійських старшин. Був час, коли молоді солдати, підкоряючись їхнім наказам -дихати носом! -затикали рот хустинами і бігли. До фінішу вони приповзали з виряченими очима, зайвий

раз переконуючись: армійська служба -не цукор. Згадайте свого старшину, хустку для «поглиблення дихання» і дихайте, як вам зручно [2].

Дихання можна використовувати для вимірювання інтенсивності бігу: якщо під час бігу ви ведете розмову з партнером і задихаєтеся, вживаєте односкладові слова, значить, темп занадто великий. Дихання - акт рефлекторний, керувати ним треба акуратніше, не нав'язуючи нічого штучно. Можна і потрібно привчати себе дихати рівномірно, роблячи вдих або видих на певну кількість кроків. Дихайте ритмічно і вільно. Акцентуйте увагу на сильному видиху, тоді і вдих вийде досить глибоким. Іноді хочеться зітхнути глибше -зробіть поспіль два–три глибоких видихи, і стане легше, немов прорвало невидиму плівку. Краще освоювати правильне дихання в повільному бігу. Поступово організм сам знайде оптимальний варіант.

Професор А. Гандельсман, багато років досліджував підготовку олімпійських чемпіонів В. Куца і П. Болотникова та згадували слова Куца: «Коли я дихаю, я не біжу» [3, С.44]. Інтуїтивно спортсмен відчував те, що потім знайшло пояснення вчених: стаєр повинен вміти дихати поверхнево, не витрачаючи дорогоцінну енергію на діяльність м'язів і запобігаючи вимиванню вуглекислого газу з крові, що неминуче при активному, форсованому диханні. Порушення допустимого співвідношення вуглекислого газу і кисню призводить до погіршення самопочуття і зниження працездатності [4].

Потреба в кисні залежить від обраного темпу. Чим повільніше біг, тим більш поверхневе і дихання. Варто побігти швидше, відразу з'являється потреба дихати глибше [5]. Іноді про це говорять: біжу, а повітря не вистачає. Не лякайтесь. Це не те, що відчувається при нападі стенокардії. Просто ваші судини не адаптувалися до нового режиму. На жаль, судини вже не стануть такими еластичними, якими були раніше. Але, будьте впевнені, все одно будуть кращі, ніж у сусіда Івана Івановича, який вранці, покурюючи на балконі, посміюється над вами, коли ви повертаєтеся додому після бігу.

Ми визначили, як і для чого потрібен біг в цілому, зробили певні уточнення щодо правильного дихання під час виконання вправи, що суттєво полегшує завдання як початківцям так і вправним бігунам.

Список використаних джерел та літератури

1. Харукі Мураками «Про що я говорю, коли говорю про біг». -2002 -343 с.
2. Праці А. Гандельсмана. –1989. -196 с.
3. Роботи К. Купера. –1977.-216 с.
4. <http://md-eksperiment.org/post/20170805-vse-pro-big>

Долгова А.С.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Поліна А.В.
канд. філол. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ЛИЦЕМІРСТВО ЯК ПРОЯВ ПОДВІЙНИХ СТАНДАРТІВ ЛЮДИНИ НА ОСНОВІ ОБРАЗУ КЛОДА ФРОЛЛО З РОМАНУ «СОБОР ПАРИЗЬКОЇ БОГОМАТЕРІ» В. ГЮГО

Проблема лицемірства та подвійних стандартів широко розповсюджена у сучасному світі: у навчальних закладах, у політиці, у релігійних організаціях. Не дивлячись на те, що термін «подвійні стандарти» з'явився нещодавно, проблема, з якої він витікає, існувала завжди. Різна оцінка однотипних дій різних суб'єктів призводить до дискримінації. Дуже часто проблема обумовлена упередженістю споглядачів, змінністю обставин, корисливістю, емоційним станом тощо. З урахуванням всесвітньої боротьби за рівність людей у правах проблема набуває особливої актуальності.

Об'єктом дослідження є образ персонажа роману В. Гюго «Собор Паризької Богоматері» Клода Фролло.

Предметом дослідження є лицемірство як прояв подвійних стандартів у характері персонажа роману В. Гюго «Собор Паризької Богоматері» Клода Фролло.

Метою дослідження є проаналізувати психологічний, морально-етичний аспекти проблеми та її практичне відображенні у образі Клода Фролло (персонажа роману В. Гюго «Собор Паризької Богоматері»).

Для досягнення цієї мети було вирішено такі завдання:

проаналізовано стан висвітлення даної тематики у фаховій літературі;
визначено основні аспекти лицемірства та подвійних стандартів як риси характеру;

проаналізовано практичне відображення цієї риси в образі персонажа роману «Собор Паризької Богоматері» Клода Фролло.

Проблемою подвійних стандартів в українській історіографії займалися такі науковці, як Дудко Є., Манойленко Г., Шевчук М. «Подвійні стандарти сексуальності на прикладі сайтів київських піКаП–курсів», Висовень О. «Подвійні стандарти тоталітарних режимів у релігійній сфері (кін. 1930–х -1940–і рр.)». Розробкою цієї ж проблеми займалися такі американські вчені, як Ф. Мазоко, М. Метьюс «Perceptions of Religious Hypocrisy: When Moral Claims Exceed Moral Action», А. Галінські, Дж. Ламерс, Д. Штапель «Power Increases Hypocrisy: Moralizing in Reasoning, Immorality in Behavior».

Критикою роману «Собор Паризької Богоматері» займалися такі вітчизняні вчені, як Постова Н. «Поетика романтичного історичного роману: «Собор Паризької Богоматері» В. Гюго», Рейзов Б. «Французский исторический роман в эпоху Романтизма»; зарубіжні -Фрей А. «A Victor Hugo Encyclopedia».

У дослідженні було використано методи абстрагування, аналізу та синтезу для виокремлення властивостей риси лицемірства; конкретизації, бібліографічного, порівняльного аналізу -для виявлення властивостей риси характеру в образі персонажа роману «Собор Паризької Богоматері» Клода Фролло; спостереження -для виявлення цитат у творі, порівняння -для аналізу поведінки героя на різних стадіях його життя.

На першому етапі було проаналізовано стан висвітлення даної тематики у фаховій літературі. Не було виявлено праць, де проблема подвійних стандартів в аспектах літературознавства підіймалася б в українській історіографії, але вона підіймалася у інших сферах, пов'язаних із психологією та політикою (Дудко Є., Манойленко Г., Шевчук М. «Подвійні стандарти сексуальності на прикладі сайтів київських піКаП–курсів», Висовень О. «Подвійні стандарти тоталітарних режимів у релігійній сфері (кін. 1930–х -1940–і рр.)»). У зарубіжній історіографії праць та цю тематику значно більше (Ф. Мазоко, М. Метьюс «Perceptions of Religious Hypocrisy: When Moral Claims Exceed Moral Action», А. Галінські, Дж. Ламерс, Д. Штапель «Power Increases Hypocrisy: Moralizing in Reasoning, Immorality in Behavior» та ін.). Щодо зв'язку даної проблеми з романом В. Гюго «Собор Паризької Богоматері», праць, де це досліджено, виявлено не було.

Другим етапом був аналіз основних аспектів лицемірства та подвійних стандартів як риси характеру людини–індивіда. У зарубіжній психології дослідження проблеми лицемірства проводилося двома шляхами. Перший шлях відображає розбіжність між внутрішньою впевненістю особи щодо нормативів її поведінки та її поведінкою (когнітивний дисонанс), а другий - міркування особи щодо поведінки інших, що залежить від різниці між її моральними стандартами, поведінковими стереотипами та реальною ситуацією (лицемірство та подвійні стандарти) [4, с.8]. Перший шлях пов'язаний з теорією когнітивного дисонансу Л. Фестінгера. Когнітивний дисонанс, згідно з нею, -це конфлікт між внутрішніми переконаннями людини та її справжньою поведінкою [5, с.1].

Другий шлях дослідження проблеми лицемірства пов'язаний саме із проблемою подвійних стандартів. Дослідження, проведене Дж. Ламерсом, доводить, що засуджувати поведінку інших більше схильні наділені владою люди. Все це призводить до великої схильності засуджувати інших людей та вважати їх лицемірами, виходячи з невідповідності очікуваної поведінки реальній. У результаті ми бачимо, що владні люди схильні до аморальної поведінки більше за людей, цією владою не наділених [3, с. 17].

На третьому етапі ми проаналізували практичне відображення цих рис в образі персонажа роману «Собор Паризької Богоматері» Клода Фролло.

Клод Фролло - «фігура середньовічного вченого й чорнокнижника, що постає крізь призму романтичного демонізму і романтичного трактування алхімічного міфа як пошуку абсолюту й повноти буття» [2, с.12]. Когнітивний дисонанс, подвійні стандарти та лицемірство проявляються в його ставленні до його молодшого брата Жана Фролло та до циганки Есмеральди [1, с.56]. По-перше, вони простежуються у невідповідності почуттів Фролло до брата та його вчинками щодо останнього. Зовнішній спостерігач бачить конфлікт неозброєним оком. По-друге, у випадку Есмеральди додається ще проблема подвійних стандартів. У даній ситуації подвійні стандарти призводять до внутрішнього когнітивного дисонансу, а це, у свою чергу, веде до зовнішнього лицемірства.

Отже, лицемірство виникає з огляду на внутрішні протиріччя людини, коли вона свідомо йде на порушення своїх моральних принципів; когнітивний дисонанс у внутрішньому світі людини призводить до його зовнішнього лицемірства; подвійні стандарти у сприйнятті поведінки інших людей також можуть бути чинником лицемірства індивіда. Ця інформація може використовуватися у діловому спілкуванні, а особливо для практики методики «ненасильницького спілкування», яка покликана покращити якість міжлюдських стосунків.

Список використаних джерел та літератури

1. Гюго В. «Собор Паризької Богоматері» (пер. з фр. П. Тернюк) / В. Гюго. - Видавництво «Молодь», 1976. -377 с.
2. Постова Н.С. Поетика романтичного історичного роману: “Собор Паризької Богоматері” В.Гюго. Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук зі спеціальності 10.01.06 -теорія літератури / Н. С. Постова. -Донецький національний університет, Донецьк, 2002. - Рукопис. -100 с.
3. Lammers, J. «Power increases hypocrisy moralizing in reasoning, immorality in behavior» / Joris Lammers, Diederik A. Stapel, Adam D. Galinsky // Psychological Science. -№21 (5). -2010. doi:10.1177/0956797610368810. PMID 20483854. -15 с.
4. Matthews, M. A. Perceptions of Religious Hypocrisy: When Moral Claims Exceed Moral Action / Mark A. Matthews, Philip J. Mazzocco. -Received: 25 June 2016 / Accepted: 25 July 2017. -Religious Research Association, Inc. 2017. -13 с.
5. McLeod, S. A. Cognitive dissonance / S. A. McLeod [Електронний ресурс] // <https://www.simplypsychology.org/>: [веб-сайт]. -Електрон. дані. -Режим доступу: <https://www.simplypsychology.org/cognitive-dissonance.html>. - Назва з екрана.

Казачкова Ю.Е.
студентка 2 курса
Научный руководитель: Гимаева Н.С.
преподаватель
Украинский гуманитарный институт

СОВРЕМЕННОЕ ПОЛОЖЕНИЕ МОЛОДЕЖНОГО ИПОТЕЧНОГО КРЕДИТОВАНИЯ В КИЕВСКОЙ ОБЛАСТИ

Актуальность темы. Иметь свой дом -одна из важнейших жизненных потребностей человека. Не существует ни одной страны в мире, где бы государство не занималось решением проблем по удовлетворению этой потребности. В этом случае актуальным является исследование процесса молодежного ипотечного кредитования для улучшения экономического положения украинской молодежи.

Объектом исследования является процесс молодежного ипотечного кредитования в условиях рыночной экономики в Украине.

Предметом исследования является теоретико–методические и практические аспекты процесса молодежного ипотечного кредитования.

Целью исследования является исследование процесса молодежного ипотечного кредитования в Киевской области.

Достижение поставленной цели возможно через последовательное решение следующих задач: исследовать особенности процесса ипотечного кредитования; провести анализ процесса молодежного жилищного кредитования в Киевской области; определить перспективы молодежного ипотечного кредитования.

Информационная база исследования. Теоретические и практические аспекты ипотечного кредитования исследовали и освещали в своих трудах такие ученые, как Б. Батлер, Д. Джонсон, М. Левин, Р.Миллер, Дж. Фридман. Вопросами молодежного жилищного кредитования занимались такие отечественные ученые, как: В.Д. Базилевич, А.Д. Вовчак, Г.П. Кондрашова, В.И. Кравченко, А.С. Любунь, В.И. Савич, А.Р. Тригуб.

Методы исследования. В работе использовались общенаучные и специальные методы исследования ипотечного кредитования. А именно: абстрагирование -при выделении особенностей ипотечного кредитования; синтез и анализ -при изучении и разборе программ молодежного ипотечного кредитования; табличный метод -для наглядности данных и их представления.

На первом этапе было исследовано особенности процесса ипотечного кредитования. Установлено, что ипотечное кредитование имеет: долгосрочный характер; целевое предназначение; разделение жилищной и доходной ипотеки (жилищная ипотека используется покупателем для улучшения своих бытовых условий, доходная -с целью его продажи или

аренды); установление размера ипотечного кредита в процентах к залоговой стоимости имущества (60–80%); низкая ликвидность (банки требуют страхование жизни заемщика и залогового имущества) [1].

На втором этапе был проведен анализ процесса молодежного жилищного кредитования в Киевской области. Определено, что государство поддерживает молодых людей, предоставляя льготные долгосрочные кредиты на приобретение жилья; поддерживая строительство жилья по программе «Доступное жилье»; предоставляя ипотечные жилищные кредиты в банковском учреждении по программе «Удешевление стоимости ипотечных кредитов». В настоящее время финансирование льготного кредитования молодежи осуществляется только местными бюджетами по местным жилищным программам [2].

Исходя из публичного отчета о работе Государственного специализированного финансового учреждения «Государственный фонд содействия молодежному жилищному строительству» в 2018 году (Рис.) видно, что Киевскую область (0,5 млн. грн.) государство мало обеспечивает жильем по сравнению с Харьковской (82,6 млн. грн.) и Николаевской (30,3 млн. грн.) областями [3].

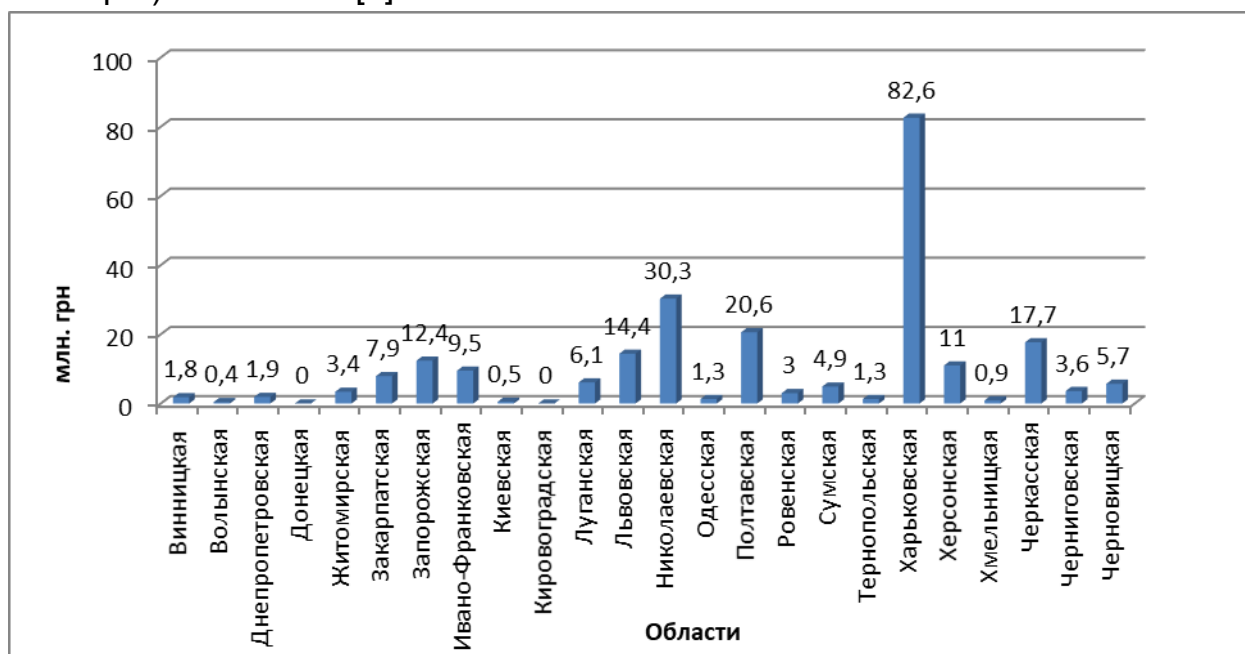

Рис. Количество средств, выделенных местными бюджетами на программы молодежного ипотечного кредитования в 2018 году.

На третьем этапе были определены перспективы молодежного ипотечного кредитования. Установлено, что в Киевской области на сегодняшний день действует не достаточное количество программ по ипотечному кредитованию. В 2019 году на программу «Доступное жилье» выделили 100 млн. грн., что позволит к концу года обеспечить жильем около 300 украинских семей [4]. В прошлом году: на участие в этой Программе было подано 1700 заявок, но помощь от государства в приобретении доступного жилья получила всего лишь 91 семья (5.4%). Из этого следует, что в Киевской области необходимо увеличить программы

молодежного ипотечного кредитування, иначе с каждым годом все меньше молодых семей будут получать жилье.

Таким образом, молодежное ипотечное кредитование – это инструмент улучшения социально-экономического положения страны. Ипотека имеет ряд преимуществ, а именно: позволяет стать владельцем собственного жилья сейчас, а не накапливать годами; заемщик не платит подоходные налоги при оформлении ипотеки и равномерно распределяются выплаты. На сегодня в Киевской области имеется недостаточное количество программ ипотечного кредитования молодёжи. Для улучшения этого положения необходимо максимально увеличить финансирование данных программ, чтобы как можно больше молодых семей могли получить кредит на собственное жилье.

Список использованных источников и литературы

1. Борисюк К.М. Система ипотечного кредитования в Украине: этапы становления и проблемы развития [Электронный ресурс] -Режим доступа к ресурсу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npndfi_2005_4_29.
2. Об утверждении Государственной программы обеспечения молодежи жильем на 2013–2020гг.: Постановление Кабинета Министров Украины от 24 октября 2012г. № 967. [Электронный ресурс] -Режим доступа к ресурсу: <https://kyiv.molod-kredit.gov.ua/zhytlovi-prohramy/pilhovemolodizhne-kredytuvannia>.
3. Публичный отчет о работе Государственного специализированного финансового учреждения «Государственный фонд содействия молодежному жилищному строительству» в 2018 году. [Электронный ресурс] -Режим доступа к ресурсу: <https://www.molod-kredit.gov.ua/pres-tsentr/prezentatsii>.
4. Квартира от государства: у кого есть шанс получить и как правильно оформить документы. [Электронный ресурс] -Режим доступа к ресурсу: <https://newsone.ua/articles/nedvizhimost/kvartira-ot-hosudarstva-u-koho-est-shans-poluchit-i-kak-pravilno-oformit-dokumenty.html>

Кібиш Л.А.
студентка групи МЕН/ЯСС-18з
Науковий керівник: Алькема В.Г.
професор
Університет «КРОК»

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДОЛОГІЇ ЕДВАРДА ДЕМІНГА ПІДЧАС КОНТРОЛЮ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ НАДАННЯ ПОСЛУГ З ОЦІНКИ ВІДПОВІДНОСТІ КТЗ ЗАДЛЯ ЗАДОВОЛЕННЯ ПОТРЕБ СПОЖИВАЧА

Колісні транспортні засоби (далі – КТЗ) сьогодні є важливим інструментом економічного розвитку і соціального прогресу. Робочі місця,

безпосередньо пов'язані з виробництвом та експлуатацією КТЗ, являють собою значне джерело зайнятості у країні. Крім того, незалежне, вільне пересування розглядається у світі важливою складовою якості життя. У цьому контексті автомобільний транспорт щодня надає людям можливості, які набагато перевищують ті, що надаються іншими видами транспорту. В умовах прискорення темпів автомобілізації гостро постає проблема забезпечення дорожньої та екологічної безпеки, вирішення якої спрямоване на забезпечення захисту життя та здоров'я людей, довкілля.

З переходом до ринкових відносин в Україні змінився порядок поставлення на виробництво продукції заводів автомобільної галузі. Держава не контролює, як було раніше, процес розроблення та випробування нових КТЗ, виробникам надається самостійність у рішенні фінансових питань, пов'язаних з підготовкою нового виробництва. У такій ситуації єдиним бар'єром, який може запобігти появі на ринку КТЗ незадовільної якості, які мають конструктивні параметри, що не відповідають вимогам безпеки та охорони довкілля, є система сертифікації КТЗ. Сертифікація КТЗ в тій чи іншій формі є обов'язковою процедурою в більшості розвинених держав світу [1, 2].

Загалом ця процедура в Україні передбачає випробування КТЗ, перед їх випуском на ринок та допуск до експлуатації, акредитованих державою лабораторіях на відповідність певному переліку нормативно-технічних вимог (стандартів), яким в країні законодавчо надано статус обов'язкових. Йдеться про нормативно-технічні вимоги, відповідність яким гарантує певний рівень безпеки КТЗ щодо життя, здоров'я чи майна громадян, державної власності та довкілля. На підтвердження цього державний орган надає виробнику КТЗ «Сертифікат відповідності», «Свідоцтво про визнання» чи «Сертифікат затвердження типу», без якого КТЗ не може бути зареєстрований і допущений до руху згідно з Законом України «Про дорожній рух» стаття 21 [5].

Україна цілеспрямовано йде шляхом гармонізації свого законодавства в галузі рухомого складу автомобільного транспорту до європейського. З 01.01.2016 в Україні оцінка відповідності колісних транспортних засобів, їх частин та обладнання затвердженого наказом Міністерства інфраструктури України від 17.08.2012, № 521, зареєстрованим в Міністерством юстиції України від 14.09.2012, [7]. Прискоренню цього процесу сприяє активне міжнародне співробітництво України в галузі технічного регулювання, а також участь у роботі міжнародних і регіональних організацій та їх технічних комітетів. Структурна схема системи сертифікації КТЗ в Україні, наведена на рис.1. Джерело: скомпоновано автором

Сертифікація рухомого складу КТЗ в Україні, поза певними особливостями, повинна відповідати процедурам, що склалися в європейській практиці. Основною тенденцією цієї практики є гармонізація

чинних стандартів та розробка нових єдиних, чи гармонізованих, стандартів стосовно конструкції КТЗ для використання у міжнародному масштабі [6].

Обов'язкова сертифікація колісних транспортних засобів -процедура яка об'єднує сукупність взаємопов'язаних видів діяльності, яка перетворює входи на виходи, тобто застосовується процесний підхід. Регулювання якості включає в себе процеси контролю та оперативного втручання в процеси. Регулювання якості має ціль усунення відхилень від необхідних характеристик та накопичення інформації для покращення якості. Покращення якості -це рішення проблем, що призводять до появи браку в роботі. Результатом є скорочення витрат до такого рівня, який задовольняє замовника. Класичні методи менеджменту якості базуються на технічних підходах (статистичні методи обробки інформації, фізичних методах контролю якості та ін.) та широкому застосуванні методів керування.

Рис. 1. Структурна схема системи сертифікації КТЗ в Україні

Щоб отримати бажаний результат в управлінні якістю таких процесів пропонується застосовувати методологію Едварда Демінга [3, 4], який створив першу наукову школу управління якістю. Едвард Демінг запропонував модель, головним методом підвищення якості в якій є цикл контролю (рис.2) -складання плану; виконання роботи у відповідності до плану; перевірка відповідності отриманого результату запланованому; прийняття необхідних дій у випадку відхилення результату виконання від запланованого.

Удосконалення загальної діяльності органів сертифікації КТЗ з використанням принципів управління якістю -орієнтації на замовника, лідерства

керівників, залучення працівників, застосування процесного підходу, системного підходу до управління, постійного поліпшення, прийняття рішень на підставі фактів, взаємовигідних стосунків з постачальниками можливо при: впровадженні та забезпеченні результативного функціонування системи управління якістю та дотримання її вимог за умов зміни зовнішніх і внутрішніх чинників; підготовці персоналу до виконання робіт відповідно до вимог системи управління якістю (СУЯ) та принципів і методів оцінювання відповідності; проведенні внутрішніх аудитів СУЯ з метою використання їхніх результатів для постійного поліпшення та розробки комплексу внутрішніх нормативних документів з оцінки відповідності, що спростить процедуру[2].

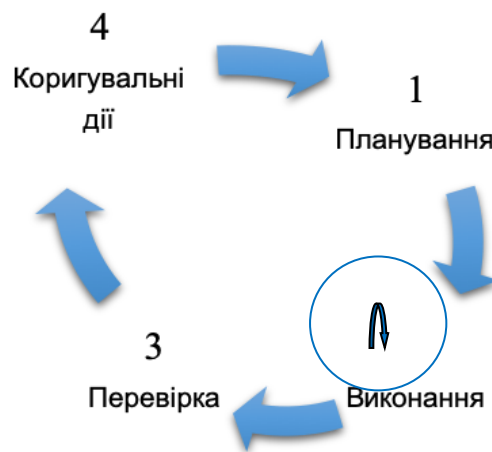

Рис. 2. Цикл контролю якості «Коло Демінга», Джерело: [3, 4]

Список використаних джерел та літератури

1. Вакулєнко А.В. Управління якістю. -К.: КНЕУ, 2010. -246с
2. Редзюк А.М. Автомобілебудування України: застосування міжнародних стандартів і процедур сертифікації // Стандартизація, сертифікація, якість, 1998, № 3. -с.28–29.
3. Деминг Э. Выход из кризиса. -Тверь: Альба, 1994 -502с
4. Ни В.Г. Пространство доктора Деминга. Кн.1: Пер. С англ. -Тверь. Гор. Общ. Фонд „Развитие через качество”, 1998. -332с.
5. Закон України «Про дорожній рух». [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3353-12>
6. Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України №153 від 18.06.2006 «Про затвердження Рекомендацій «Зasad адаптації транспортного законодавства України до законодавства Європейського Союзу»». [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0153650-06/sp:wide->
7. «Порядок затвердження конструкції транспортних засобів, їх частин та обладнання», «Порядок ведення реєстру сертифікатів типу транспортних засобів та обладнання і виданих виробниками сертифікатів відповідності транспортних засобів або обладнання», затверджені наказом Міністерства інфраструктури України від 17.08.2012 №521. [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1586-12>

Козоріз Д.М.
студент групи ПБ-31
Науковий керівник: Куриляк Б.І.
магістрант релігієзнавства
Український адвентистський теологічний інститут

ОБРАЗ АНТИХРИСТА У 2 СОЛ. 2:1–12

Актуальність дослідження. В Біблії неодноразово зустрічаються описи Бога, та Його прояви. На сторінках Святого Письма записані образи і символи, які має Господь. Однак Господь дозволив описати і Свого головного опозиціонера на сторінках Біблії. Ми не одноразово бачимо опис сатани, сили, яка протидіє Богу. Біблійні автори також використовували різні образи і символи для позначення противника людства. Один із таких образів ми бачимо в писаннях апостола Павла, в 2 Сол. 2, де знаходиться опис зла, яке буде проявляти себе в кінці земної історії. Зрозуміти суть, та тлумачити даний уривок брались неодноразово багато богословів різних деномінації і всі вони спільні у тому, що: «Це, безсумнівно, один з найважчих уривків у всьому Новому Завіті» [1, с. 11]. Однак існують різноманітні погляди на те, як, і через кого проявить себе зло в останній час.

Метою роботи є екзегетичний аналіз біблійного уривку 2 Сол. 2:1–12. Адвентистський богослов Джон Паулін говорить, що мова 2–го розділу другого Послання до солунян нагадує деякі уривки з книги пророка Даниїла (Дан. 8:9–12, 23–25; 11:31–39), в яких влада невеликого рога характеризується скоріше як влада людська, а не надприродна. Подібно невеликому рогові «людина гріха» прагне оволодіти храмом Божим, який у Павла зазвичай означає церкву як осередок духовної влади на землі (1 Кор.3:16–17; 2 Кор.6:16). Маріо наводить приклади із безліччю паралелей, які пересікаються із описом Даниїла малого рогу як систем влади (царів) [4, с. 161,164]. Таким чином опис, представлений в 4–му вірші, можна віднести як до представників сатани, так і до нього самого. Людина гріха -це або сам сатана, або його помічники, що діють у його інтересах [3, с. 63].

Дивлячись на тексти 2:3 «...ἀποκαλυφθή ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνομίας», бук.- «буде відкрита людина беззаконня», Павло використовує тут дієслово ἀποκαλύπτω: відкривати, розкривати, обнажати. В 2 Сол.1:6 Павло використовує цей ж символ по відношенню до приходу Господа Ісуса з неба (також Лк. 17:13). Подібне дієслово повторюється в 2 Сол. 2:6,8 і вжито в інших місцях Нового Завіту для вираження надприродних відкриттів (Матв. 16:17; Лк.10:22). Схожа форма ἀποκάλυψις «відкриття» зустрічається в 1 Пет. 1:7,13; 4:13; 1Кор. 1:7; 2 Сол.1:7. Це підкреслює, що одкровення (або з'явлення) «людини гріха» може включати в себе надприродні елементи і що його сфера дії може бути за характером виразно релігійні. Те що

«людина гріха» «відкриється» (в майбутньому часі) означає, що до певного моменту він буде прихований або буде ховати свою оманливу зовнішність і з'явиться в своєму справжньому світлі, і тоді його природа стане відомою жителям землі [2, с. 303].

Павло використовує вираз «Людина беззаконня», «людина гріха». Ця особистість не тільки протиставляється Богу, а й намагається замінити Його. Прийменник «анті» спочатку означав «замість», а вже пізніше він став вживатися в значенні «проти». Слово «ανομία» -беззаконня означає буквально «проти закону». Основа діяльності беззаконника полягає в бунті проти закону. Ми бачимо як антихрист діє у світі через різних соратників, коли принижує, змінює закон Божий (десять заповідей). Він жадає влади, контролю над усім і бажає поклоніння собі. Павло передбачив знищення людини беззаконня. Він сказав, що «Господь Ісус заб'є Духом уст Своїх і знищить з'явленням приходу Свого» (2 Сол. 2:8). «Поява його приходу» може ототожнюватися з одкровенням Господа з небес, описаним у 1:7–10, який принесе покарання тим, хто мучить Церкву (9 вірш). Даниїл писав, що цей гнітючий правитель буде знищений Богом (Дан. 9:27) -тільки Бог може знищити його у з'явленні Сина Людського «на хмарах небесних» (Матв. 24: 30). Есхатологічна картина, яку Павло виклав у 2 Солунян², по суті, є такою ж, як і в книзі Даниїла.

Аналізуючи уривок із 2Сол.2:1–12, ми можемо зробити висновки. Образ антихриста представлений Павлом -це образ тієї системи і ідеології, яку він запозичив із представлення цієї системи ще Даниїлом. Повсталий антихрист, який розкриється і проявиться саме наприкінці часу є нічим іншим як системою, яка проявить себе у церкві. Вона буде діяти проти Бога і постарается зайняти місце Бога. Її мотиви і бачення будуть на те, що замінити Бога тут на землі. Основним із завдань цієї системи буде зміна закону, про що говорить термін «Людина беззаконня». Але ця система, головою якої є сам сатана буде знищена у приході Господа Ісуса Христа (2Сол.2:8).

Список використаних джерел та літератури

1. Баркли У. Толкование 2 послания Павла Фессалоникийцам [Електронний ресурс] / Уильям Баркли. -2007. -Режим доступа до ресурсу: <https://bible.by/barclay/60/1/>.
2. Маршалл. 1 и 2 Послания Фессалоникийцам / Маршалл, Говард., 1983. - 183с.
3. Паулин Д. Что Библия говорит о последнем времени / Джон Паулин., 1986.
4. Papaioannou K. Earthly shadows heavenly realities / K. Papaioannou, I. Giantzaklidis., 2016. -364 с.

Клименко М.С.
студент групи ГФ–17
Науковий керівник: Вятоха І.Ю.
канд. психол. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СТАВЛЕННЯ ДО БУЛІНГУ У УЧНІВ ХРИСТІЯНСЬКИХ ШКІЛ

Актуальність теми полягає у розповсюдженості явища булінгу в сучасній школі. Наразі більшість українських школярів стикаються з цим явищем. Серед негативних наслідків булінгу: вплив на успішність учня, вади психоемоційного розвитку та невміння будувати стосунки з людьми. Тому ця тема активно розвивається в науці та представлена роботами таких вчених: І. К. Бердишева, Д. Лейна, Е. Г. Руланна, К. Д. Хломова, І. Н. Кона, О. М. Ожйової, Д. Ольвеуса, які визначають проблему з соціологічного, педагогічного та психологічного боку. Але психологічна специфіка ставлення до булінгу, насамперед ставлення до нього потенційних учасників, школярів, як їх внутрішня диспозиція, що сприяє життєздатності явища, висвітлена недостатньо.

Об'єктом дослідження є ставлення учнів до проявів насильства у школі.

Предметом дослідження є психологічна специфіка ставлення школярів до булінгу.

Метою дослідження є вивчення психологічних особливостей ставлення до булінгу у учнів християнських шкіл.

Для досягнення мети цього дослідження були поставлені наступні завдання:

- проаналізовано сутність явища «булінг» в психологічній літературі, його прояви у шкільному середовищі та причини;
- проведено емпіричне дослідження ставлення до булінгу учнів середніх класів християнської школи;
- виявлено психологічні особливості внутрішньої диспозиції учнів до цього явища (як основа рекомендацій по його запобіганню).

Методами дослідження взяті: систематизація - при обробці результатів анкетування, узагальнення -при якісній їх інтерпретації, а також індукція -при складанні конкретних питань анкети, виходячи з загального положення про внутрішню диспозицію учнів до явища булінгу та духовність в учнівському середовищі як в умовах профілактики насильства в школі.

На першому етапі дослідження проаналізовано сутність явища «булінг» в психологічній літературі, його прояви у шкільному середовищі та причини. Проблема булінгу є малодослідженою, тому досі немає загальноприйнятого, вичерпного наукового визначення цього терміну.

Англійське слово «bullying» походить від слова «bull» (бик) та у перекладі означає «залякування», «цькування». У науковій літературі вже існує декілька визначень. Одна група визначень висвітлює явище з боку агресора, акцентуючись на характері його дій та меті. Так, І. С. Кон визначає булінг як залякування, приниження, цькування, фізичний або психологічний терор, спрямований на те, щоб викликати в іншого страх і тим самим підпорядкувати його собі [2]. І. К. Бердишев стверджує, що булінг -свідоме довготривале насильство, що не має характеру самозахисту [1]. А. О. М. Ожійова говорить про те, що булінг не є санкціонованим нормативно-правовими актами держави, відбувається з боку індивіда чи групи, які мають певні переваги (фізичні, психологічні, адміністративні тощо) з певною особистою метою [3, с. 160]. Інша група визначень розкриває булінг з позиції жертви. Наприклад, Е. Руланн підкреслює, що булінг спрямований на індивіда, який не здатен захистити себе у даній ситуації [3, с. 159].

Форм проявів булінгу існує декілька. З погляду І. С. Кона, О. М. Ожійової, Е. Г. Руланна є дві основні його форми: фізична (умисні штовхання, удари, завдання побоїв і тілесних ушкоджень) та психологічна (вербальні вислови, образливі жести, дії з особистим майном, кібербулінг) [3, с. 161].

Причини булінгу, які найбільш часто згадуються дослідниками, можна розділити на сімейні (нестача любові, копіювання поведінки батьків, неправильне виховання) і соціальні (самозахисні функції агресивної та жорстокої поведінки, слабкі соціальні навички, відсутність друзів, нездатність захищати свої інтереси) [4]. Також серед причин можна назвати несформованість чіткого ставлення самих учнів до цієї проблеми.

На другому етапі дослідження проведено емпіричне дослідження ставлення до булінгу учнів середніх класів християнської школи. Очевидно, булінг не поширений в середовищах з високою культурою спілкування та духовністю учнів, де є ціннісне відношення до особистості ближнього, де прояви агресії і жорстокості викликають внутрішнє відторгнення. Ці тенденції культивуються в християнській школі. Тому нами було проведено емпіричне дослідження особливостей психологічного ставлення школярів до цього негативного явища. Експеримент проводився в християнському приватному ліцеї «Академія мудрості», серед учнів 7-го класу. Інструментом дослідження є авторська анкета «Булінг у школі та твоє ставлення до нього». Вона складається з 8 питань, які торкаються бачення причин, емоційного відгуку та можливих дій респондента в ситуації булінгу.

На третьому етапі дослідження виявлено та узагальнено психологічні особливості внутрішньої диспозиції учнів до цього явища (як основа рекомендацій по його запобіганню) -специфіку його сприйняття, емоційного ставлення та можливого дієвого відгуку школярів на відповідні ситуації.

Дослідження показало, що більшість учнів (64%), виключно хлопці, констатують, що у їхньому класі є жертви булінгу. Майже половина респондентів (58%) виправдовує насильство самозахистом і провиною

жертви. Але, ставши свідками булінгу, більша частина школярів (71%) допомогла б жертві. Половина опитуваних у ролі жертви булінгу дали б відсіч агресору і не дозволили б себе цькувати, тобто обрали активну стратегію запобігання інша половина -вдалися б до компромісу або ж змінили місце навчання, обравши пасивну позицію або шлях уникнення. Співчувати жертві будуть всі дівчата, а хлопці -в залежності від того, ким є жертва. Щодо причин, більшість учнів (64%), вважають, що жертва сама спонукає інших до цькування своїми діями, деякі (14%) стверджують, що причиною є заздрість та прагнення заробити авторитет, чверть учнів (22%) наполягають, що цькування відбувається безпричинно. Половина респондентів, ставши свідками булінгу, розповіли б про це вчителю або директору, більш третини (36%) розповіли б друзям або батькам, а 14% учнів, всі хлопці, не розповіли б нікому.

Так, опитування показало, що булінг має місце в християнській школі, й учні з ним знайомі. Половина учнів його виправдовують. У ролі жертви половина школярів обрала б активну стратегію запобігання, а половина – пасивну. Але жертва переважно у всіх викликає емпатійний відгук і бажання їй допомогти. При цьому більшість признають правомірність дій агресора, вважаючи жертву винною. Натомість третина звинувачує агресора. Копінг-стратегією більшість учнів обрала офіційно-правовий шлях, звернення до посадових осіб школи, наділяючи їх відповідною компетентністю, а третина школярів -звернення до рідних та близьких.

Таким чином, булінг – розповсюджене негативне явище, це свідоме довготривале фізичне або психологічне насильство відносно індивіда який не здатен захистити себе. Воно не є санкціонованим нормативно-правовими актами, спрямоване на те, щоб викликати у жертви страх і тим самим заробити авторитет у інших. Причинами булінгу є проблеми взаємин в сім'ї або слабкі соціальні навички.

Конструктивне ставлення до булінгу у учнів є основою профілактики його в шкільному середовищі. При цьому викликає інтерес вплив фактору духовності шкільного середовища. Тому емпіричне дослідження ставлення до булінгу було проведено серед учнів 7-го класу християнського приватного ліцею «Академія мудрості» за допомогою авторської анкети «Булінг у школі та твоє ставлення до нього».

Згідно з результатами анкети, школярі християнської школи сприймають це явище як наявне в їхньому середовищі, таке, що має виправдання, й вважають активний та пасивний шляхи уникнення ролі жертви як однаково прийнятні. Булінг викликає у всіх гострий емоційний відгук емпатійного характеру, однак більшість асоціюють себе з агресором, і тільки третина – з жертвою. При цьому найбільш компетентними і ефективними в розв'язанні булінгових ситуацій учні вважають не батьків та рідних, а офіційних осіб -шкільних вчителів та директора.

Список використаних джерел та літератури

1. Бердишев І.К. Лекарство против ненависти / І. Бердишев ; семінар записала Є. Куценко // Перше вер. -2005. -15 березня (№ 18). -С. 3.
2. Кон. І.С. Что такое буллинг и как с ним бороться? [Електронней ресурс] / І. С. Кон. // Сексологія. Персональний сайт І. С. Кона. -Режим доступу : <http://www.sexology.narod.ru/info178/html>.
3. Ожійова, О.М. (2009). Булінг. Шкільний булінг: поняття та основні форми (Українська). Харків: Вчені зап. Харк. гуманіт. ун-ту «Нар. укр. акад.». с. 158–163.
4. Philip G. Zimbardo, Rosemary K.M. Sword. "Living and Loving Better with Time Perspective Therapy. Healing from the Past, Embracing the Present, Creating an Ideal Future". McFarland & Company, Inc., Publishers, Jefferson, North Carolina, USA. 2017

Калинюк В.Д.
студентка групи ГФ–4
Науковий керівник: Поліна А. В.
канд. філ.наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ЖІНКА В СУСПІЛЬСТВІ НА ПРИКЛАДІ П'ЄСИ Г. ІБСЕНА «ЛЯЛЬКОВИЙ ДІМ»

Питання про не рівне положення жінки у суспільстві неодноразово піднімалось у літературі. Та з огляду на розвиток історії та непохитність патріархальних устоїв суспільства, не дивно, що перші дії та відстоювання прав жінки відбулися у кінці 19 та на початку 20 століття Коли рух за емансипацію та права жінок набрав великих масштабів і вже не міг бути пригніченим та не поміченим. Рівність між чоловіком та жінкою-це питання рівності людського існування.

У своїй творчості Г. Ібсен неодноразово піднімав гострі на той час суспільні теми. Він не обійшов стороною та розкрив велику проблему, яка існувала не просто в соціумі, а конкретно в кожній родині. Зазначений в п'єсі період був початком розвитку феміністичного руху, яке викликало багато питань та суперечок. Г. Ібсен у своїй п'єсі підняв питання ролі жінки у суспільстві та сім'ї, показав розвиток особистості жінки, її відокремлення свого Я від уособлення себе з роллю «додатка до чоловіка», єдиною ціллю якої було задовільнити потреби свого чоловіка. На думку автора, ця тема і на сьогодні є актуальною та викликає дискусії і активне обговорення з огляду на те, що проблема рівноправ'я та положення жінки у суспільстві сприймається неоднозначно.

Об'єктом дослідження є образ персонажу п'єси Г. Ібсен «Ляльковий дім»

Предмет дослідження – це соціальні устої того часу, як прояв обмеження жіночої ролі в соціумі та рівноправ'я.

Метою дослідження є аналіз п'єси Генріха Ібсена «Ляльковий дім», а також аналіз соціальних конфліктів, виявлення центральних моментів твору, які стосуються положення жінки у суспільстві, дискурси у творі на цю тему, та виявлення зв'язку між проблемою розкритою у творі та її зв'язок із сьогоденням.

Для досягнення цієї мети було вирішено такі завдання: проаналізовано стан висвітлення даної тематики у художній літературі того часу, визначено основні аспекти положення жінки того часу, проаналізовано практичне відображення проблеми нерівності положення жінки у суспільстві на прикладі персонажу Нори із п'єси «Ляльковий дім», визначено відмінне та схоже з проблемою ролі жінки в суспільстві, яка була на той час і чи існує дана проблема в 21 ст.

Дана тематика мало досліджена в розрізі гендерних та соціальних ролей жінки у суспільстві. Д. Грімшоу у своїх дослідженнях «жіночої етики» використовує опис тодішнього суспільства та становище жінок у кінці 19 століття

На першому етапі було проаналізовано літературу того часу та ознайомлено з тим, чи була дана тема висвітлена у інших творах того літературного періоду. Дана тематика була висвітлена й іншими письменниками та драматургами і мала як позитивний характер - тобто у бік перегляду ролі жінки у суспільстві, підтримка розвитку та стимулювання жінок до особистісного зростання, не лише у сім'ї, а й професійному плані та внутрішньому, духовному (прикладом є п'єса Б. Шоу «Пігмаліон»).

Також були письменники, які не визнавали можливість функціонування жінки за межами ролі дружини та висміювали прагнення до рівності та розвитку. Прикладом є Август Стрінберг, який написав п'єсу «Фрекен Жюлі». Він стверджує в пролозі до п'єси: «жінка-це недорозвинута форма людського існування, вершина якої – чоловік, творець і творець культури; вона прагне до недсяжного та гине». З цього можна зробити висновок, що ця тема не залишала байдужих та викликала як позитивну реакцію та підтримку жінок, натхнення в зображенні героїнь, які пережили етап розвитку та переосмислення своїх власних поглядів на своє життя та ризикнули щось змінити. Але більшість була прихильником патріархальних устоїв, в межах яких жінки були обмежені в правах та можливостях.

Другим етапом було аналіз характерних особливостей головних героїв роману як опис гендерних ролей того часу. Нора – мила, приємна жінка, але вона неосвічена, так як ні у своїй батьківській родині, ні в сім'ї з чоловіком ніхто не стимулював її до розвитку внутрішніх якостей. Їй з дитинства нав'язали, що головне – це добре вийти заміж, тому на інший перебіг життєвих подій вона не сподівалась і ще юною дівчиною вийшла заміж. Чоловік їй здавався люблячим та розумним, а для нього вона була його милою пташечкою (так він любив її називати), йому було зручно щоб вона

не прагнула до чогось більшого, залишалась приземленою. Торвальд – чоловік Нори, має хорошу репутацію в суспільстві, високу посаду в банку, на фоні Нори він і правда виглядає розумним та досвідченим, любить її та саме тут криється манливе поверхнєве враження про його особистість як про розумного та люблячого чоловіка. Але він ніколи не сприймав Нору серйозно та не вважав її рівною собі. Коли з'ясовується правда про сфабриковану підписку Нори, він показує своє справжнє лице людини, яка насправді переживає більше за свою репутацію, не оцінивши вчинок та старання дружини. Він не має глибокого внутрішнього, духовного підґрунтя, щоб оцінити вчинок Нори, щоб відчуті її переживання та старання заради нього та сім'ї. Це стало каталізатором змін Нори, вона побачила, що всі її старання неоціненні, в неї відкрились очі і вона нарешті побачила, що увесь цей час була у ролі «ляльки», «гарної речі», але не як рівноправним членом їхньої сім'ї. Тому Нора вирішила зробити крок, який був нечуваним у той час – піти від чоловіка. Такий прояв показує, що вона особистість і може перерости ту роль, яка прописана їй суспільством. Вона вирішила змінити свій соціальний статус, ризикнути та знайти справжню себе, пройти соціалізацію в першу чергу як особистість із власними цінностями та думками.

Хочу додати, що я не звинувачую Торвальда і не кажу, що він є зображенням зла у даному творі. Кожна із їх ролей була прописана суспільством того часу: жінки – займалися сім'єю, народжували дітей і головним обов'язком було зробити чоловіка щасливим, чоловік мав працювати, підтримувати свою репутацію, не проявляти своїх емоційних переживань та проблем (так як це вважалось неподобаючим для чоловіка). Ставлення до жінки та її роль у соціумі сформувалось у них з огляду на власні батьківські сім'ї та десятки, сотні сімей, які вони бачили впродовж всього життя.

На третьому етапі співставлялись реалії кінця 19 ст., період написання твору та коли відбуваються дії у п'єсі, та сьогодення. Порівнюючи два історичні періоди можна зробити висновки про те, як сильно прогресували погляди суспільства і вже не дивно, що дівчата мають можливість вчитись у вищих навчальних закладах (як показує статистика міністерства освіти України – біля 70% всіх студентів у ВНЗ – це дівчата), мають право на вільне пересування, право голосу, роботи на високих посадах та ін.

Але не дивлячись на всі ці зміни, ще досі ведуться дискусії та сперечання, осудження фемінізму та боротьби за рівність чоловіків та жінок, як це було і за часів Ібсена та Стрінберга. Ще досі піднімається питання нерівнозначної оцінки вкладу чоловіків та жінок у соціумі, вищі заробітні плати у чоловіків. Досить часто жінок не беруть на роботу через те, що вона може піти в декрет, хоча зовсім не цікавляться чи є в неї бажання народжувати. Так як ще досі вважають, що роль та бажання кожної жінки -це лише одружитись та народити дітей. Ще досі жінок соціум оцінює лише з точки зору сім'ї та забуває, що вона рівноправна особистість і сама може

вирішувати свою роль та місію у житті. Також можна прослідкувати крайності – радикальний фемінізм та мужененависництво, коли жінки закликають не до боротьби за рівність, а до ненависті. Мабуть це значний ефект компенсації після стількох століть обмежень, але я вважаю це здоровим та необхідним суспільству.

Отже у висновку можна сказати про те, що Ібсен в потрібний час своєю п'єсою підняв питання ролі жінки в суспільстві, показав, що необмежена суспільними нормами вона -сильна духом, рішуча особистість, яка прагне розвитку та самоусвідомлення. Ми маємо цінувати зміни, що відбулись у суспільстві цивілізованих країн та всі досягнення жінок, які стали можливими завдяки людям, які відстоювали права жінок та не боялись заявити про них. На нашу думку ніщо так не показує високоморальний стан держави як суспільство в якому люди не сприймають гендерні, расові та інші відмінності. Коли відносяться рівноцінно та справедливо до усіх, цінуючи кожного індивіда суспільства.

Список використаних джерел та літератури

1. Грімшоу Дж. Идея «женской этики» // Феминизм: Восток, Запад. Россия: Сб. статей. М.: Наука, 1993.
2. Ібсен Г. ПСС. Т.1. —М., Худ. лит–ра, 1968.
3. Стріндберг А. Избранные произведения. Т. 1. —М., Худ. лит–ра, 1986.

Кондратюк Х.В.
студент групи ГФ-17
Науковий керівник: Євдокімова Л.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

ВТРАТА ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ В ДОСЯГНЕННІ УСПІХУ (ЗА РОМАНОМ СТЕНДАЛЯ «ЧЕРВОНЕ І ЧОРНЕ»)

Актуальність дослідження зумовлена правильним вибором життєвого шляху, формуванням особистих рис характеру під впливом суспільних, політичних та історичних подій, а також конфлікту людини зі суспільством. Для розгляду кожного з них важливо зрозуміти історичний контекст роману «Червоне і чорне». Стендаль припадав до групи людей, які особисто бачили перелом суспільства. Крім глобальних проблем, що носять суспільно-політичний характер та пов'язаних з історією, у творі також яскраво зображені складнощі взаємовідносин між людьми, любов, зрада близьких. Такі проблеми існують завжди та поза часом і відіграють важливу роль у життя кожної людини. Це вказує на сучасність, важливість, доречність та значущість даної теми.

Об'єктом дослідження є процес формування особистих рис характеру Жульєна Сореля під впливом подій Французької революції 1848 року за романом Стендаля «Червоне і чорне».

Предметом дослідження є явище втрати людської гідності під впливом суспільних, політичних та історичних подій за романом Стендаля «Червоне і чорне».

Мета полягає в проведенні аналізу особистих рис головного героя, та встановленні зв'язку між становленням людини як особистості та впливом на неї історичних чинників та стану суспільства в той чи інший проміжок часу.

Для досягнення мети були поставлені такі завдання:

- дослідити відображення картини тогочасного суспільства та історичних подій в творі Стендаля «Червоне і чорне»;
- встановили морально-естетичну основу конфлікту в романі;
- висвітлили та встановили уподібнення конфлікту роману з долею Жульєна Сореля;
- проаналізували важливість роману Стендаля «Червоне і чорне» для сьогодення та сучасної молоді.

Проблему особливостей творчої діяльності Стендаля досліджували такі вчені, як: Храповицка Г.Н., Горький О.М., Тимашева О.В., Реізов Б.Г., Проскурін Б.М., Яшенькіна Р.Ф., Виноградов А.К., Грифцов Б.А., Солодуб Ю.П. та ін. Науковим підґрунтям у розкритті порушеної проблеми виступають праці В. Біблера, Ю. Борєва, Н. Волошиної, Г. Гачева, М. Кагана, Є. Квятковського, Є. Колокольцева, Д. Лихачова, Ю. Лотмана, В. Маранцмана, О. Потебні, М. Рибникової, Б. Юсова тощо, в яких досліджується творчий потенціал автора та процес формування рис характеру під впливом політичних та історичних подій.

У роботі використали методи індукції та дедукції (при дослідженні впливу історичних, політичних та соціальних подій на становлення характеру головного персонажа), метод спостереження (при аналізі характеру головного героя за певних ситуацій), метод порівняння (під час аналізу характеру героя за зміни тих чи інших обставин).

Говорячи про історію створення роману, слід згадати версію, прочитану Стендалем в замітці французької газети 1827 р. про Антуана Берті. Стендаль був знайомий з однією з сімей, що потрапила в світську хроніку, і, щоб захистити честь своїх друзів, створив роман «Червоне і чорне». Йому знадобилося три роки, щоб перекласти, за висловом М. Горького, «вельми звичайне кримінальний злочин на мову мистецтва» [8].

На першому етапі дослідити відображення картини тогочасного суспільства та історичних подій в творі Стендаля «Червоне і чорне». Б.М. Проскурін і Р.Ф. Яшенькіна приділяють увагу політичному підґрунтя роману головного героя. Автори глибоко співчують головному герою, підкреслюючи при цьому, що мета і засоби, якими він прагнув досягти цієї мети, принижують і псують його. Тому «Жюльєн – не позитивний герой».

Однак, після такого висновку дослідники все-таки схиляються до соціального підґрунтя вчинків Жюльєна, зумовлених «становим пригніченням» [8, с.50] Як результат було встановлено, що підзаголовок «Хроніка XIX століття» роману «Червоне і чорне» вказує на намір автора зобразити картину успіху різних верств суспільства, їх падіння, становлення справжніх рис характеру під впливом суспільних та історичних подій крізь призму внутрішнього світу окремої людини, молодого плебея, що наділений наполеонівськими амбіціями та фанатизмом. Цей проходить «три ступені» кар'єри, зійшовши на самий верх суспільства, стрімко падає вниз. Роман містить елементи психологічного і соціального, з елементами трагедії, роману-кар'єри та роману-виховання.

На другому етапі встановили морально-естетичну основу конфлікту в романі, який полягає у боротьбі людських чеснот та суспільних цінностей «міщанської епохи». Це протистояння двох класів тогочасного суспільства – світ корисності і наживи протистоїть байдужому до багатства герою. Здібний плебей поглинув у себе важливі риси свого народу, що були збуджені Великою Французькою революцією: невтримну відважність та енергію, чесність та твердість духу, впертість у просуванні до мети. Він завжди залишається людиною свого класу, представником «нижчого» стану. Звідси потенційна революційність «стендалівського» героя. Не випадково син маркіза де Ла Моля зауважив: «Остерігайтеся цієї енергійної молоді людини! Якщо буде знову революція, він усіх нас відправить на гільйотину». [1, с.298]

На наступному етапі висвітлили та встановили уподібнення конфлікту роману з долею Жульєна Сореля, що полягають у подоланні шляху угору. Саму на цьому етапі відбувається втрата ним кращих людських якостей. Але також це шлях пізнання справжнього ества світу влади та розкоші, будь то влада політична, економічна чи будь яка інша. Починаючи з усвідомлення моральної недбалості, користолюбства і безжальному поводженні, дорога приходить його до дверей Парижу, де Жульєн яскраво бачить ті ж недоліки, лише майстерно прикриті пеленою омани, розкоші та багатства, титулами, високого визнання. Герой усвідомлює, що так звана гра не вартувала ніякої перемоги вже до того моменту, коли він досяг мети. Революційність, незалежність та шляхетність з честолюбними прагненнями штовхають молодого героя на дорогу насильства, помсти, злочину, лицемірства. Це складає основу його характеру і основу конфлікту «Червоного і чорного». «Протиборство цих антагоністичних початків визначає внутрішній драматизм Жульєна, «змушеного насилувати свою шляхетну натуру, щоб відігравати мерзенну роль, що сам собі нав'язав» (Роже Вайян).

Отже, психологія Жульєна Сореля і його поведінка пояснюються класом, до якого він належить. Сама ж поведінка героя зумовлена політичним, соціальним та історичним становищем. Своєю метою він поставив повагу і визнання світського суспільства, чого він досягнув, завдячуючи своїм талантам і наполегливості. Честолюбство і

холоднокровність допомогли Жюльєну завоювати положення у світі. Але щасливим від цього він так і не став.

На завершальному етапі проаналізували важливість роману Стендаля «Червоне і чорне» для сьогодення та сучасної молоді. Встановлено, що в своєму романі Стендаль порушує вагомі проблеми. «Червоне і чорне» - твір, що показує консервативність суспільства, яке перешкоджає реалізації перспектив та також потенціалу молоді особистості та, навіть, псує її, штовхаючи до лицемірства, брехні та підлості заради досягнення своїх цілей. В результаті цього можемо сказати, що Моральні цінності кожного суспільства і, тим більше, кожної окремої особистості складаються століттями. Ставлення на перший план тих чи інших з них здійснюється на основі провідних соціально-політичних та культурних цінностей свого часу і народу. Вони виголошують загальну моральну орієнтованість і ціннісний сенс поведінки людини. Саме тому мають нормативний характер. Вони мотивують свідомість і поведінку людини. Також вони неоднаково сприймаються людьми. Якщо для однієї частини людей в суспільстві задовільні цінності безсумнівні і вони дозволяють в поведінці цілком покладатися на них та керуватися ними, то для інших ті ж самі цінності незрозумілі та недосяжні. Життя показує, що слідуючи лише своїм індивідуальним цінностям, люди не можуть жити та діяти. Відсутність будь якої системи цінностей веде до нечіткого проведення меж між добром і злом, справедливістю і жорстокістю, любов'ю і ненавистю.

Як висновок зазначимо, що молодь - це майбутнє нашого суспільства. Створення усіх умов для розвитку та всебічної підтримки потреб особистості, вплив на його психологію, моральність, виховання в кожному індивідумі почуття за свої дії та вчинки є важливим завданням суспільства та держави. Воно виражається в формі оцінки, бажанні, заохоченні і схваленні або ж навпаки – в засудженні, тиску суспільства на людину. Втрата, або деформація під впливом будь-яких зовнішніх обставин системи моральних цінностей нерідко вводить людину в важкі душевні стани. Для подолання будь-якої з проблем потрібна моральна підтримка сім'ї та суспільства. Завдяки цьому можна було б уникнути багатьох злочинів та необдуманих вчинків.

Список використаних джерел та літератури

1. Анненкова О.С. Зарубіжна література XIX ст.: європейська реалістична проза 1830–1880 рр. -К.: Знання України, 2006. -438 с.
2. Грифцов Б.А. Психология писателя. – Худ. лит., Москва, 1988 -464 с.
3. История зарубежной литературы 19 в./ А.С. Дмитриев, И.А. Соловьева, Е.А. Петрова и др. – М.: Высшая школа, 1991. -637 с.
4. Затонський Д. В. Стендаль // Історія світової літератури: У 8 томах / АН СРСР; Ін-т світової літ. ім. А. М. Горького. – М.: Наука, 1983–1994. – На титл. л. изд.: Історія всесвітньої літератури: в 9 т. Т. 6. – 1989. – С. 185–195.

5. Красное и черное : роман / Стендаль ; пер. с фр. А. Чеботаревской. -СПб.: Азбука, Азбука–Аттикус, 2018. -576 с. -(Мировая классика).
6. Проскурнин Б.М., Яшенькина Р.Ф. История зарубежной литературы XIX в.: Западноевропейская реалистическая проза. -М.: Флинта: Наука, 2006. -416 с.
7. Реизов Б.Г. Французский роман XIX века – 2–е изд. – М.: Высшая школа, 1977. – 304 с.
8. Храповицкая Г.Н., Солодуб Ю.П. История зарубежной литературы: западноевропейский и американский реализм (1830–1860–е гг.), – М., : Академия, 2005. -384 с.

Кожух А.О.
студентка ІЖР-4 курсу
Науковий керівник:
професор, д. н. із соц. ком.
Балаклицький М.А.
Український гуманітарний інститут

ЯК ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ ФОРМУЮТЬ НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОМІСТЬ УКРАЇНИ

У сучасному суспільстві засоби масової комунікації набувають важливої ролі в управлінні суспільством: саме вони є носіями та розповсюджувачами знання і значимої інформації. Зважаючи на суспільну важливість, масовість та доступність, вони мають величезний вплив на духовні процеси, що відбуваються в суспільстві.

В умовах надто великої інформованості людина перестає самостійно думати. Сучасний світ, тобто уявлення про нього, яке значною мірою формують засоби масової комунікації у відверто маніпулятивній формі, показано у викривлених, часто не відповідаючих дійсності, образах. ЗМК здійснюють суттєвий вплив на суспільство, його стан та масову свідомість. А головне, за своєю природою ЗМК здатні швидко формувати та змінювати громадську думку.

Отже, процес формування масової свідомості в умовах влади інформаційних технологій та засобів масової комунікації стає головною у повсякденному бутті кожного. Це твердження, що повністю характеризує сучасний стан речей того світу, в якому ми живемо, показує, наскільки актуальною є потреба детального дослідження проблеми. Адже, якщо направити діяльність системи ЗМК в правильному, корисному для кожної людини, руслі, то можна побудувати справді високорозвинуте, духовне, національно свідоме суспільство.

Об'єкт дослідження: масова національна свідомість та індивідуальна свідомість.

Предмет дослідження: роль та вплив ЗМК в процесі формування національної свідомості.

Мета дослідження: дослідити, яким чином засоби масової комунікації формують національну свідомість України.

Для досягнення визначеної мети вирішено такі завдання:

- визначення поняття свідомості, її структуру;
- охарактеризування суспільної, масової та індивідуальної свідомості та їх взаємодію між собою;
- визначення поняття ЗМК;
- визначення впливу засобів масової комунікації.

Під час написання роботи було використано декілька наукових методів, що дало можливість краще дослідити обрану тему. А саме:

- метод аналізу документів;
- метод системного аналізу;
- методи індукції та дедукції.

На першому етапі нашого дослідження було проведено аналіз змін поняття свідомості впродовж всієї історії. Було з'ясовано, що зі зміною історико-філософських процесів змінювалося і визначення поняття «свідомість», а також її витoki і основа.

В цілому, дослідженню інформаційної діяльності ЗМК присвячено безліч робіт у різних сферах науки: філософії, соціології, політології, історії, психології та ін.

Довгі тисячоліття людство шукало відповідь на питання, в чому ж полягає суть свідомості, яка її природа, як вона виникла і яке її призначення в світі. У історико-філософському процесі проблема свідомості набувала найрізноманітніших тлумачень. Ось деякі з них.

Свідомість – особливе утворення, що сформувалось у ході суспільно-історичного розвитку на основі праці як специфічного виду людської діяльності, специфічна форма цілеспрямованого психічного відображення. [6, ст.79]

Свідомість – абсолютний, трансфеноменальний вимір суб'єкта у світлі його буття, усвідомлюваний людиною її внутрішній духовний світ. [40]

Свідомість – це відображення у психіці людини ідеальних образів дійсності, своєї діяльності, самої себе. [6, ст. 80]

Отже, свідомість – не просто образ дійсності, а особлива форма психічної діяльності, орієнтована на відображення і перетворення дійсності. [6, ст. 17]

Суспільною свідомістю є сукупність ідей, теорій, поглядів, відчуттів, вірувань, емоцій людей, настроїв, в яких відбивається природа, матеріальне життя суспільства і вся система суспільних стосунків. Суспільна свідомість формується і розвивається разом з виникненням суспільного буття, оскільки свідомість можлива лише як продукт соціальних стосунків. Але і суспільство може бути назване суспільством лише тоді, коли склалися його основні

елементи, у тому числі і суспільна свідомість. З масовою свідомістю пов'язана громадська думка, яка представляє його окремих випадок. Громадська думка висловлює відношення (приховане або явне) різних соціальних общностей до тих або інших подій дійсності. Вона визначає поведінку окремих осіб, соціальних груп, мас і держав. [3, ст. 178] Громадська думка може відображати істину або бути помилковою. Вона може виникати стихійно, а може формуватися як частина масової свідомості державними установами, політичними організаціями, засобами інформації. Наприклад, в 30-і роки засобами пропаганди в нашій країні було сформовано масову свідомість нетерпимості до інакодумців. І громадська думка вимагала смерті всім, хто по своїх переконаннях не вписувався в рамки масової свідомості. [1, ст. 58] ЗМК є спеціалізованими установами для відкритого, публічного передавання будь-якої інформації будь-якими засобами за допомогою спеціального технічного інструментарію. До ЗМК належать друкована, аудіовізуальна, електронна преса, масові довідники, кіно-, відео-, аудіоносії інформації, супутникові, кабельні, комп'ютерні мережі – усе, що може нагромаджувати й передавати важливу для суспільного життя інформацію. У процесі дослідження феномена прихованого впливу засобів масової комунікації на свідомість людей необхідно враховувати, що результат подібного впливу залежить від багатьох чинників – соціальних, культурних, політичних, економічних умов, а також від індивідуально-психологічних особливостей людини, на яку направлений маніпулятивний вплив [2, ст. 145-146].

Отже, засоби масової комунікації виражають і формують громадську думку. Громадська думка формується в процесі руху інформації в суспільстві, відображає людське буття, суспільну практику людей. Вона створюється під впливом буденної свідомості (включаючи соціальну психологію), емпіричних знань, а також науки, мистецтва, політики і, зрозуміло, всіх джерел масової комунікації. ЗМІ виконують роль формуючого чинника не тільки в процесі самоідентифікації особистості, але й формуванні національної свідомості країни.

Список використаних джерел та літератури

1. Семигіна Т. Формування громадської думки щодо соціальних питань// Соціальна політика і соціальна робота. – 2000. – № 2. – С.101.
2. Павлова Е.Д. Манипуляционный потенциал средств массовой информации // Актуальные проблемы современной науки. -2004. -№ 2. -С. 145–146.
3. Костирев А.Г. Суспільно–політичні функції засобів масової інформації в демократичному суспільстві // Вісник Київського Національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Філософія. Політологія. -2002. -№ 40 – С.234.
4. Масова людина як феномен інформаційного суспільства // Людина -Світ - Культура. Актуальні проблеми філософських, політологічних і

релігієзнавчих досліджень. Матеріали наукової конференції (20–21 квітня 2004 р.). -Київ, 2004. -С. 446.

5. Карлова В.В. Влияние средств массовой информации на формирование украинского национального сознания
6. Сурмин Ю.П. Теория общественного мнения : Курс лекций / Ю. П. Сурмин ; ред. И. В. Хронюк. -К. : МАУП, 1999. -72 с. : ил

Козлова К.П.
студентка групи ФВ-17
Науковий керівник: Стешиц А.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТОК МЕТОДОМ КОЛОВОГО ТРЕНУВАННЯ

Актуальність обраної теми полягає у проблемі вдосконалення і формування розвитку рухових і функціональних якостей, збільшення здібностей організму щодо його певних рухових якостей. В наш час на першому місці знаходиться гіподинамія, тому що людина обмежена в русі, також знижена сила скорочення м'язів. Статистика хворих гіподинамією зростає у зв'язку з сидячим способом життя. Тому ця тема є актуальною не тільки для студентів, але й для тих, хто не веде активний спосіб життя.

Об'єктом дослідження є особливості розвитку фізичних якостей студенток.

Предметом дослідження є процес розвитку фізичних якостей студенток.

Метою є дослідження особливостей розвитку фізичних якостей студенток методом колового тренування.

Для досягнення встановленої мети в роботі вирішені наступні завдання:

- з'ясували сутність методу колового тренування;
- проводили порівняльний аналіз методу колового тренування з іншими методами;
- розробляли пропозиції до впровадження методу колових тренувань студенткам в умовах ПВНЗ «УГІ»

Досліджуючи цю тему В.Г. Нікітушкін, вважає, що сутність методу колового тренування заключається в тому, щоб по можливості на більшій кількості снарядів виконати вправи різноманітних напрямків, складності та інтенсивності [1].

Ю.К. Гавердовский, В.Н. Лисицкий відмічають, що за допомогою колового тренування можливо цілеспрямовано виховувати необхідні рухові якості, скласти програму їхнього розвитку, наочно бачити результати роботи [2].

Методи дослідження теоретичний аналіз, спостереження й порівняння. Теоретичний аналіз проводився для розкриття сутності методу колового тренування. Спостереження використовувалося для оцінки фізичного стану студенток у процесі розвитку фізичних якостей. Порівняльний аналіз проводився для встановлення відмінностей у фізичному розвитку між методами колового тренування та ігрового методу.

На першому етапі було з'ясовано, що колове тренування не зводиться до якогось одного способу виконання вправ, воно включає в себе вправи з загальним впливом на організм людини. Сутність колового тренування є виконання вправ багаторазово і точний порядок змін вправ та відпочинку [3].

На другому етапі роботи проведено порівняльний аналіз колового тренування та ігрового методу. Можна відмітити, що застосування колового тренування забезпечує витривалість та зосередження. Насамперед як ігровий метод використовується в спортивній або руховій грі та забезпечує високу емоційність, вимагає швидкість, наполегливість і сміливість [4].

На третьому етапі виконана розробка пропозиції до впровадження методу колових тренувань студенткам в умовах ПВНЗ «УГІ». Для впровадження цього методу потрібно раціонально розподілити час запланований на фізичну підготовку, адекватно підійти до розробки вправ, зацікавити студенток, а насамперед розповісти про простоту і доступність вправ, що дозволяє їх виконувати багаторазово й комплексно, які спрямовані на розвиток конкретної рухової якості чи певних функціональних систем організму [4].

Особливості колового тренування полягають в поступовому підвищенні навантажень через підвищення потужності роботи і збільшення кількості вправ на наступних колах тренування. Дослідження свідчить, що для студенток кругове тренування дає можливість досягти високих результатів у праці, навчанні, у вирішенні рухових завдань, що виникатимуть в процесі їх майбутньої професійної діяльності, в побуті, виховання самостійності, спонукає до самовдосконалення. Саме від зацікавленості студенток залежить подальший процес у вдосконаленні фізичних якостей. Метод колового тренування є ефективним і простим для студенток.

Список використаних джерел та літератури

1. Віндюк А.В. Застосування методу кругового тренування на уроках фізичної культури в молодших класах / А.В. Віндюк // НПУ ім. М.П. Драгоманова -2015. -216 с.
2. Гавердовский Ю.К. Программированное обучение при физической подготовке по круговому методу тренировки / Ю.К. Гавердовский, В.Н. Лисицкий // Теория и практика физической культуры. -2012. -№ 8. -С.–14–16
3. Колоколова І.В. Метод кругового тренування в організації уроку фізичної культури / І.В. Колокова, О. Бабою // ПДУ ім. Т.Г. Шевченко -2010. -108 с.

4. Вржесневський І.І. Засоби і методи розвитку рухових якостей людини
Методичний посібник для студентів / І.І. Вржесневський, Н.І. Турчина, Е.Г.
Черняєв -К, -2007. -88 с.

Коропатов Б.М.
студент групи ФВ-15
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат педагогічних наук, професор
завідувач кафедри ТМФВ
Український гуманітарний інститут

РУХОВА АКТИВНІСТЬ ЯК ЗАПОРУКА ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я

Актуальність: дослідження полягає у ситуації, коли рухова активність складається із суми рухів, які виконує людина в процесі життєдіяльності. Рухова активність невіддільна частина здорового способу життя і поведінки людини, яка визначається соціально-економічними і культурними формами, морфо-функціональними особливостями організму, типу нервової системи, кількості вільного часу, мотивації до занять фізичною культурою, доступності до занять на спортивних майданчиках і місцях відпочинку дітей та підлітків.

Мета: ознайомитись і вивчити принципи і методи оптимальної рухової активності для школярів і дорослих.

Дослідницька робота: Існує п'ять видів рухової активності: низький рівень, нижче середнього, середній, вище середнього, високий.

У дітей старшого шкільного віку найбільш ефективні такі види рухової активності: ходіння, біг, присідання, катання на роликах, скейтбордах, стрибки, плавання, їзда на велосипеді, ходіння на лижах, рухливі ігри.

У шкільному віці спеціально організована рухова активність може здійснюватися як обов'язкова, регламентована програма фізичного виховання у школі, так і добровільна у вільний від навчання час у вигляді організованих занять. Добові потреби в рухах підлітків задовольняються в середньому на 18-22%, тому й дефіцит складає приблизно 80%. Це призвело до негативних наслідків для здоров'я школярів. Так, за офіційними даними Міністерство охорони здоров'я України, 50% учнів мають функціональні відхилення в діяльності різних систем організму: серцево-судинної системи, захворювання органів травлення, ендокринної системи. До часу випуску зі школи у багатьох старшокласників спостерігаються відхилення у стані здоров'я. За останні п'ять років у загальноосвітніх школах зросла кількість учнів, віднесених за станом здоров'я до спеціальних медичних груп [1, С.22]. У 56% дітей низький рівень фізичного здоров'я, 36% – нижче середнього й середній і лише 7,5% й формуванні національної свідомості країни й формуванні національної свідомості країни – високий. Збільшилась кількість школярів з психічними розладами, та з порушенням

постави. Це зумовлюється дією цілої низки несприятливих чинників, з–поміж яких головний – недостатня рухова активність, яка трактується як діяльність індивідуума, що спрямована на досягнення фізичної досконалості. У продовж життя рухова активність має різне значення. Так, у дитячому віці вона забезпечує нормативний розвиток організму, сприяє повній реалізації генетичного потенціалу, підвищує опірність захворюванням [2, С.147].

Саме тоді, коли проходить становлення організму, він найбільш чутливий до впливу несприятливих факторів навколишнього середовища, у тому числі й обмеженої рухової активності, що призводить до виникнення гіпокінезії (нестача рухів) та гіподинамії (нестача фізичних навантажень). Оптимальна рухова активність – це найкращий спосіб за допомогою м'язової роботи зберігати й підвищувати резервні можливості серця й усього організму, підтримувати на задовільному рівні функцію м'язів і суглобів. Оптимальна оздоровчо-рекреаційна рухова активність забезпечує нормальний розвиток і функціонування організму для збереження здоров'я і вдосконалення всіх процесів життєдіяльності, частково компенсує вікові зміни в організмі. За визначенням лікаря і вченого М. Амосова, оптимальною є така оздоровчо-рекреаційна рухова активність, яка дає тренуючий ефект, підвищує фізичну працездатність, здійснює максимально стимулюючий вплив на певні органи, системи і функції, дає найкращий клінічний ефект, а конкретними критеріями досягнення оптимальності є зникнення симптомів хвороб, досягнення максимального значення споживання кисню, певна кількість лімфоцитів у крові, частота серцевих скорочень та інші показники функціонального стану організму [3, С.331].

Сьогодні ці питання висвітлюються у державних документах: закон України «Про освіту», «Про фізичну культуру і спорт», «Державній програмі розвитку фізичної культури і спорту в Україні» поставлена мета створити умови, за яких будуть покликані до життя творчі сили молодшої особистості, відкриває простір до її активної самореалізації.

Рухова активність людини ґрунтується на її руховій діяльності. Ці поняття розглядаються у невід'ємній єдності, оскільки рухова активність – це по суті активна рухова діяльність, тобто рухова діяльність, що характеризується певним ступенем рухової активності.

Рухова активність у найбільш спрощеному трактуванні -це сума рухів, що виконуються людиною у процесі життєдіяльності, сукупність рухових актів. У поглибленому трактуванні це вид діяльності людини, за якого активація обмінних процесів у скелетних м'язах забезпечує їхнє скорочення, а отже переміщення людського тіла чи його частин у просторі. Отже, це сумарна величина певних рухових дій за певний проміжок часу. Рухова активність може вимірюватися одиницями витраченої енергії за певний час або кількістю здійснених рухових дій (локомоцій), наприклад, кроків при ходьбі [4, С.196].

Висновки: із наведеного вище варто відзначити, що оздоровчо–рекреаційна рухова активність – це така рухова активність, яка має

оздоровчу спрямованість, вирішує завдання рекреаційного характеру і ґрунтується на раціональній організації. Основна її характеристика пов'язана з оптимальністю фізичних навантажень. Як недостатність, так і надмірність рухової активності впливають на здоров'я негативно. Отже, рухова активність може нести в собі величезний оздоровчий потенціал, але водночас може спричиняти і руйнівний вплив. Зміцнення здоров'я під впливом фізичних навантажень відбувається природним шляхом за рахунок стимуляції життєво важливих функцій і систем організму. Для цього фізична активність повинна мати оздоровчу спрямованість і бути раціонально організованою [5].

Список використаних джерел та літератури

1. Баранов А.А. Физиология роста и развития детей и подростков: (теоретические и клинические вопросы). Т.1: Руководство / Ред. А.А. Баранов, Л.А. Щеплягина. - [2–е изд.]. - М.: ГЭОТАР - МЕДИА, 2006. - 432 с.
2. Барбіна Є.С., Городинська І.В. Становлення і розвиток ліцеїв і гімназій як закладів нового типу / Є.С. Барбіна, І.В. Городинська - Педагогічні науки. - Випуск 32. - Херсон: Видавництво ХДПУ, 2002. - С. 20–24.
3. Бардов В.Г. Гігієна та екологія: Підручник / За редакцією В.Г. Бардова. - Вінниця: Нова Книга, 2006. - 406 с.
4. Безруких М.М. Возрастная физиология (Физиология развития ребенка) / М.М. Безруких, В.Д. Сонькин, Д.А. Фарбер - М.: ИЦ 'Академия, 2002. - 416 с.
5. Бех І.Д. Виховання особистості / І.Д. Бех. - К.: Либідь, 2003.- 215–225 с.

Кривошея І.М.
студент групи ФВ-4
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ХАРАКТЕРИСТИКА, ОСОБЛИВОСТІ ТА ЗАДАЧІ ГІМНАСТИКИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Сучасна освіта – освіта для людини. Вона передбачає всебічний розвиток особистості не залежно від раси, статі, віку і т.д.

Однак, всі погоджуються з тим фактом, що основа розвитку особи закладається ще в ранньому віці – дитинстві. У цей період особливо важливо залучити дитину до активної діяльності та участі у своєму житті, виховати у неї прагнення до вдосконалення і розвитку.

Саме в цей період дитина потрапляє у заклад освіти де її розвитком починають займатися спеціалісти – педагоги, в тому числі вчитель фізичної культури.

Коли учні, які тільки потрапили до школи, переступають поріг спортивного залу і приходять на урок фізичної культури, перед викладачем виникає питання використання ефективних засобів впливу на дітей щоб:

- стимулювати їх до самовдосконалення;
- зробити процес фізичного виховання і вдосконалення безперервним та цілеспрямованим;
- залучити без винятку їх всіх до виховного й оздоровчого процесу.

У вирішенні цих задач на поміч учителю фізичного виховання приходять гімнастика, як основний інструмент який фахівець з фізичної культури використовує у роботі зі школярами різного віку, в тому числі й учнями початкових класів.

Тому я вважаю актуальним питанням визначення особливостей та задач гімнастики стосовно учнів початкових класів, що формують основу гармонійного розвитку дітей та допоможуть учителю фізичного виховання краще орієнтуватися особливостях методичного підходу до дітей молодшої вікової категорії.

Об'єктом даного дослідження являються учні молодших класів.

Предметом – особливості і задачі гімнастики для учнів початкових класів.

Дане питання було порушено з метою визначення особливостей формування гімнастичних умінь та навичок у школярів початкових класів.

Різні аспекти даного питання розглядали і вивчали такі науковці як: Бубела О.Ю., Петрина Р.Л., Сениця А.І, Лящук Р.П., Шиян Б.М. та Огнистий А.В.

Завданнями цієї роботи є:

- визначити задачі гімнастики в початкових класах;
- визначити особливості гімнастики у початкових класах;
- виявити ефективні методики формування гімнастичних умінь та навичок у школярів початкових класів.

Гімнастика є найбільш доступним засобом і методом різностороннього естетичного, морального та фізичного виховання. Тому нею займаються в дошкільних закладах, загальноосвітніх школах, вищих і середніх спеціальних навчальних закладах а також у виробництві та в побуті.

Основні завдання гімнастики, як засобу фізичного виховання у початкових класах:

Всебічний гармонійний розвиток особистості школяра, його організму в цілому і окремих його складових частин, загальне зміцнення здоров'я, формування правильної постави.

Формування уяви про моральні, вольові і естетичні якості людини: дисциплінованості, охайливості, наполегливості.

Забезпечення спеціальними знаннями, навичками і вміннями, які будуть необхідні у подальшому житті.

При проведенні занять з гімнастики чи уроків що включають елементи гімнастики учитель має пам'ятати і володіти деякими методичними особливостями, що обумовлюють арсенал використовуваних методів для підвищення ефективності навчання. Деякі з них:

1) Домінування цілісно-розчленованого методу навчання та вдосконалення складних вправ і комбінацій на основі розкладу вправи на окремі частини

2) Можливість вузько спрямованого (аналітичного) розвитку і вдосконалення окремих м'язових груп, рухових якостей.

3) Використання природних видів вправ.

4) Можливість ускладнювати вправи за рахунок зміни вихідних і кінцевих положень. Поєднання окремих вправ у зв'язки.

5) Активізація занять за рахунок використання музики, комунікативного ефекту групових вправ і масових виступів.

6) Можливість чіткого дозування навантажень різного характеру відповідно до контингенту.

7) Оволодіння прийомами страхування та самострахування.

8) Поєднання гімнастичних вправ з іншими спортивними видами; природних рухів з вправами, що придумані людиною (наприклад: стійка на руках, великі оберти, різні сальто з поворотами та ін.).

Під час проведення уроків, вчителю потрібно пам'ятати, що поведінка дітей багато в чому залежить від вікових особливостей на наявному етапі розвитку. Учні 1-4 класів в цей період переживають багато змін у організмі та у психіці:

Йде інтенсивний розвиток м'язової системи; значно зростає сила м'язів.

Змінюється взаємовідношення процесів збудження і гальмування: процес гальмування стає сильнішим, але як і раніше переважає процес збудження. Підвищується точність роботи органів чуття – чутливість до кольору збільшується на 45%, суглобово-мускульні відчуття покращуються на 50%, зорові – на 80%.

Фізичний розвиток явно випереджає нервово-психічний розвиток дитини. Це позначається в тимчасовому послабленні нервової системи, про що свідчить підвищена стомлюваність, занепокоєння, підвищена потреба в рухах.

У першому-другому класах рівень довільної поведінки все ще невисокий, діти ще вельми імпульсивні і нестримані.

Пам'ять в цей період має переважно наочно-образний характер. Безпомилково запам'ятовується матеріал цікавий, конкретний, яскравий.

Діти цього віку проявляють живий інтерес до фізичних вправ, добру готовність до навчання, активність і бажання займатись.

Враховуючи вікові особливості учнів початкових класів можна виділити наступні специфічні аспекти гімнастики, що проводиться у початкових класах:

Обмежена кількість матеріалу на уроці.

Урок сповнений високої емоційності та доступне та зрозуміле викладення матеріалу.

Домінуючими методами що використовуються для проведення занять є ігровий та змагальний

Звернення особливої уваги на формування правильної осанки учнів, профілактики плоскостопості.

Висока рухова насиченість уроку.

Відсутність необґрунтованих пауз, що може стати причиною порушення дисципліни, неуважності та проявів неорганізованості.

Обов'язкове включення рухливих ігор і їх елементів як найбільш емоційний і цікавий матеріал.

Побудова уроку таким чином, щоб чергувалися періоди навантаження та відпочинку.

Часткове включення стройових вправ та здачі рапорту для навчання дисципліні та порядку.

Уникнення вправ у яких потрібне проявлення сили, витривалості, сильного напруження.

Впровадження вправ на гнучкість, спритність і швидкість

Переважне використання фронтального методу для включення в роботу кожного учня.

Отже ми розглянули задачі та особливості гімнастики у початковій школі та виявили основні методи і правила, що дають можливість ефективного керувати процесом розумово-фізичного та морально-духовного становлення і розвитку дітей молодшого шкільного віку.

Список використаних джерел та літератури

1. Бубела О.Ю. Гімнастика - методич.пос. О.Ю. Бубела, Л.Р. Петрина, І.А. Сениця - Л., 2001
2. Лящук Р.П., Гімнастика (навчальний посібник у двох частинах) .Р.П. Лящук, А.В. Огністий - Тернопіль: ТДПУ, Ч.2. - 2001. - 214 с.
3. Огністий А.В. Теоретико-методичні основи фізичного виховання учнів молодшого шкільного віку (опорні конспекти лекцій). А.В. Огністий - Тернопіль: ТДПУ, 2001. - 60 с.
4. Огністого А.В. Педагогічна практика з фізичного виховання (методичні рекомендації) за ред. А.В. Огністого. - Тернопіль: ТДПУ, 2001. - 20 с
5. Шевцова Г. Г. Молодший шкільний вік: традиції та інновації в дослідженнях Г.Г. Шевцова // Педагогічні науки: Зб. наук. праць. - Вип. LXVIII. - м. Херсон, ХДУ, 2015. - С. 134 - 138.
6. Шиян Б.М. Методика фізичного виховання школярів (Практикум). Б.М. Шиян - Львів: Світ, 1993. - 184 с.

Колесник Н.М.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Поліна А.В.
доцент, канд. філ. наук
Український Гуманітарний інститут

БІБЛІЙНІ МОРАЛЬНІ ПРИНЦИПИ ЯК ФУНДАМЕНТ ХАРАКТЕРУ ЛЮДИНИ НА ПРИКЛАДІ ОБРАЗУ ГЕЛЕН БЕРНС ІЗ РОМАНУ ШАРЛОТТИ БРОНТЕ «ДЖЕЙН ЕЙР»

Біблія у всі часи завжди була законодавцем моральних принципів, але у культурі постмодернізму її значення нівелюється. Саме тому, що сучасна людина зневажає духовний початок, у світі розвивається величезна кількість проблем, таких як зростання кількості суїцидних випадків, руйнування традиційної сім'ї, збільшення злочинності. Важливість цього дослідження полягає у тому, щоб показати, як наслідування біблійних принципів моралі у етиці призводить до покращення якості життя на прикладі образу Гелен Бернс із роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр».

Метою дослідження є проаналізувати біблійні принципи моралі у етиці та показати їх практичне відображення на прикладі образу Гелен Бернс із роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр».

Об'єктом цього дослідження є образ персонажа роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр» Гелен Бернс.

Предметом цього дослідження є практичне використання біблійних моральних принципів у житті персонажа роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр» Гелен Бернс.

Для досягнення мети було вирішено наступні завдання:

- проаналізовано стан висвітлення даної тематики у фаховій літературі;
- виведено основні принципи моральної поведінки на основі Біблії;
- проаналізовано їх практичне використання на прикладі образу Гелен Бернс із роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр».

Праць саме на дану тематику виявлено не було. У зарубіжній історіографії наявні праці на дотичну тематику: Андреев В. «Золотая книга этикета», Головин С. «В поисках воли Божьей. Очерк практической христианской этики», Гусейнов А. «История этических учений», Клейн Л. «Муки науки: ученый и власть, ученый и деньги, ученый и мораль», Кубрак О. «Этикет на все случаи жизни», Максимов Л. «Проблема обоснования морали: логико - когнитивные аспекты», Малахов В. «Этика. Курс лекций», Мур Дж. «Принципы этики», Ницше Ф. «Утренняя заря или мысли о моральных предрассудках», Скарси Р. «Спасибо и пожалуйста», Хамитов Н. «Этика и эстетика. Словарь ключевых терминов». Серед них українські дослідники: Горбатова Л. «Моральні принципи соціалістичного суспільства»,

Вознюк Н. «Етика», Мовчан В. «Етика. Відповіді на питання», Фреймут О. «Етикет. Школа пані Фреймут».

Для дослідження біблійних моральних принципів використовувались методи абстрагування, аналізу та синтезу; конкретизації, бібліографічного, порівняльного аналізу – для виявлення використання біблійних моральних принципів в образі персонажа Гелен Бернс за романом Ш. Бронте «Джейн Ейр»; спостереження – для виявлення тематичних цитат у творі; порівняння – для аналізу поведінки героїні на різних стадіях життя.

На першому етапі дослідження було проаналізовано стан висвітлення даної тематики у фаховій літературі. Було виявлено, що саме ця тема не висвітлена у історіографії, але виявлені праці на дотичну тематику, на тему етики, моралі та релігії. Наприклад, вчений Головин С. написав працю «В поисках воли Божьей. Очерк практической христианской этики», яка допомогла у нашому дослідженні. [3] Такий вчений як Ніцше зробив значний внесок у дослідженні поняття «мораль» та значення цього терміну завдяки своїй праці під назвою «Утренняя заря или мысли о моральных предрассудках» [5] За допомогою фахової літератури ми дійшли висновку, що моральні принципи – основний фундамент уявлення про загальну поведінку людини, на фоні якого базуються основні, найголовніші моральні норми; найважливіші принципи, завдяки яким та через які розкривається сутність моралі, загального колективізму та індивідуалізму. Також існує золоте правило моральності. Цей принцип можна зустріти серед висловів стародавніх мудреців: Будди, Конфуція, Фалеса, Мухаммеда, Христа. У загальному вигляді це правило формулюється так: «Як хочете, щоб люди вчиняли відносно вас, так і ви чиніть відносно них.» Це «золоте правило» натякає не на страх перед помстою, а саме на свої уявлення про добро і зло, а також нікого не поділяє на своїх і чужих, таким чином представляючи суспільство як сукупність рівних людей.

На другому етапі дослідження було виведено основні принципи моральної поведінки на основі Біблії. Нагірна проповідь впроваджує суворі етичні принципи, часто загострюючи і поглиблюючи моральні закони, які існували перед тим. Наприклад, не лише «не вбивай», але й «не гнівайся», «помирися з братом» (Матвія 5:21-26), не лише «не чужолож», але й «не дивись з пожаданням на жінку ближнього свого» (Матвія 5:27–30). Ісус навчав людей не відповідати злом на зло, любити ворогів, прощати всіх людей. Нагірна проповідь Христа є еталоном і вершиною повчання про основні принципи моральної поведінки людини.

На третьому етапі дослідження було проаналізовано їх практичне використання на прикладі образу Гелен Бернс із роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр». Ця дівчинка була людиною, яка сумлінно виконувала Божі Заповіді, любила Христа та оточуючих людей, так як повчав Христос. Підтвердженням цього є цитати з твору:

«Набагато краще мужньо стерпіти біль, який окрім тебе, більше ніхто не відчує, ніж завдати болю своїм рідним, крім того, Біблія вчить

нас платити добром за зло» [2, с. 59] «Не насильством лікують ненависть і не помстою лікують рани. Прочитай Новий Заповіт і побачиш, що каже Христос і як Він поводитьься. Нехай Його слова стануть для тебе правилом, а його поведінка зразком для тебе» [2, с. 62] Принципи, якими керувалася Гелен були: «Полюби своїх ворогів, благослови тих, хто проклинає тебе, роби добро тим, хто ненавидить і жорстоко використовує тебе» [2, с. 62] Подруга Гелен Бернс мала таку думку щодо неї: «...коли ж я балакала з Гелен, вона вміла пробудити в мені, та і будь-кому іншому, хто мав честь говорити з нею, цікавість до високих духовних матерій» [2, с. 86]

Отже, можна зробити висновок, що книга, яка має стати взірцем для людей, що хочуть мати належну моральну поведінку, є Біблія - одне з «джерел мудрості та розуму». Слідування принципам Біблії персонажем роману Шарлотти Бронте «Джейн Ейр» Гелен Бернс привело до успіху в її житті, до позитивного ставлення оточуючих до неї. Таким чином, виконання моральних заповідей Біблії призводить до успіху в певних сферах життя. У сучасному світі успіх - одна з головних категорій самореалізації, тому ця інформація може бути корисна у особистісному та професійному становленні індивіда.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія / Київ: Українське біблійне товариство, 2009. - 1312 с.
2. Бронте Ш. Джейн Ейр: Роман / . - К.: KM Publishing, 2009. - 528 с.
3. Головин С. В поисках воли Божьей. Очерк практической христианской этики: Книга / Книгоноша, 2014. - 120с.
4. Гусейнов А. А. Этика: Учебник / А.А. Гусейнов, Е.Л. Дубко. - М.: Гардарики, 2006. – 496 с.
5. Ницше Ф. Утренняя заря. Мысли о моральных предрассудках: Книга / Берлин: Академический проект, 2008. - 336 с.

Кузнецова Є.Г.
студентка групи ЖР-4
Науковий керівник: Хлебнікова Н.В.
к. філол. н., доцент
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ВИСВІТЛЕННЯ ТЕМАТИКИ ГРОМАДСЬКИХ ІНІЦІАТИВ В УКРАЇНСЬКИХ ЗМІ

Однією з умов громадянського суспільства є здатність індивідів до співробітництва заради індивідуальної і спільної вигоди та громадянського миру. Громадянське суспільство не можливе без об'єднання індивідів та суспільних ініціатив. Для здорового функціонування громадянського суспільства необхідні незалежні ЗМІ, що висвітлюють суспільну діяльність у

різних форматах і жанрах. За допомогою створення текстів на тему громадських ініціатив можливий вплив на думку суспільства і майбутні активні дії, зміни. В українському науковому секторі тема висвітлення громадських ініціатив не є достатньо вивченою. Дослідження особливостей висвітлення тематики громадських ініціатив дає можливість виокремити популярні українські ЗМІ, що приділяють увагу даній темі, зрозуміти наскільки суспільство хвилює тема суспільної активності, визначити формати і жанри які використовують для представлення даної теми.

Об'єктом дослідження є тематичне наповнення популярних українських ЗМІ.

Предметом дослідження є особливості висвітлення громадських ініціатив.

Метою роботи є аналіз матеріалів сучасних українських ЗМІ, дослідження популярності теми громадських ініціатив і визначення форм і жанрів у яких висвітлено дану тему.

Для досягнення поставленої мети були поставлені такі завдання: провести предметний моніторинг українських ЗМІ на тему суспільної активності; виокремити найпопулярніші українські ЗМІ, що приділяють увагу даній темі; визначити формати і жанри які використовують для представлення тематики громадських ініціатив.

Особливості представлення теми громадських ініціатив у ЗМІ, взаємодію громадянського суспільства та ЗМІ досліджували різні вчені, журналісти, соціологи, медіакритики. Серед них є такі вітчизняні дослідники як О. Терещенко, А. Захарченко, Т. Ілюк, О. Безпальча, В. Череватюк. Також вивчення теми суспільної проактивності і її висвітлення у медіа не минули такі науковці близького зарубіжжя А. Білокрильцева, Д. Антонов, А. Галустян, разом з тим зарубіжні вчені В. Регульські, Р. Точінські та Л. Кокоран.

Для предметного моніторингу українських ЗМІ на тему суспільної активності було обрано матеріали наступних медіа-ресурсів: Zaxid.net, Nv.ua, Liga.net, Ukrinform.ua, Новое время, Зеркало недели, Кореспондент, ІА «Погляд», Espresso.tv, The Ukrainians, Українська правда, ТСН, Zaborona.com. За результатами нашого дослідження, у 2012-2016 рр. різні українські інтернет-видання цікавили насамперед теми політики, економіки та культурного життя суспільства. Звичайно, тематика матеріалів залежить від певного періоду часу, подій в країні та суспільних настроїв, проте існують теми благодійності, громадського активізму та саморганізації громадян, що є так званими «evergreen»-текстами.

Для дослідження було обрано матеріали опубліковані за березень-квітень 2019р. у різних рубриках українських ЗМІ: регіональних, громадських, новинних агенцій.

На сайті інформаційної агенції Погляд за обраний період часу було опубліковано 7 матеріалів у розділах «Суспільство», «Довкілля» та «Новини» на тему громадських ініціатив. Основним жанром представлення текстів є замітка.

Видання Liga.net має розділ «Спецпроекти» що призначений для «evergreen»-текстів. Проте редакцію цікавлять переважно теми виборів та економіки. Матеріалів про громадські ініціативи не виявлено.

На сайті Espresso.tv опубліковано матеріали переважно новинного характеру і текстів про суспільний активізм не розміщено. Інтернет-видання «Українська правда» опублікувало 6 матеріалів на тему низових ініціатив, вони розміщені у розділах «Колонки», «Новини», «Публікації». Тексти створено у жанрі замітки, статті та репортажу.

Видання Znaj.ua публікує матеріали як інформаційного, так і розважального характеру. Наявна рубрика «Спецпроекти», проте матеріалів щодо суспільної проактивності не створено.

Сайт ТСН також містить розділ «Спецпроекти», але текстів про громадські ініціативи не виявлено.

На сайті газети Сьогодні матеріалів на досліджувану тему немає.

TheUkrainians – онлайн-журнал створений на суспільні кошти. Тематика сайту переважно стосується громадянського суспільства, історій успіху, визначних українців. На сайті представлено 11 текстів про громадські ініціативи, вони розміщені у розділі «Спецпроекти: Громадські лідери». Матеріали створені у жанрі статті і репортажу.

Сайт Укрінформ також має розділ «Лонгріди». За період вибірки опубліковано один текст про громадські ініціативи у форматі лонгвід.

Автори видання Новое время створили 3 тексти про громадські ініціативи. Вони розміщені у розділі «Спецпроекти: Здоров'я нації». Матеріали створені у співпраці з громадськими організаціями і написані у жанрі статті.

На сайті медіа-проекту «Заборона», створеного громадською організацією «Крос Медіа», розроблена рубрика «Спецпроекти». У рубриці представлено 5 матеріалів на тему громадських ініціатив та активізму. Тексти створені у форматі документальних репортажів з художніми елементами або мультимедійних репортажів. Лонгріди з великим текстовим сегментом і мультимедіа переважно відео.

Провівши предметний моніторинг українських ЗМІ на тему громадських ініціатив, ми виявили найпопулярніші видання, що приділяють увагу темі дослідження. Більшість текстів про суспільні ініціативи висвітлюються у регіональних ЗМІ, сайтах створених громадськими організаціями, медіа-стартапах створених за суспільний кошт, чи спеціалізованих сайтах. Великі популярні ЗМІ створюють тексти переважно новинарного характеру на теми економіки, політики, культури і мало торкаються теми громадських ініціатив. Коротко висвітлюються вже завершені події з громадського сектору. Що виключає evergreen-матеріали на цю тему. З популярних українських ЗМІ найчастіше висвітлюють суспільні ініціативи регіональна ІА «Погляд», «Українська правда», «Новое время», «The Ukrainians» і «Zaborona.com». Більшість матеріалів на дану тему розміщені у рубриках «Спецпроекти», «Лонгріди», «Суспільство» та

«Публікації». Основна кількість текстів про громадські ініціативи створені у жанрі статті, репортажу, лонгріду або мультимедійного репортажу, рідше замітки.

Список використаних джерел та літератури

1. Лонгриды в онлайн-СМИ: особенности и технология создания/Д. Ю. Кульчицкая, А. А. Галустьян. - М.: Аспект пресс, 2016. - 80 с.
2. Белокрыльцева А. 101 способ изменить мир / А. Белокрыльцева., 2009. - 96 с.
3. Антонов Д. НКО и СМИ мостик через пропасть / Д. Антонов, Е. Волкова. - Москва: Агентство социальной информации, 2002. - 227 с.
4. Хлебникова Н. В. Гражданская журналистика: опыт развития общественных инициатив / Н. В. Хлебникова. - Саарбрюкен: Lambert academic publishing, 2013.

Лобанов Г.В.
студент групи ЗПС-2
Науковий керівник: Антоненко М.О.
кандидат психол.наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ВПЛИВ ХРИСТІЯНСЬКИХ ПРИНЦИПІВ ВИХОВАННЯ НА СОЦІАЛІЗАЦІЮ ДИТИНИ

Сьогодні людство висуває різні критерії до родини як первинного чинника соціалізації дитини. А.Коваленко і М.Корнєв визначають соціалізацію як «процес входження індивіда до різних спільностей, колективів і груп людей на підставі засвоєння норм, ідеалів, цінностей шляхом виховання та навчання» [4]. Соціалізація у родині відбувається різними шляхами. На жаль, часто саме подружжя легковажно ставиться до структури та функцій сім'ї, не розуміючи її істинного призначення – жити разом на засадах любові та відповідальності за нащадків.

Як слушно зауважила В.Целуйко, «особливий інтерес до проблем сімейного життя з'явився в останні роки через кризовий стан родини» [7, с.3]. Сучасні діти страждають від самотності, депресії, від невирішених проблем у спілкуванні з батьками, однолітками та іншими людьми, від сексуальних проблем, залежностей. У підлітків та юнаків існує проблема безвідповідальності. Головною причиною вищеназваних проблем є відсутність духовних знань і через це невміння батьків сформувати у дітей нормально функціонуючу систему стосунків з оточуючим середовищем. Актуальність теми полягає у вивченні взаємин у родині, шляхів та методів виховання, батьківських світоглядних позицій для того, щоб соціалізація дитини відбувалася на позитивний результат – суспільство складалося з

гармонійно розвинутих особистостей. У цьому процесі є нагальна потреба навчити молодь будувати сім'ю на міцному фундаменті – Божому Слові.

Зараз для більшості людей існує лише горизонтальний розвиток особистості, тобто розвиток здібностей та емоційних проявів характеру. В результаті всі сили душі спрямовані не на вільний прояв своєї богодарованої природи, а на обслуговування свого «Я». А.Гармаєв стверджує, що духовне зростання особистості відбувається тільки шляхом вертикального розвитку. Це розвиток духовних сенсів, сил душі й духу [3, с.30]. Тому метою дослідження є доведення впливу християнських принципів виховання на процес соціалізації.

Антонець М. зазначає, що «сьогодні кожна молода людина, котра бере шлюб, щиро хоче побудувати щасливу родину. Але у подружжя бракує знань про те, як виховувати дітей і формувати добрі взаємини між членами сім'ї. Можна витратити багато років, але так і не створити атмосфери любові у родині» [2, с.115]. Мудрий Соломон стверджував: «Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому!» [1, Пс.127:1]. Довіряючи Богові, Його Слову, люди отримують прекрасний шанс зробити себе та інших щасливими у власній сім'ї.

Існує помилкове судження у багатьох батьків, світських психологів та педагогів, що мала дитина не може зрозуміти біблійні істини. Таку психологічну помилку допустили ще учні Христа, коли вони забороняли приносити малюків до Нього. «А коли спостеріг це Ісус, то обурився, та й промовив до них: «Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже!» [1, Мк.10:14]. Якраз у дитинстві відбувається глибоке сприймання духовних істин. Це закладене у самій природі людини, бо вона створена за образом та подобою Божою. М.Хаймеран зазначає, що існує особливий дитячий релігійний досвід, про який дорослий навіть не замислюється. Якщо батьки зможуть його правильно використати, то первинна і вторинна соціалізація дитини здійснюватиметься тільки позитивним шляхом. З цього приводу вчена згадує вислів католицького священика: «Дайте мені дитину віком до п'яти років і я поверну її вам на все життя» [6, с. 32].

Християнська психологія визначає головну мету первинної соціалізації – не виховання заради майбутнього щастя дитини, а досягнення цілісності особистості. Як слушно зауважили Д.Мак-Дауел і Б.Хостетлер, ця цілісність трьохступенева: 1) духовна цілісність – це реальні особисті стосунки з Ісусом Христом; 2) емоційна цілісність; 3) цілісність взаємин з людьми [5, с.18].

На жаль, поняття «любов» деякі батьки просто не розуміють. Це призводить до виховання за типом гіпоопіки або гіперопіки. Як наслідок, у дитини виникають порушення емоційно – особистісної сфери та дезадаптація у колективі. Позиція знехтування і байдужість до дитини однозначно відкидається принципом: «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той гірший від невірного» [1, 1Тим.5:8]. Інший негатив, що

допускають батьки – надмірне упадання біля дитини. Це веде до інфантилізму. Існує ще одна форма ліберального стилю виховання – вседозволеність. Тоді дитина росте егоїстом. У Святому Письмі знаходимо конкретну інструкцію щодо слухного стилю виховання: «Хто стримує різку свою, той ненавидить сина свого, хто ж кохає його, той шукає для нього картання» [1, Прит.13:24].

У багатьох родинах йдеться неправильно розміщення життєвих пріоритетів. Розподіл обов'язків проходить хаотично. Причини виникаючих проблем у дітей не розглядаються разом з батьками. Вивчаючи традиції віруючих родин, спостерігається, що там, де ранок розпочинається із сімейної молитви за принципом «перш над усе я благаю чинити молитви» [1, 1Тим.2:1], протягом дня життя у такій родині йде без марноти. Батьки й діти старанно працюють, радуються спільним досягненням, піклуються один за одним. Виникає бажання відвідувати такі родини, використовувати їх досвід, спілкуватися з ними. Спрацьовує духовний принцип «По їхніх плодах ви пізнаєте їх» [1, Мт.7:16].

Однією з проблем, яку зазначають більшість батьків у родинах, є неслухняність дітей. На жаль, людині взагалі притаманна ця духовна і психологічна проблема - свавілля. Її корні лежать у гріховному вчинку Єви й Адама. Біблія попереджує нас, що в останні часи діти будуть «батькам неслухняні» [1, 2Тим.3:2]. Особливо батьки дітей юнацького віку констатують неповагу з боку дітей, непорозуміння у взаєминах.

Спостерігаючи за поведінкою дітей у віруючих сім'ях, приходиться розуміння, що повагу до батьків, позитивну реакцію на їх поради діти демонструють завдяки відвідуванню дитячої недільної школи. Там вчителі в ігровій формі, інколи використовуючи лялькотерапію, навчають дітей ставиться до батьків по заповіді: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!» [1, 2М.20:12]. Крім того, віруючі батьки виховують дітей у Божій любові, постійно корегують поведінку за принципом: «Стережи, сину мій, заповідь батька свого і не відкидай науки матері своєї!» [1, Прип.6:20]. Також вони плекають у родині духовний принцип справедливості взаємин, якому вчить Ісус Христос: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви» [1, Мт.7:12]. Християнський підхід до виховання у родині впливає на розвиток душевних і духовних сенсів дитини та значною мірою обумовлює формування соціально адаптованої особистості.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія або книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту. - Українське біблійне товариство. -2002. - 1296 с.
2. Антонець М.О. Християнські принципи виховання: азбука використання / М.Антонець // Психологія і суспільство.–2012.–№ 3.–С.113–118.
3. Гармаев А.Ц. Психопатический круг в семье / А.Ц.Гармаев.- Минск: Лучи Софии, 2002.–320с.

4. Коваленко А.Б. Соціальна психологія / А.Б.Коваленко, М.Н. Корнєв, Київ: Вид-во КНУ імені Т.Шевченка, 2006.- 400 с. - Режим доступу https://library.udpu.edu.ua/library_files/414683.pdf
5. Мак–Дауэлл Д. Как помочь молодёжи / Д. Мак–Дауэлл, Б. Хостэтлер - Львов: Нова Надія, 2004. –540 с.
6. Хаймеран М. О религии маленького ребёнка / М.Хайиеран.- Чебоксары: evidetis, 2001–182с.
7. Целуйко В.М. Психология современной семьи / В.Целуйко.–Москва: ВЛАДОС, 2004.- 288 с.

Лупашко Р.І.
студент ФВ-15
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ У ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Аналіз передової наукової і науково- методичної літератури вказує на необхідність звернути увагу на особливості методики розвитку рухових якостей дітей дошкільного віку. Досить важливим моментом процесу навчання рухових якостей є спрямованість даного процесу на розвиток вмінь та навичок рухових дій. Весь процес навчання передбачає використання різних підходів, засобів та методів.

Мета полягає в тому, щоб правильно цілеспрямовано організувати процес освоєння вмінь та навичок рухових дій.

Задача дослідження – проаналізувати розвиток фізичних якостей дошкільнят.

Практична значимість: для організації спрямованого процесу навчання рухових якостей дітей дошкільного віку необхідно керуватися особливостями методики формування рухових якостей, доступністю та відповідністю використання різних вправ для розвитку певних фізичних якостей.

Для розвитку витривалості велике значення вже і в дошкільному віці мають вольові якості, прагнення проявити максимум здібностей, бути настирним пересилити відчуття утомленості. Основний метод розвитку витривалості – метод безперервних вправ значної інтенсивності або більш активних вправ з невеликими перервами. Дослідження показали, що тривалість безперервних рухів повинна бути близько 2 хв. (час, необхідний для відновлення функцій серцево-судинної і дихальної систем). Починати розвиток витривалості слід з інтенсивності 50-60%. Виходити треба з наступного: наприклад, діти 5 років пробігають 30 м за 8 с (швидкість 3,75 м/сек). Тривалість і дистанцію бігу на витривалість для них розраховуємо

так, щоб кожні 30м вони пробігали за 12 сек. Значить, початкової буде дистанція 300 м, яку діти бігтимуть із швидкістю 2,5 м/сек протягом 2 хв. До кінця року діти зможуть пробігати 500 м. [2].

З підвищенням витривалості організм адаптується до запропонованих навантажень. Їх треба підвищувати для подальшого збільшення рівня витривалості. Поступово збільшуючи дистанцію в допустимих межах, не можна вимагати, щоб діти швидше бігли. Швидкість бігу природно зростає у дітей у міру зростання витривалості. Взимку добре використовувати ходьбу на лижах. В цьому випадку розвиток витривалості поєднується з гартуючим впливом свіжого повітря, збільшується оздоровчий вплив рухів. [1].

Розвиток витривалості відбувається і в рухомих іграх з багатократними повтореннями дій, виконуваних тривалий час, а також в деяких спортивних вправах. Особливістю їх є та, що безперервно змінюється, як по інтенсивності, так і формою рухів діяльність, що включає мінімально необхідні перерви для зміни водить, введення додаткових перешкод.

Поширеним засобом розвитку витривалості у дошкільників є загально розвиваючі вправи. Проте, під час використання цих вправ, необхідно дотримуватися оптимальних інтервалів для відпочинку між їх виконанням.

Швидкість визначається за часом пробіжки невеликої відстані - 10 м. Вибирається пряма рівна доріжка з щільним земляним або асфальтовим покриттям завдовжки не менше 20 м. До лінії старту, позначеною смугою, повинне бути 4-5 м розгону і приблизно стільки ж за лінією фінішу. Секундоміром фіксується час бігу від старту до фінішу, не вважаючи час початкового прискорення бігу до стартової лінії і час зниження швидкості після фінішу. [3].

Спритність виявляється за часом човникового бігу, виконуваного на тій же доріжці. Він включає біг по прямій двома поворотами (загальна дистанція 30 м). На одній стороні кладеться два кубики, на іншій стороні ставиться стілець або лавка. Враховуючи особливості дошкільника, пропонується ігрове завдання: узявши один кубик, дитина біжить на іншу сторону кладе кубик, біжить за другим, його також переносить і зупиняється. Показником спритності буде час, що затрачує на виконання завдання. Можна використовувати і інше завдання – обігти 8 прапорців на підставці, розставлені з проміжком 1м один від одного. До першого прапорця і після останнього відстань 1,5м. Загальна дистанція 10м. [4].

Розвиток спритності повинен йти по шляху підвищення координаційної складності вправ. Сила вимірюється кистьовим і становим динамометром загальноприйнятим методом. Кожну з контрольних вправ дитина виконує не менше двох разів (з проміжком відпочинку). Вибирається кращий результат з двох спроб.

Розвиваючи м'язову силу у дітей дошкільного віку, необхідна особлива увага уділяти підвищенню їх рухової активності під час прогулянок і занять з фізичної культури.

Розвиток рухових якостей у дитини виникає під впливом двох чинників: природно-вікових змін організму і режиму рухової активності. Процес розвитку рухових якостей у дошкільнят здійснюється з морфологічними і функціональними можливостями організму. Для розвитку рухових якостей дітей дошкільного віку рекомендується використання ігрового методу.

Завдяки загальному фізичному розвитку дошкільників удосконалюється структура і функції всіх систем організму. Характерне для раннього віку швидке збільшення росту дитини дещо уповільнюється на п'ятому році і знову прискорюється наприкінці дошкільного дитинства. Середнє щорічне збільшення росту дошкільника становить близько 6 см, причому дівчатка дещо випереджають хлопчиків. У п'ять років ріст дитини в середньому 100 см, а в сім – 115 см. Щорічно вага дитини збільшується лише на 1,5-2 кг. Змінюються пропорції тіла. Подовжується тулуб і особливо ноги. Тому досить важливо в дошкільному віці значну увагу приділяти розвитку фізичних якостей дитини. [5]. Вправи на розтягання у дошкільників застосовуються в основному в активному руховому режимі для розвитку гнучкості.

Висновки: узагальнені сучасні дані про основи методики розвитку рухових якостей дають можливість вибору найбільш раціонального підходу для розвитку рухових якостей дитини дошкільного віку.

Список використаних джерел та літератури

1. Вавилова Е.Н. Развивайте у дошкольников ловкость, силу, выносливость / Е. Н. Вавилова - М.: Просвещение, 1981. - 96 с.
2. Вильчковский Э.С. Развитие двигательной функции детей / Э.С. Вильчковский - К.: Здоровье, 1983. - 170с.
3. Гордеева Н.Д. Функциональная структура действия / Н.Д. Гордеева - М.: Изд-во МГУ, 1982.
4. Гранит Р. Основы регуляции движений / Р. Гранит - М.: Мир, 1973.
5. Дмитренко Т.И. Спортивные упражнения и игры для детей дошкольного возраста / Т.И. Дмитренко - К.: Рад. школа, 1976.–125 с.

Малетіна Л.Г.
студентка групи ГФ-3
Науковий керівник: Гальчинська А.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

ПЕРЕНОСНЕ ЗНАЧЕННЯ ПРИКМЕТНИКІВ КОЛЬОРУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Однією з важливих характеристик предметів є їх колір. Символіка кожного кольору сягає корінням у далеке минуле існування людини на землі. Концепція кольору була вироблена ще Йоганном Вольфгангом Гете у «Вченні про колір». Згідно з нею, всі темні кольори заспокоюють, світлі збуджують [1, с.36].

Колір має надзвичайний вплив на людину, на її підсвідомість, сприйняття світу, тобто несе психологічний зміст.

Крім того, колір можна розглядати ще й як лінгвістичне явище, тому не випадково мовні позначення кольорів постійно перебувають у полі зору мовознавців.

Вчені різних галузей науки цікавляться цим питанням. Кольористиці присвячують свої роботи дослідники психології, а також мовознавці, такі, як Є. Бартмінський, І. Голубовська, І. Ковальська, Г. Яворська А. Вежбицька, В. Гак.

Метою написання роботи є дослідження прикметників англійської мови, що позначають кольори та відтінки, з'ясування їх прямого та переносного значень.

Для досягнення поставленої мети вирішувалися наступні завдання:

- розглянути лінгвістичні особливості прикметника як частини мови;
- визначити способи вираження кольору в англійській мові;
- з'ясувати способи передачі значення прикметників, що позначають кольори та відтінки

Об'єктом дослідження є прикметники англійської мови, що позначають кольори та відтінки.

Предметом дослідження є вторинна номінація (переносне значення), якої набувають прикметники, що позначають кольори та відтінки.

Прикметник - це самостійна частина мови, що виражає ознаку особи, живої істоти, предмета, поняття, явища та відповідає на питання «який?». Прикметники в англійській мові не мають категорій роду та числа, тому ніколи не змінюють своєї форми. Прикметники в більшості випадків вживаються з іменниками і в реченнях виступають у якості означення або іменної частини складного присудка [2, ст.27].

На основі семантичних відмінностей вони традиційно поділяються на два класи: якісні та відносні [2, ст.28].

Відносні прикметники виражають якості, що характеризують об'єкт через його відношення до іншого об'єкта: *a historical event, a woolen sweater, siberian wheat*.

Якісні прикметники позначають різні якості речовин, які допускають кількісну оцінку, тобто вони позначають: ознаки і властивості предметів, що безпосередньо сприймаються органами відчуттів, просторові, часові ознаки, фізичні якості істот, вікові ознаки людей, їхні риси характеру, властивості предметів і їх форму, загальну оцінку предмета [3, с.205].

Було досліджено, що прикметники кольору в англійській мові зазвичай належать до групи якісних прикметників – *pink, red, black*.

Варто, однак, зауважити, що в процесі дослідження нами були виявлені також і прикметники кольору, що належать до групи відносних – *carrot orange, dark salmon, orange peel*. Однак їх кількість є значно меншою.

В ході дослідження ми прийшли до висновку, що більшість англійських прикметників, що позначають кольори та відтінки, є багатозначними. Крім первинного значення, такі прикметники мають також вторинне номінативне значення або вживаються в переносному значенні.

В своїй роботі ми користувались класифікацією прикметників за Брентом Берліном та Полом Кейем, які запропонували власну ієрархію частотності вживання кольорів: Black - Yellow - Pink - Red - Blue - Brown - Orange - White - Green - Grey - Purple [4, с.34].

В результаті проведеного дослідження були з'ясовані наступні значення прикметників, що позначають колір та відтінки в англійській мові:

- black – чорний; вторинне значення – нехороший, злий, злісний – *his black heart has concocted yet another black deed*; важкий, похмурий, безнадійний – *a black outlook*; траурний, чорний одяг – *black-robed black-clad*; зловіщий – *that is a black augury*; нелегальний – *black market*.
- yellow – жовтий; вторинне значення – зневажливе позначення азіатів; (газети, книги тощо), що містять статті, фотографії або інший зміст, який є сенсаційним, особливо хворобливим або образливим – *yellow press, yellow biographies*.
- pink – рожевий; вторинне значення – людина, яка схиляється до комуністичної ідеології, гомосексуалізм.
- red – червоний; вторинне значення – комуніст, індієць, політична партія в США – *You're either a dog guy or a cat guy. Red state or blue*. фінансові втрати, заборгованості – *my credit is in the red*.
- blue – блакитний; вторинне значення – сумний, нудний – *you seems really blue, what is wrong?*
- brown – коричневий; вторинне значення – засмаглий, темношкірий – *skin goes brown*.

- orange – оранжевий; вторинне значення – їжа, яка має смак апельсину, або щось із запахом цього фрукту – *orange sherbet*.
- white – білий; вторинне значення – світлий, сивина, страх, або інші сильні емоції – *white with rage*, сніжний, порожній – *fill in the white space below*, гідний, почесний або надійний, морально чистий, невинний, сприятливий або щасливий – *that's mighty white of you*.
- green – зелений; вторинне значення – неготовий, не до кінця приготовлений, незрілий – *this peach is still green*; недосвідчений, ненаренований – *a green worker*; нещодавній або новий – *an insult still green in his mind*; повний життя і енергії, молодий – *a man ripe in years but green in heart*;
- gray – сірий; вторинне значення – похмурий – *gray skies*; невизначений – *the tax audit concentrated on deductions in the gray area between purely personal and purely business expenses*; сивий, зрілий, поважний, старий – *gray households*.
- purple – фіолетовий; вторинне значення – імператорський, царський чи княжий, ефектний, вживання ненормативної лексики – *his language in public is so purple they had to stop broadcasting the meetings of the city council*, політична чи ідеологічна різноманітність – *purple politics; ideologically purple areas of the country*.

Отже, в першу чергу, колір справляє вплив на емоційний стан людини, тому його дослідженнями займається психологія. Мовознавці розглядають колір як лінгвістичне явище. В мові колір виражається через таку частину мови, як прикметник. Прикметники, англійської мови, що позначають кольори та відтінки, мають широкий спектр вживання, що пояснюється не лише їх багатозначністю, а й притаманному їм вторинному значенню.

Список використаних джерел та літератури

1. Базим Б. Колір і психіка / Б. Базим. - Харків: Монографія, 2001. - 172 с.
2. Ткаченко Л. Теоретична граматики англійської мови / Л. Ткаченко. - Херсон, 2012. - 80 с.
3. Блох М. Теоретическая грамматика английского языка / М. Блох. - Москва: Высшая школа, 1983. - 383 с.
4. Berlin B., Kay P. Basic Color Terms, Their Universality and Evolution. - Los Angeles : Berkeley, 1969. - 210 p.

Махахінг О.Т.
студент ФВ-15
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ВПРОВАДЖЕННЯ СХІДНИХ ПРАКТИК СИСТЕМИ ХАТХА–ЙОГА ЯК ОДИН ІЗ ЕФЕКТИВНИХ НАПРЯМКІВ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ

Актуальність даної теми не викликає сумнівів, оскільки проблема вивчення східних оздоровчих систем пов'язана з питаннями збереження здоров'я, як окремої людини, так і населення Землі загалом. У ХХ і першій половині ХХІ століття зріс ступінь антропогенного впливу людини на природу, що негативно вплинуло на екологічну ситуацію і на стан здоров'я людей. Збереження і зміцнення здоров'я всіх верств населення є однією з головних стратегічних завдань нашої країни.

Зосередження уваги на певних ділянках тіла знімають нервово-м'язову напругу і відновлюють рівновагу життєвих енергій. Згідно поглядів давньо-китайських лікарів на тіло людини, для збереження здоров'я необхідна правильна циркуляція енергії Ци. Через недостатню фізичну активність в тілі людини відбувається застій речовин і тоді в цих місцях енергія циркулює неефективно. У всіх вправах східних практик Хатха – йоги рухи плавні, які чергуються з фазами спокою. Акцент робиться на гнучкість хребта, оскільки енергія Ци накопичується саме в ньому, в області попереку. Накопичивши енергію за допомогою відповідних вправ і контролю свідомості, її слід розподілити по всьому тілу. Головні заповіді більшості східних оздоровчих практик – спокій свідомості, зняття скутості тіла, контроль енергії та її упорядкування, розвиток духовних здібностей. Багато хто активно захоплений пошуком швидких і надійних методів оздоровлення і серед таких методик міцну позицію зайняла система хатха-йога.

З урахуванням зазначених проблем було зроблено вибір теми «Хатха-йога як один з напрямків Йоги».

Мета роботи: розглянути впровадження системи східних оздоровчих практик хатха-йоги як одного з напрямків йоги для оздоровлення тіла людини.

Для досягнення даної мети були поставлені такі завдання:

1. Вивчити поняття йога.
2. Розглянути Хатха-йогу як один з напрямків класичної Йоги.
3. Розкрити принципи та методи системи практики Хатха – йоги.

Об'єкт дослідження – система оздоровлення йога;

Предмет дослідження: фізкультурно-оздоровчі технології;

Методи дослідження: аналіз літературних джерел, узагальнення, синтез.

Щодо історії розвитку йоги необхідно звернути увагу на те, що в період з XV–VI ст. до н.е. в Індії з'явилися чотири священні книги, які отримали назву «Рігведа», «Атхарваведа», «Самаведа» та «Яджурведа», об'єднані загальною назвою Веди. Коментарі до Вед називаються Упанішадами. Вони сприяли розвитку філософської думки в Індії, створивши школи, до однієї з яких відноситься система йогів.

Що ж таке, по суті, йога?

Слово «його» в перекладі з санскриту буквально означає «з'єднання», але в більш широкому тлумаченні – «те, що відповідає», «те, що послідовно і неухильно застосовується». Йога в першу чергу – релігійно–філософська система, яка поєднує тіло і дух. Суть світогляду йогів полягає в з'єднанні індивідуальної душі людини зі світовим духом, з абсолютною душею або Богом. «Очищення» і «вдосконалення» – ці два поняття лежать в основі вчення йогів, яке крім того, передбачає виконання комплексу фізичних вправ, контроль над диханням, дотримання гігієни харчування, а також відповідних норм етики. Ю. А. Мерзляков (1994) вважає, що йога – це спосіб життя, що веде до фізичного здоров'я, психічної рівноваженості, спокійного і доброго погляду на навколишній світ. Йога – це не застигле вчення, воно динамічне і в своїй сучасній іпостасі все більше відходить від релігійно–містичних тлумачень і наближається до чисто практичних цілей [1].

У праці Патанджалі «Йогасутра» викладена йога, ділиться на 8 ступенів, що становить «вісімковий шлях» йоги, перші 4 ступені включає в себе хатха–йога:

1. Яма – міжособистісні взаємини;
2. Ніяма – особистісна самодисципліна;
3. Асана – пози;
4. Пранаяма – система дихальних вправ.

Хатка–Йога як один з напрямків класичної йоги.

Згідно з вченням йогів тіло людини живе за рахунок перетікання в її організмі «позитивних» і «негативних» струмів (енергії), і коли вони знаходяться в повній рівновазі, то можна говорити про відмінне здоров'я (з наукової точки зору, мова йде про рівновагу в обміні речовин, а саме процесів асиміляції та дисиміляції). Мовою древньої символіки «позитивний» струм позначався словом «ха» (Сонце), а «негативний» – словом «тха» (Місяць). Злиттям цих двох слів і отримано слово «хатха», сенс якого символізує єдність протилежностей. Як вважає В. Евтимов (1986), за допомогою тривалих і цілеспрямованих вправ йоги домагаються можливості регулювати вегетативні функції. Кожна вправа хатха–йоги характеризується певним позитивним впливом на різні органи і системи людини. Досягаються при цьому висока життєздатність і спритність тіла при регулярних заняттях за системою йогів може зберігатися до кінця життя [2].

Загальновідомо, що багато функцій нашого організму регулюються свідомістю. Ми ходимо, бігаємо, зупиняємося, сідаємо, беремо ложку, жуємо тверду їжу, ковтаємо рідку, відкриваємо і закриваємо очі і т.д. – всі ці дії можемо почати і перервати за власним бажанням. Але чи в змозі ми одним лише вольовим зусиллям прискорити або сповільнити биття серця? Чи здатні вплинути на роботу шлунку і перистальтику кишківника? Чи можемо ми керувати функціонуванням залоз внутрішньої секреції? Як вважає М. С. Тартаковський (1986), на ці питання слід відповісти позитивно [3].

Незначні витрати енергії різко відрізняють хатха–йогу від європейської атлетики. Розслабленню приділяється більше уваги, ніж напрузі м'язів. Всі

рухи виконуються повільно і плавно. Основна мета – в посиленні циркуляції крові і надходження достатньої кількості кисню, що досягається за допомогою відповідних рухів хребта і різних з'єднань, при глибокому диханні, але без інтенсивної роботи м'язів.

Давно помічено, що деякі досить дискомфортні положення тіла стимулюють внутрішні сили організму, викликають у відповідь опірність.

Асани - це переважно статичні вправи з переважанням ізометричного компонента. Санскритське слово асана зазвичай перекладається як «поза» або «положення тіла», але, крім того, воно включає в себе таке поняття, як «зручність». Для йога будь-яке положення тіла включає в себе три складових умови: стійкість, нерухомість і відсутність зусилля.

Махаріші Патанджали, офіційним засновником Йоги, в класичному трактаті «Йога Даршана» сказано: «Перебувати нерухомим довго і без зусиль є асана» [4, С.108]. За характером впливу і своєму призначенню асани діляться на терапевтичні (всі динамічні асани) і медитативні (всі статичні асани). За своєю природою вони діляться на асани згинання і асани вигинання, асани нахилу убік і асани скручування, на асани перевернуті, асани стоячі, сидячі і лежачі. Хоча вправи Хатха-Йоги надають доволі істотний фізичний вплив, головною метою їх все ж є використання взаємного зв'язку тіла і свідомості. Тому, щоб збільшити психічний вплив, рекомендується більшість вправ виконувати з закритими очима.

При проведенні практик Хатха – йоги збільшується функціональне навантаження м'язів, по-перше, внаслідок силового статичного скорочення, по-друге, в результаті подовження м'язів. Це призводить до подразнення пропріорецепторів, що впливає на центральну нервову систему, а через неї – на роботу серця, органів кровообігу і харчування.

Справа в тому, що при таких позах відбуваються «зажаття» в організмі, збиває подих, частково перекриваються найбільші кровоносні судини, а в ряді випадків і лімфатичних судин. Цим «життєвим сокам» доводиться долати значні перешкоди на своєму шляху, і судини при цьому тренуються. Регулюючи їх мініатюрні м'язи, здійснюючи додаткову активну роботу, вимагають більше кисню і поживних речовин. Своєрідні вправи без руху, в чомусь схожі на ізометричну гімнастику (після-ізометричної релаксації м'язів – системи ПІРМ). При цьому, окремі ділянки тіла працюють в екстремальних умовах. Тиск крові в тих чи інших місцях підвищується. Вона прагне розтектися по прилеглих дрібних судинах і капілярах. Активніше включаються в роботу не тільки головні лімфатичні русла, а й міжтканинні, міжклітинні проміжки.

Обмежені умови сприяють і тренуванню дихальної системи. При нормальному диханні діафрагма зміщується приблизно на 1 см. При диханні за системою йогів це зміщення досягає 7-13 см. Порівняння звичайного дихання з дихальними вправами йогів показує, що:

1. Якщо звичайне дихання здійснюється автоматично і регулюється дихальним центром в довгастому мозку, то дихання йогів управляється свідомістю.

2. При звичайному диханні йогів спостерігається певна тривалість вдиху і видиху та їх сувора ритмічна послідовність.

3. Повне дихання йогів є комбінацією трьох типів дихання: діафрагмального, грудного і ключичного.

4. Під час виконання дихальних вправ процес свідомості сконцентровано виключно на самому диханні.

Метою йогів є можливість за допомогою ритмічного дихання непрямого впливу на тканинне дихання, з метою підвищення до максимуму біоенергетичної ефективності обміну речовин. Прямим наслідком цього є уповільнення дихання в результаті більш економного споживання кисню.

Протипоказання для заняття йогою: вроджені вади серця, родові і фізичні травми, онкологічні захворювання, деякі дитячі інфекційні хвороби та ін. Лише частково її можна рекомендувати особам, які мають хронічні захворювання, та й то із застереженнями: необхідний дозвіл лікаря на заняття йогою, при заняттях не повинен погіршуватися стан здоров'я; не можна займатися фізичними вправами при підвищеній температурі, больових відчуттях, в гострий період захворювання і при загостреннях хронічних хвороб. Дітям до 6 років, людям старше 60 років слід дотримуватися великої обережності і поступовості.

Отже, у фізіологічному аспекті зайняття східними практиками системи хатха-йога дає наступні результати:

розвиває м'язи і підвищує рухливість;

масажує внутрішні органи, що забезпечує їх хорошу роботу;

усуває фізичну напругу, розслабляє м'язи, знімає стреси і таким чином забезпечує перший крок до зняття розумової напруги, оскільки фізичного розслаблення неможливо досягти, якщо людина знаходиться в стані розумового напруження.

За рахунок техніки повного дихання по системі йогів, досягається непрямий вплив на тканинне дихання, що підвищує біоенергетичну ефективність обміну речовин. Прямим наслідком цього є уповільнення дихання в результаті більш економного споживання кисню.

Список використаних джерел та літератури

1. Евтімов В. Йога / В. Евтімова М.: Медицина, 2006. – 45 с.
2. Мерзляков Ю. А. Шлях до довголіття: енциклопедія самооздоровлення / Ю.А. Мерзляков. - Мн.: ППК «Белфакс», 2005. - 135 с.
3. Рамачарака Й. Наука жить / Й. Рамачарака К.: Ника-Центр, 2006. - 207 с.
4. Тартаковский М.С. Нетрадиционная физкультура / М.С. Тартаковский М.: Просвещение, 1986. - 98 с.

Мельничук А.С.
студент групи ПБ-2
Науковий керівник: Куриляк Б.І.
викладач

Український адвентистський теологічний інститут

«СТО СОРОК ЧОТИРИ ТИСЯЧІ» НА ПІДСТАВІ КНИГИ ОБ'ЯВЛЕННЯ 14:1- 5 ВІРШІВ

Розглядаючи тему про сто сорок чотири тисячі із Книги Об'явлення. Виникає завжди багато запитань, хто ці люди? Чи Буквальне це число, чи Символічне?

Дана тема є важливою для кожної людини. Так як багато людей називають себе Християнами, а християнство побудоване на Ісусі Христі. Отже тема сто сорока тисяч на пряму відноситься до спасіння. Де ми про це поговорим в основній частині. І часто виникає питання, якщо це буквальне число, то чи зможу я бути в числі тих спасених сто сорока тисяч?

Основний виклад матеріалу. Особливість книги відкриття це те, що вона повністю символічна. Автор часто використовує алюзію з Старого Завіту. Головна ідея книги це поклоніння. Досліджуючи тему сто сорок чотири тисячі. Біблія про них говорить два рази, і лише в книзі Об'явлення.

Перший раз сто сорок чотири тисячі згадується у (Об.7:1–8), в сьомій главі. Автор їх пов'язує із племенами Ізраїля *"І почув я число попечатаних: сто сорок чотири тисячі попечатаних від усіх племен Ізраїлевих синів"* (Об.7:4) З кожного племені *Юди, Рувима, Гада, Асира, Нефталима, Манасії, Симеона, Левія, Іссахара, Завулона, Йосипа, Веніаміна*, по дванадцять тисяч. І якщо помножити дванадцять тисяч на 12, виходить 144 тисячі.

В чотирнадцятому розділі Біблія говорить що вони вже спасенні.

Проголошення числа позначених печаттю, знаменує собою завершення процесу відмічення. Іван чує, що їх число – 144 тисячі з дванадцяти племен Ізраїлю. Текст указує не на буквальне число людей, а на символічне значення числа. Число сто сорок чотири тисячі, складається з кількох множників – 12, 12 і 1000. Число 12 – символ Божого народу: ізраїльських племен, а також Церкви, збудованої на основі 12 апостолів (див. Ефес. 2:20). Кор.15:51–53). Перелік 12 племен у 7–му розділі книги Об'явлення, безперечно, не слід сприймати буквально, оскільки сьогодні 12 племен Ізраїлю, які населяли Північне й Південне царства, не існує. Десять племен Північного царства були відведені в полон під час асирійського завоювання (див. 2 Цар. 17:6–23), де вони змішалися з іншими народами.

Таким чином, 12 племен не являють собою сучасний юдаїзм. Крім того, перелік 12 племен у 7–му розділі книги Об'явлення не має аналогів у Святому Письмі (порів. Чис. 1:5–15; Єзек. 48:1–29). Перелік очолює плем'я Юди (Об'явл. 7:5), а не Рувима (порів. з Чис. 1:5). До того ж,

племена Дана та Єфрема включені до переліку в Чис. 1 та Єзек. 48, в Об'явл. 7 узагалі відсутні, а їхнє місце займають племена Йосипа й Левія (Об'явл. 7:7, 8). Виключення з переліку в Об'явленні 7 племен Єфрема й Дана відбувається з цілком зрозумілих причин – ці племена відступили від істинної віри і впали в ідолопоклонство (див. 1 Цар. 12:29, 30; Осії 4:17).

Всі видіння про 144 000 пронизане символізмом. Чотири вітри – символ всеохоплюючих війн, що охоплюють чотири сторони світу. Печатка Бога – Його характер, виражений в Законі. Ізраїлеві племена – духовний Ізраїль, символ Церкви Божої. Все це говорить про те, що видіння рясніють символами. Числом 12 позначалися коліна Ізраїлеві, що символізувало повноту народу Божого. Дванадцять раз повторення числа 12 000 підкреслює, що головна мета цього вірша – це вказати на ступінь поширення врятованих серед колін духовного Ізраїлю, тобто показати повноту врятованих, і рівні умови порятунку. Як чотири вітри на чотирьох кутах землі символізують собою масштаб всієї землі по чотирьох сторонах світу (північ, південь, захід, по-стік), так і під символом 144 000 - по 12 000 з кожного коліна, мається на увазі повнота врятованих, рівність врятованих в духовному Ізраїлі. (Гал.3:26-29).

Автор описуючи про сто сорок чотири тисячі, більшу увагу звертає не на символ, і так би мовити не на важливість кількості спасених людей, а на їхню діяльність. Вони спасенні тому що, не осквернилися, жінками, тому чисті вони. І так як суть всієї книги це поклоніння, то в контексті даного вірша автор поміщає сто сорок чотири тисячі, між звірами які виходять із землі та води, записані в Об 13 розділу, та вістками трьох ангелів, (Об 14-6-12), де Бог закликає до поклоніння і наслідки вибору поклоніння. Тим самим хоче показати, наслідки вибору поклоніння.

Отже, ми з'ясували що 144 тисячі це символічне число, а не буквальне. Тому що перелік 12 племен у 7-му розділі книги Об'явлення, безперечно, не слід сприймати буквально, оскільки сьогодні 12 племен Ізраїлю, які населяли Північне й Південне царства, не існує. І головна ідея автора, показати не кількість спасених, а їхню участь яка залежить від їхніх особистих вчинків.

Список використаних джерел та літератури

1. Головін С. Радість Апокаліпсису Роздуми про об'явлення / Сергій Головін. - Київ: Християнській науково-апологетичний центр, 2014. - 111 с. - (Книгоноша).
2. Церква Християн Адвентистів Сьомо Дня. Радість Апокаліпсису Роздуми про об'явлення [Електронний ресурс] / Церква Християн Адвентистів Сьомо Дня // Review and Herald. - 2007. - Режим доступу до ресурсу: <http://soteria.ru/s629/15/>.
3. Уиллюк М. Откровение Иоана Богослова / М. Уиллюк., 2000. - 253 с. - (2).
4. Ranko Stefanovic. Revelation of Jesus Christ / Ranko Stefanovic., 2009. - 781 с. - (2 edition (October 1, 2009)).

5. Огієнко І. Біблія / Іван Огієнко., 2013. - 1229 с.

Мельничук Е.І.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Поліна А.В.
канд. філ. наук, доцент
Український Гуманітарний інститут

УСОБЛЕННЯ КАТЕГОРІЇ «КРАСИ» В ЧОЛОВІЧИХ ОБРАЗАХ У ТВОРАХ ОСКАРА УАЙЛЬДА

Актуальність дослідження зумовлена, з одного боку, високим інтересом до творчості Оскара Уайльда, а з іншого - відсутністю концептуального підходу в аналізі художнього зображення образу молодого особи 19 століття та втілення в цьому образі тогочасного суспільства з усіма його особливостями і проблематикою. Формування своєрідності творчості Уайльда завдяки чоловічим образам залишається важливою для сучасності. Ця тема недостатньо досліджена і не всіма однозначно сприймається.

Об'єктом дослідження є зміст роману «Портрет Доріана Грея» письменника О. Уайльда.

Предметом дослідження є категорія «краси» в чоловічих образах роману «Портрет Доріана Грея».

Метою дослідження є виявлення уособлення категорії «краси» в чоловічих образах і встановлення її важливості для сучасності

Для досягнення цієї мети в роботі вирішували наступні завдання:

- досліджували аспекти біографії Оскара Уайльда, які сформували його як письменника;
- аналізували зміст творів та визначили роль краси у формуванні творчості Уайльда;
- сформували власне розуміння категорії «краси» в чоловічих образах твору «Портрет Доріана Грея» та ідентифікували її складові.

Проблему особливостей творчої діяльності Оскара Уайльда досліджували такі вчені, як К.П. Бабенко, П.С. Балашов, А.В. Градовський, З.Т. Громадянська, М.В Соколянський та ін. Ними було встановлено, проблема співвідношення краси й моралі становить ядро роману Оскара Уайльда «Портрет Доріана Грея», що краса показана з двох сторін: природна, коли в творі описується англійський парк, сад та матеріальна коли описується будинок чи картина.

Під час дослідження використовували описові методи (обробка даних) аналізу та конкретизації, а також методи індукції: починаючи від слів та поведінки героїв твору Оскара Уайльда «Портрет Доріана Грея» та закінчуючи вже формалізованим образом тогочасної молодого особи.

На першому етапі здійснювали дослідження біографії і оточення Уайльда, задля розуміння світосприйняття та світоуявлення автора.

Виявили, що автор мав знання у сфері психології, особливо чоловічої та показав наскільки на людину впливає оточення, і що людина з чистою душею живучи навіть у жахливих обставинах, одного разу проявить себе. І саме від оточення залежить чи подолає людина труднощі. Отже типологізація завжди обумовлена мистецькими напрямками автора, його світосприйняття та естетичних смаків. Для даного твору Уайльд виокремив особливі та своєрідні образ («красивого юнака», «добродушного художника» та «аристократа який проповідує гедонізм»).

Наступне завдання яке було вирішене під час проведеного дослідження є аналіз змісту твору «Портрет Доріана Грея» та установа ролі «краси» у даному творі. І на основі цього та попередніх досліджень ми можемо зробити висновок що категорія «Краси» підносяться Вайльдом на найвищу сходинку в ієрархії цінностей. Цьому нам засвідчують слова Лорда Генрі: «Справжня таємниця щастя – у пошуках краси» Повчання лорда Генрі та їх практичне втілення – Доріан Грей – немовби відповідають цьому положенню. Доріан вродливий, і краса оправдовує усі негативні сторони його вдачі. Той, хто намагається зробити замах на Красу – сам стає жертвою (наприклад, брат Сибілі - Джеймс Вейн). Оскар Уайльд впевнений – існує щось заховане в самій красі та мистецтві, що вказує не тільки на шлях насолоди, але також може призвести до страждань внаслідок зіткнення з недосконалим реальним світом, який люди створили для себе. А це означає, що мистецтво диктувалося волею митця і підлягало тільки суду естетичних законів. На думку Уайльда, мистецтво, не виражає нічого, крім самого себе, існує самостійно і розвивається за своїми законами. Мистецтво не є породженням певної епохи чи її відтворенням, бо воно вище від життя. Саме ці погляди письменник і висвітлив у романі «Портрет Доріана Грея».

На завершальному етапі сформувавши власне розуміння категорії «краси» або «естетизм» в чоловічих образах. В Уайльда образ чоловіка постає в динаміці, в русі, залежності від естетичної краси. В самому сюжеті роману закладена головна ідея естетизму про безумовну перевагу мистецтва над реальним життям, як приклад, остання сцена, коли Доріан намагався вбити своє зображення на портреті. А це в свою чергу доводить, що філософія насолоди не може заповнити духовний світ людини. Краса – явище не надійне, вона не являється вирішенням всіх проблем та задатком успіху. Єдиний висновок до якого приходимо, полягає в тому, що не варто гнатись за ілюзією краси, оскільки це буде тільки марно потрачені сили.

Теоретичне і практичне значення роботи – визначається тим, що досліджувані матеріали сприяють осмисленому й емоційному сприйняттю творчості митця, з зацікавлюють людською і творчою долею Оскара Уайльда, дають змогу сформувавши особисте ставлення до його певних рис характеру, захоплення, а найголовніше, будуть першим кроком до розуміння сили його творів. Практичне значення роботи полягає у можливостях наукового використання результатів дослідження або у їх рекомендаціях щодо використання майбутніми студентами.

Список використаних джерел та літератури

1. Бабенко В. Паломник в страну прекрасного // В. Бабенко / Уайльд О. Избранное. –Свердловск: Изд-во Уральского ун-та, 1990. - С. 5–18.
2. Вайльд О. Портрет Доріана Грея: роман, п'єси / О. Вайльд / Пер. з англ., передмова та примітки Р.Доценка. - Харків: Фоліо, 2006. - 398 с.
3. Штанько Л. Оскар Уайльд та роман «Портрет Доріана Грея» // Зарубіжна література. / Л. Штанько / Наукова періодика України. / - 2007. - №10–11. - С. 11–12.
4. Столій Л. Всесвіт. л-ра та культура в навч. закл. України. - 2001. - №1. - С.19–23. - Оскар Вайльд. Зоряний хлопчик. Портрет Доріана Грея. Посібник для учнів 10 класу, вчителів зар. літ. / Л. Столій. - Харків: Веста: «Ранок», 2002. - 80 с.
5. Естетизм Оскара Уайльда в романі «Портрет Доріана Грея» [Електронний ресурс]: https://knowledge.allbest.ru/literature/2c0b65625a2bd78a4d53a88521306c27_0.html

Минасян А.Н.
студент групи ГФ–22
Научный руководитель: Климук В.В.
преподаватель
Украинский гуманитарный институт

ПОТЕНЦИАЛ ТЬЮТОРСТВА В ПРЕПОДАВАНИИ АНГЛИЙСКОГО ЯЗЫКА СТУДЕНТАМ

Актуальность исследования темы обусловлена решением проблемы эффективного изучения английского языка взаимодействия преподавателей и студентов на личностном и деловом уровне за счет внедрения тьюторской технологии.

Объектом исследования является процесс преподавания английского языка студентам филологического факультета.

Предметом исследования является способ использования потенциала тьюторства в преподавании английского языка.

Целью исследования является системный анализ обеспечения эффективного обучения английскому языку студентов 2–го курса филологического факультета.

Для достижения данной цели ставились такие задания:

- библиографический анализ литературных источников касательно использования потенциала тьюторства в преподавании английского языка;
- наблюдать развитие студентов филологов при изучении английского языка с помощью тьюторства;

- сравнительный анализ результатов изучения английского языка по традиционным и тьюторским технологиям.

Тьюторство, как педагогическую технологию, исследовали такие ученые, как: Челнокова Е. А., Андреева Е.А. (Российская Федерация), Тхиагараджан С. (Индия), Сунь Сяопень, Аео Е. (Китай), Шредер Б. и Оалус Ф. (Германия), Эдвард и Элайн Гордон, Уилл Мур, Дженкинс Дж. (Великобритания), Энтил Л.Р., Уайне С.К. (США). Они показали, что тьютор не является преподавателем в обычном его понимании, передача знаний – не его поле деятельности. Студент должен самостоятельно искать информацию. Они рассматривали тьюторство как неоспоримое преимущества британского образования, описывали содержание и формы его реализации.

Для выяснения роли тьютора использовались методы: анализ, для понимания роли тьютора в образовательном процессе; наблюдение для выяснения эффективности работы тьютора; сравнение для достижения желаемого результата; исторический и логический анализ для понимания терминов и научных фактов.

На первом этапе собирались общие сведения в рамках преподавания о тьюторствах и его роли в формировании личности. Для этого, прежде всего, необходимо было дать определение понятию «тьютора». По определению, приведенному в научно–сравнительной литературе, «тьютор – педагог–наставник в английских паблик скулз», старших классах грамматических школ и педагогических колледжей [2]. Назначается из опытных преподавателей школ. В учебное время они учат предмету по своей специальности и после уроков ведут воспитательную работу с 5–10 или 15 учениками [3]. В истории тьюторы появились достаточно давно, еще в 12 веке первые университеты Европы прежде всего Кембридж и Оксфорд. Некоторые исследователи говорят, что тьюторство родилось не в 12 веке, а гораздо раньше [2]. Во всем мире обнаруживали следы тьюторства, как взрослого, который берет на себя функции индивидуального маршрута любого человека. Тьютор должен владеть организационными навыками работы, системным и стратегическим мышлением, психологической подготовкой и благодаря этому он может «увидеть» специфику индивидуальных психологических особенностей того или иного учащегося [1]. Тьютор должен обладать широкими знаниями в области научной специальности, которые позволяют оценить возможности и склонности учащихся в освоении образовательной программы.[5] Тьютор английского языка должен быть человеком, безусловно, с высшим образованием, широкой подготовкой в области педагогики и психологии, а также он должен владеть организационными навыками работы. Тьюторство, как метод преподавания английского языка должно иметь: 1) своеобразную конкретизацию методики и проект определенной педагогической системы, который вводится в практике; 2) содержательную технику реализации учебно–воспитательного процесса; 3) законную педагогическую

деятельность; реализующий научно–обоснованный проект учебно–воспитательного процесса, имеющий высокий уровень эффективности, надежности и основного результата, чем традиционные методики обучения и воспитания[4].

На втором этапе было проведено педагогическое наблюдение. Была выбрана определенная академическая группа, в которой использовалось тьюторство, как метод преподавания. Сравнивали эффективность тьюторства в сравнении с традиционными методиками преподавания английского языка студентам филологам 2–ого курса. Выбранная группа преподавателей, кроме учебного процесса, организовали субботнюю английскую школу, которую могут посещать все студенты желающие, развивать свой уровень английского языка. Организовали поездку в Украинскую Национальную Галерею, во время которой студенты могли развивать и улучшить свои знания, а также проводить время в общении со своими преподавателями. Создали разговорный клуб английского языка, который проводится после пар для всех студентов, которые хотят улучшить свой уровень.

На третьем этапе был проведен сравнительный анализ между выбранной академической группой и другими группами, в которых преподаватели не используют тьюторство. Основными критериями которые использовались для оценки эффективности изучения языка были выбраны: лично–профессиональные качества тьюторов, практика индивидуализации, уровень знаний студента (до и после) . Как показали результаты, все кружки и проекты работают в пользу студента и приносят хорошие результаты. Также был проведен анализ, для определения качества преподавания тьюторской технологии. Среди студентов, с которыми работали наши преподаватели, имели хороший уровень английского языка и были больше мотивированны для получения новых знаний. Обнаруживая все эти факты пришли к заключению, что тьюторство является именно тем методом, который стимулирует и помогает студентам совершенствоваться в английском. Студенты согласились с фактом, что тьютор должен иметь такие качества как: –умение вдохновлять других– дисциплинированность, ответственность – умение найти рациональные пути решения проблем–владение системным и стратегическим мышлением. И так, тьютор английского языка – это полноценный участник образовательного процесса. С его помощью студент приобретает большую самостоятельность в организации своей образовательной деятельности. «Проблема управления человеческим потенциалом отражает инновационные тенденции в сфере образования, соответствует процессам модернизации в обществе и педагогической науке». Многофункциональность и отсутствие четко заданных критериев работы усложняют понимание компетентностной составляющей тьюторской деятельности.

Список использованных источников и литературы

1. Бережнова Л.И. Сопровождение в образовании, как технология разрешения проблем развития / Л.И. Бережнова, В.И. Богословский // Известия РГПУ им. А.И.Герцена: Психолого–педагогические науки (психология, педагогика, теория и методика обучения). - 2005. - №5(12). - С.109–122.
2. Ковалёва Т.М. Профессия «Тьютор». / Т.М. Ковалёва, Е.И. Кобыща, С. Попова и др. // М. – Тверь: СФК–офис, 2012. - 40 с.
3. Колосова Е.Б. Тьютор как новая педагогическая позиция / Е.Б. Колосова. - М.: ГАОУ ВПО МИОО, 2012. - с.38–40
4. Солодова Е.А. Новая профессия - тьютор / Е.А. Солодова, Е.В. Атясова //Сборник научных трудов /М.: ВА РВСН имени Петра Великого. 2013 - С. 2–8
5. Ковалева Т.М. Тьюторство, как эффективная практика индивидуализации / Т.М. Ковалева - [Электронный ресурс]. - Режим доступа: http://akvobr.ru/tjutorstvo_praktika_individualizacii.html

Мірошниченко С.І.
студент групи ФВ-17
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З АДАПТИВНОГО ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДО РОБОТИ В ЦЕНТРАХ ІНВАСПОРТУ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Світова статистика сповіщає, що кожен десятий мешканець Землі є неповносправним. Щороку збільшується кількість дітей із вродженими вадами. Із-за екологічних проблем та технократизації суспільства вже в ХХІ ст. кількість неповносправних може сягнути 1 000 000 000 осіб [1].

Одним із значних досягнень ХХ ст. є усвідомлення того, що рухова активність грає вирішальну роль в реабілітації людей з особливими потребами. Зусилля державних органів, науковців і практиків спрямовані на пошук шляхів оптимального використання засобів фізичної культури та спорту для зміцнення здоров'я, досягнення необхідного рівня працездатності і адаптації неповносправних осіб у суспільстві [6, С.21].

Люди з особливими потребами – це всесвітнє соціальне явище, що не може залишатися поза увагою фахівців фізичного виховання і спорту. Нині галузь фізичного виховання та спорту переживає нелегкі часи, і це позначається на системі професійної освіти, оскільки вищим закладам освіти та їх випускникам доводиться адаптуватися і функціонувати за складних сучасних умов які пов'язані з ринковою економікою. Протягом останніх років в Україні склалася принципово нова політична, економічна та соціальна ситуація, що значною мірою зумовлює підвищені вимоги до

фахівців. У зв'язку з цим завдання навчальних закладів – забезпечити підготовку нового покоління кадрів, підвищення їх професіоналізму на всіх рівнях діяльності у галузі фізичного виховання та спорту, зокрема й в адаптивній фізичній культурі.

Метою праці є з'ясування основних аспектів підготовки майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання до роботи в центрах інваспорту. як педагогічної проблеми.

В останні роки з'явилися роботи, в яких безпосередньо досліджуються окремі питання підготовки фахівців з адаптивної фізичної культури. Однак питання підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури до роботи в центрах інваспорту вивчено недостатньо.

На тлі нинішніх проблем підготовки фахівців високої кваліфікації з фізичного виховання та спорту за умов нових соціально-економічних реалій постає проблема підготовки фахівців із адаптивного фізичного виховання, адже одним із важливих напрямів соціальної політики держави стосовно неповносправних є забезпечення та реалізація прав на заняття ними фізичною культурою і спортом, досягнення вищих спортивних результатів.

У ст. 13 Закону України «Про фізичну культуру і спорт» зазначено, що держава спрямовує зусилля на організацію занять фізичною культурою і спортом у системі безперервної реабілітації неповносправних, включаючи й дітей з фізичними порушеннями [4]. Держава стимулює цей процес через державні та громадські організації – комітети, комісії, асоціації інвалідів.

У 1993 році рішенням Уряду України було створено Український центр із фізичної культури і спорту інвалідів «Інваспорт». Одним з основних напрямів роботи Українського та регіональних центрів «Інваспорт» є реабілітація та соціалізація осіб з обмеженими фізичними можливостями засобами фізичної культури і спорту. Різними формами фізкультурно-реабілітаційної роботи було охоплено понад 52 тисяч інвалідів із вадами слуху, зору, ураженнями опорно-рухового апарату, наслідками ДЦП, вадами розумового і фізичного розвитку. Протягом 2007 р. регіональними центрами «Інваспорт» було проведено 960 масових фізкультурно-спортивних і реабілітаційно-оздоровчих заходів, в яких взяло участь 45,3 тис. інвалідів. Проте, за даними «Інваспорт», менше 2% інвалідів нашої країни залучені до фізкультурно-оздоровчої діяльності, а понад 98% такої можливості не мають [9, С.12].

Тим часом, як показує практика, окрім позитивного впливу спортивного руху інвалідів, на жаль, спостерігається зміщення акцентів з адаптивної спрямованості на досягнення рекордів. Основою для вирішення завдань адаптивної фізичної культури і спорту має бути зміцнення здоров'я неповносправних, підвищення емоційної стійкості до стресових умов життя й опірності організму до факторів зовнішнього середовища, стимулювання резервних можливостей організму, підвищення комунікативної активності, компенсація фізичних, психічних змін особистості, підготовка до професійної діяльності, нормалізація соціального статусу, формування мотивів й

усвідомленого ставлення до виконання фізичних вправ, формування розуміння права вибору, бажань і соціальних умов життя.

Конструктивними шляхами вирішення рекреаційних завдань є надання можливості всім бажаючим брати участь у заняттях спортом. Спорт інвалідів в Україні – відносно новий розділ у теорії і практиці спортивного тренування та змагальної діяльності, котрий потребує уваги і вивчення. Ще недостатньо досліджено можливості застосування організованих форм заняття спортом, що дало б змогу продовжувати регулярні заняття після закінчення лікування у лікувальних і санаторних закладах. Для організації позареабілітаційних закладів необхідно створювати широку мережу груп, секцій, фізкультурно–оздоровчих і спортивних клубів інвалідів за місцем проживання, а також надавати можливість інвалідам брати участь в організації та проведенні змагань із доступних видів спорту [3, С.26]. У зв'язку з цим спостерігається недостатнє науково–методичне та кадрове забезпечення, яке стримує стрімкий розвиток галузі діяльності.

Методом дослідження є теоретичний аналіз і спостереження в сучасній Україні проблем забезпечення галузі фізичного виховання, фізичної культури і спорту людей із психофізичними порушеннями, яка вирішується за рахунок таких спеціалістів, як викладач фізичного виховання, тренер із виду спорту, спеціаліст фізичної реабілітації. Однак зміст їхньої фахової підготовки неповною мірою передбачає формування спеціальних умінь і навичок з адаптивної фізичної культури та спорту. Питання оптимізації професійної підготовки фахівців з адаптивної фізичної культури в Україні, які органічно поєднують високий рівень теоретико–методичної, психолого–педагогічної, медико–біологічної, гуманітарної та спеціалізованої практичної підготовки, розглянуто недостатньо. Наприклад, у Концепції державного стандарту спеціальної освіти зазначено такі специфічні знання та вміння, що необхідні у виховній роботі з неповносправними дітьми [3]:

- розуміння особистості дитини з урахуванням закономірностей її розвитку;
- визначення ступеня компенсаторно–корекційного впливу на розвиток дитини залежно від характеру та глибини ураження (сенсорного, фізичного чи інтелектуального) в умовах спеціального навчання;
- проектування віддалених цілей і результатів навчання та виховання з відповідним змістовим, технологічним і матеріальним забезпеченням.

Отже, реалізувати завдання спеціальної педагогіки, за вимогами Концепції держстандартів спеціальної освіти, «повинні педагогічні кадри, які повинні мати спеціальну освіту або підкріплену сертифікатом спеціальну підготовку відповідно до вимог, завдань і змісту освітнього стандарту для спеціальних закладів» [3].

Чудна Р.В. зазначає, що «сучасна підготовка кваліфікованого спеціального педагога включає такі дисципліни: основи генетики, загальну патологію, анатомію, фізіологію і патологію органів зору, слуху та мови, психопатологію дитячого віку, основи невропатології, клініку розумової

відсталості, загальну педагогіку, загальну психологію, спеціальну психологію розумово відсталих дітей, дітей із порушеннями слуху, зору та мовлення. Але зміст підготовки спеціалістів фізичної культури в Україні та навчальних планів ряду вищих навчальних закладів з фізичної культури і спорту свідчить про те, що названі предмети не входять до підготовки спеціаліста з фізичної культури» [8, С.66].

Метою пошуку є вирішення проблем відповідності кваліфікації кадрів об'єктивним вимогам галузі фізичного виховання неповносправних, у 1996 р. у Львівському державному інституті фізичної культури вперше у практиці спортивної освіти розпочалось викладання дисципліни «Теоретичні основи інваспорту», логічним продовженням якої стали дисципліни «Паралімпійський спорт» і «Адаптивний спорт». У Національному університеті фізичного виховання і спорту України викладається навчальна дисципліна «Спорт інвалідів», у Запорізькому державному університеті – «Інвалідний спорт», у Луцькому інституті розвитку людини Університету «Україна» – «Адаптивна фізична культура» та «Теорія і методика фізкультурно–оздоровчої роботи в центрах інваспорту».

Практична значущість спеціалізації з адаптивного фізичного виховання визначається діапазоном можливостей професійної діяльності випускника.

Карпюк Р.П. зазначає, що наукова значущість спеціалізації з адаптивного фізичного виховання полягає:

- у створенні методології комплексної адаптації різних категорій інвалідів і осіб з обмеженими функціональними можливостями за допомогою фізичних вправ;
- у створенні нової дисципліни «Теорія і методика адаптивної фізичної культури» для недостатньо охопленого фізичною освітою контингенту;
- у розробленні професійно–освітньої програми, яка є новою галуззю знань, що синтезує знання з теорії і методики фізичної культури, гуманістичної психології, дефектології, медицини, патології, протезування.

Процес підготовки майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання ускладнюється тим, що адаптивна фізична культура є відносно новим напрямом системі освіти та науки. Підготовка майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання до роботи в центрах інваспорту є досить актуальною проблемою на сучасному етапі розвитку, тому що сьогодні в суспільстві дедалі більше зростає інтерес до адаптивної фізичної культури та її засобів, які є універсальним механізмом для самореалізації людини з особливими потребами, для її самовираження та розвитку.

Список використаних джерел та літератури

1. Бріскін Ю. А. Паралімпійський спорт: навч. посіб. / Ю. А. Бріскін, А. В. Передерій, В. В. Строкатов / Ю. А. Бріскіна. – Львів : Арал, 2001. – 141 с.
2. Бріскін Ю. Спорт інвалідів: [навч. посіб.] / Юрій Бріскін. – К. : Олімп. література, 2006. – 264 с.

3. Концепція державного стандарту спеціальної освіти дітей з особливими потребами. Прийнята Колегією Міністерства освіти України 23.06.99. (Протокол № 7/5/7) / Інформаційний збірник Міністерства освіти України. – 1999. – № 19. – С. 14–28.
4. Про фізичну культуру і спорт. Закон України. – К., 1993. – 24 с.
5. Карпюк Р. П. Підготовка майбутніх фахівців з адаптивного фізичного виховання як педагогічна проблема // Оздоровча і спортивна робота з неповносправними: [зб. наук. статей з проблем фізичного виховання і спорту та фізичної реабілітації неповносправних]. - К.: - 2005 - 144 с.
6. Когут І. Роль держави у розвитку фізичної культури та спорту осіб з особливими потребами // Оздоровча і спортивна робота з неповносправними: [зб. наук. статей з проблем фізичного виховання і спорту та фізичної реабілітації неповносправних]. - К.: - 2005 - 144 с.
7. Матвеев С. Адаптивный спорт и олимпийское движение / С. Матвеев, И. Когут, Л. Шульга // Наука в Олимпийском спорте (специальный выпуск). – 2006. – № 1. – С. 9–14.
8. Фізкультурно–спортивна та реабілітаційно–оздоровча робота серед інвалідів у 2007 році (цифри і факти). – К., 2008. – 148 с.
9. Чудна Р. В. Стан і актуальні питання галузі фізичного виховання неповносправних в Україні / Р. В. Чудна // Теорія і методика фізичного виховання і спорту. – 2002. – № 4. – С. 62–66.

Мирзаева Ю.Э.
студентка ГФ–17
Научный руководитель: Романчук С.Н.
к.филол.н., доцент
Украинский гуманитарный институт

НОВАТОРСКИЕ ИДЕИ АНГЛИЙСКОГО РЕАЛИЗМА НА МАТЕРИАЛЕ РОМАНА ЧАРЛЬЗА ДИККЕНСА «ПРИКЛЮЧЕНИЯ ОЛИВЕРА ТВИСТА»

Актуальность работы обусловлена тем, что в лингвистическом научном кругу до сих пор не исследованы новаторские идеи английского реализма. Известны работы В.В. Ишаевой, Д.В. Михеева, Х. Пирсона в которых литературоведы раскрывают особенности становления творчества Чарльза Диккенса, его значение для развития английского реализма. Мы считаем, что надо рассматривать литературное наследие писателя в контексте моральных, психологических плоскостей. Анализ исследованной литературы показывает, что сегодня надо больше внимания уделять раскрытию именно вышеуказанных характеристик, поскольку они являются доминантными в новаторстве писателя. В исследовании коснулись вопросов, которые отражают специфические психологические черты главных героев романа «Приключения Оливера Твиста». Исходя из этого,

обратили внимание на важные детали, касающиеся роли человека в творчестве английских реалистов, в том числе Ч. Диккенса.

Объектом исследования является литературное течение реализма в английской литературе XIX века.

Предметом исследования являются новаторские идеи английского реализма на материале романа Ч. Диккенса «Приключения Оливера Твиста».

Цель работы заключается в том, чтобы раскрыть характерные черты художественного мировоззрения Чарльза Диккенса, исследовать идейно–художественное своеобразие романа «Приключения Оливера Твиста» и выявить новаторские идеи в данном романе.

Для достижения цели в работе были поставлены следующие задачи:

- осуществили библиографический анализ творчества Чарльза Диккенса;
- текстуально ознакомились и проанализировали роман «Приключения Оливера Твиста»;
- исследовали эстетические взгляды писателя и раскрыли его жизненную позицию;
- раскрыли идейно–художественное своеобразие романа и новаторство автора в произведении.

В работе использовали методы индукции и дедукции. Использовали метод дедукции, чтобы проследить влияние общего социально – политического строя Англии середины XIX века на определенный класс общества и в конечном итоге на конкретную семью Оливера Твиста. Метод индукции способствовал формированию представления о целом классе беспризорников на основе анализа жизненного пути и характера типичного представителя этого класса Оливера Твиста. Благодаря их использованию мы пришли к выводу, что автор часто репрезентирует общечеловеческое начало к личному.

В работе использовали специфический структурный метод, который выявляет элементы новаторства в творчестве Диккенса.

На первом этапе осуществили библиографический анализ творчества Чарльза Диккенса, в результате чего пришли к выводу, что своеобразие его реализма проявлялось в том, что социальные и общественные проблемы своего времени художник пытался решить в морально–этической плоскости. Он верил, что путь реформ может привести к их решению [3, с.365]. Писатель в своих романах впервые поднял такие темы, которые считались запрещенными в английской литературе. Он обрисовал ужасы лондонских подворотен, рабочих домов, сиротских приютов, школ для бедных, долговых тюрем. Свообразие его произведений заключалась в том, что эти проблемы автор пытался решить в морально–этической плоскости. Критический пафос в творчестве художника всегда соединялся с утверждением идеала. Одна из ведущих тем его произведений – борьба добра и зла [4, с.321]. Авторы согласны с мнениями вышеуказанных

исследователей, поскольку считаем, что каждый человек в жизни всегда борется со злом. Чарльз Диккенс в романе показывает трагедию героя, который ищет тепла, любви, признания, понимания. Исходя из этого, следует, что проблемы произведения актуальны и сегодня.

На втором этапе текстуально ознакомились и проанализировали роман «Приключения Оливера Твиста» и пришли к выводу, что это первый реалистический роман не только в творчестве Чарльза Диккенса, но и в английской литературе критического реализма XIX века. В нем, как и в других произведениях Диккенса, явственно ощущается демократизм выдающегося английского писателя, звучит его вера в благородство и разум простого человека. В этом романе важную роль играет тема детства, в которой есть много личного, чисто биографического [2, с.96]. Данный роман также является «романом воспитания», который на примере судьбы главного героя рассказывает о том, как человек, благодаря испытаниям судьбы воспитывает в себе лучшие человеческие качества, такие как моральная устойчивость, умение любить тех, кто страдает, искренность и жертвенность.

На третьем этапе исследовали эстетические взгляды писателя и раскрыли его жизненную позицию. Исходя из этого, стало ясно, что роман «Приключения Оливера Твиста» достаточно ярко очерчивает моральную позицию писателя, который всю жизнь считал своим долгом защиту социально незащищенных слоев общества, тем более, что сам прошел в детстве через глубины тотальной бедности. Рассказывая о приключениях своего юного героя, писатель доказывает один из важнейших принципов собственной моральной философии – все может способствовать нравственному совершенствованию человека: и победы, и поражения, и нищета, и богатство, и любовь так же, как и их отсутствие, одиночество и семейное счастье. Это может реализоваться при наличии нравственного инстинкта, врожденной склонности творить добро, умении быть открытым, благодарным за все, даже за плохое, готовности отдавать себя другим [1, С.26–28].

На заключительном четвертом этапе раскрыли идейно–художественное своеобразие романа и новаторство автора в произведении, в результате чего, пришли к выводу, что писатель впервые затронул тему детства и раскрыл ее глубоко и всесторонне. Изобразил образы детей, воплощавших лучшие человеческие черты, которые стали символами незащитности человека в обществе. По мнению романиста, доказательством нравственной развитости определенного общества является его отношение к наименее защищенным социальным группам, одной из которых являются дети [5, с.138]. Сила эмоционального воздействия системы образов романа на читателя не просто в их обостренной одноплановости, но и в том, что сущность большинства персонажей четко раскрывается через их ярко индивидуализированную лексику, костюм и динамический портрет, в которых даже относительно

второстепенные фигуры произведения всегда отличаются какой – то характерологической деталью.

Практическая значимость исследования заключается в том, что выбранная научная тема актуальна в контексте формирования молодого человека как мыслящего, духовно–богатого, независимого в суждениях личности. Так как, богатое познавательное содержание произведений Диккенса (доступность, глубокий психологизм, утверждение гуманистических принципов человеческого бытия), изображение острых проблем общества (разоблачение фальшивых человеческих ценностей) – это те положительные качества произведений, которые необходимы для развития молодого поколения и для формирования его мировоззрения.

Список использованных источников и литературы

1. Варшавская А.Ю. Имей сердце, имей душу ... (Конспект урока по изучению романа Ч. Диккенса «Приключения Оливера Твиста») // Иностранная литература в учебных заведениях. - 1997. - №9. - С.26–28.
2. Все зарубежные писатели. / Под ред. Е.Д. Михилев. - Харьков, Эксмо М., 2006. - 384 с.
3. Зарубежные писатели. Энциклопедический справочник: В 2–х т. / Под ред. Н. Михальской и Б. Щавурского. - Тернополь. Симпозиум. 2005. - Т.1. - 824 с.
4. Ивашева В.В. Английский реалистический роман XIX века в его современном звучании. // В.В. Ивашева. Издательство Московского Университета. М., 1974. - 464 с.
5. Тугушева М.П. Чарльз Диккенс. // М.П. Тугушева. - Москва. Издательство детская литература. М., 1979. - 230с.

Нагорна Т.О.
студентка 2 курсу
Науковий керівник: Терещенко Л.О.
к.е.н., професор
Український гуманітарний інститут

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ІНФОРМАТИКИ ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ НАУКИ

Розглядаються основні етапи розвитку інформатики як фундаментальної науки, що вивчає інформаційні процеси в природі й суспільстві. Показано, що в теперішній час інформатика активно формується як комплексний міждисциплінарний напрямок, і кваліфікується як самостійна галузь фундаментальної науки. У зв'язку з цим цілком зрозумілим той підвищений інтерес до проблеми уточнення місця інформатики в системі наук, а також до її фундаментальних основ, історико-філософських, науково–методологічних і соціально-культурологічним аспектам,

Об'єкт дослідження. Інформатика як фундаментальна наука яка є ключовою складовою системи наукового пізнання.

Предметом дослідження є сукупність теоретичних, методичних і практичних аспектів інформатики як фундаментальної науки.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування формування інформатики як фундаментальної науки, проаналізувавши той шлях, який інформатика пройшла за півстоліття, що відокремлюють нинішній час від початку епохи комп'ютерів.

Для досягнення зазначеної мети визначені наступні завдання:

- вивчення наукової літератури з проблеми дослідження;
- проаналізувати напрями розвитку інформатики, та розкрити особливості теоретичного забезпечення;
- проаналізувати теоретичні та практичні аспекти інформатики.

Методичною основою дослідження є діалектичний метод пізнання Для розкриття сутності та змісту поняття інформатики, як фундаментальної науки та її складових застосовувалися методи теоретичного узагальнення – аналіз і синтез, індукція й дедукція, метод інформаційного підходу, порівняння, аналогія. Історичний і комплексний підходи використано для дослідження історичних передумов виникнення інформатики як фундаментальної науки.

Останнім часом інтерес до використання методів інформатики у сферах наукових досліджень і практичних розробок швидко зростає.

Інформатика, сьогодні стає тою міждисциплінарною сферою, яка може багаторазово підвищити ефективність досліджень практично в усі інших напрямках фундаментальної й прикладної науки, які висувають інформатику на рівень фундаментальних наук і ставлять її в один ряд з такими науками, як загальна теорія систем, кібернетика, фізика, хімія, біологія. [5].

Важлива особливість інформатики полягає в тому, що її методи затребувані практично у всіх предметних галузях науки і тому можуть використовуватися у всіх сферах наукового пізнання, привносячи у них принципово нові якості.

Теоретичні аспекти проблеми розглядаються у працях багатьох вчених А. Андріїв, А. Ахаян, Н. Морзе та ін.

Розглянемо етапи та напрямки розвитку інформатики і особливості теоретичного забезпечення.

На першому етапі наукової роботи було вивчено літературу: «Сучасна інформатика: наука, технологія, діяльність» Гиляревський Р.С., Залаєв Г.З., Родіонов І.І., Цветкова В.А.. Розглядаються деякі актуальні проблеми сучасної інформатики: методологічні аспекти її теорії, найбільш поширені типи інформаційних систем і технологічних процесів. Та А. І. Михайлова, А. І. Чорного «Основи інформатики», в якій детально розглянуті поняття науково–технічної інформації та методи її обробки.

За визначенням А.П. Єршова «Інформатика – фундаментальна природнича наука» [1]. Інформатику відносять як до класу природничих наук, оскільки закони опрацювання даних в суспільних, біологічних та штучних системах однакові, так і до класу фундаментальних наук, оскільки поняття “інформація” та “інформаційні процеси” мають загальнонауковий характер.

Інформатика – це фундаментальна природнича наука, що вивчає структуру й загальні властивості інформації, а також питання, пов'язані із процесами збору, зберігання, пошуку, передачі, переробки, перетворення й використання інформації в різних сферах діяльності за допомогою засобів обчислювальної техніки. Проблемою фундаментальності предмету «Інформатики» займалися такі вчені, як М.І. Жалдак, Н.В. Морзе, В.С. Ледньов, О.А. Кузнецов, О.О. Ракітіна, Т.Б. Захарова, Й.Я. Ривкінд та ін. [4, с. 4].

Рубіжне значення у постановці і вирішенні низки філософсько–методологічних питань кібернетики та інформатики мали праці В.М.Глушкова «Основи без паперової інформатики», що були надруковані на етапі зростання кібернетичного руху в країні і мали широкий суспільний резонанс. [4, с. 4].

На другому етапі дослідження було поставлено завдання проаналізувати напрями розвитку інформатики. У складі основного завдання інформатики сьогодні можна виділити такі основні напрямки:

- методів і правил раціонального проектування обладнань і систем обробки інформації;
- технології використання цих обладнань і систем для розв'язку наукових і практичних завдань;
- напрям формується в рамках соціальної інформатики (економіки, соціології, філософії, філології, психології та інших суспільних наук) і об'єднує дослідження;
- методів інформаційної взаємодії людину із цими обладнаннями й системами. [2].

На третьому, останньому етапі проаналізовано теоретичні та практичні аспекти інформатики. *Щодо* теоретичних аспектів, то *теоретична інформатика* займається створенням системи понять, виявленням загальних закономірностей, що дозволяють описувати інформацію та інформаційні процеси, що протікають в різних сферах (у природі, суспільстві, людському організмі, технічних системах). Теоретична частина спрямована на формування основ інформаційної культури і включає такі розділи як теорія алгоритмів, теорія інформації та теорія кодування, теорія формальних мов і граматики, дослідження операцій та інші.

Практичний аспект пов'язаний з виробленням теоретичних навичок в роботі з готовим програмним забезпеченням, написанням програм однією з

конкретних мов програмування, використанням глобальної мережі Інтернет для обміну інформацією та повідомленнями, її пошуку. [3].

Отже, практично у всіх сучасних енциклопедичних словниках інформатика визначається як комплексний міждисциплінарний науковий напрямок. Вона має великий вплив на багато інші галузі наукових досліджень, передаючи їм свою наукову методологію, головними досягнення якої сьогодні слід вважати методологію інформаційного моделювання, а також інформаційний підхід до аналізу різних об'єктів, процесів і явищ у природі і суспільстві. Саме тому вивчення інформатики як фундаментальної науки в системі освіти має виключно велике значення для формування сучасного наукового світогляду. [5].

За останні роки інформатика як наука пройшла цілий ряд етапів свого еволюційного розвитку. Сьогодні вона вивчає не тільки інформаційні процеси й технології в технічних системах, але також основні закономірності й методи реалізації інформаційних процесів у природі й суспільстві. Тому в цей час інформатика повинна кваліфікуватися як така ж самостійна галузь науки, як математика, фізика, хімія, біологія й інші фундаментальні науки. При цьому не слід забувати про міждисциплінарний характер інформатики, який має першорядне значення для подальшого розвитку всього природознавства, а також гуманітарних і соціальних наук [5].

Список використаних джерел та літератури

1. Ершов А.П. О предмете информатики. // Вестник АН СССР. - 1984. - №2. - 113 с.
2. Колин К.К. Философские проблемы информатики / К.К. Колин. – М.: Бином. Лаборатория знаний, 2010. – с. 264.
3. Колин К.К. Эволюция информатики. // Информационные технологии, № 1, 2005. - С. 2–16.
4. Онопрієнко М. В. Інформатизація в контексті філософсько–методологічного дослідження інформатики: Автореф. дис. канд. філософ. Наук / М. В. Онопрієнко; Київ. нац. ун–т ім. Т. Шевченка. – К., 2006. – С. 14
5. <https://refdb.ru/look/2413305.html>

Ніколенко П.В.
студент ФВ-18
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ВПЛИВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ НА ДУХОВНИЙ РОЗВИТОК СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ

Девальвація духовних цінностей, втрата інтересу до духовних ідеалів, моральний занепад суспільства виливається у катастрофічні наслідки:

підвищення рівня злочинності, алкоголізму, наркоманії, збільшення самогубств, абортів, кількості розлучень, поширення венеричних захворювань, виникнення нових форм залежності, таких як телевізійна, комп'ютерна, ігрова залежність і та інше. Це ставить перед освітою завдання переосмислити свою роль у формуванні особистості. На цьому наголошується у Державній національній програмі «Освіта» («Україна XXI століття»), яка базовим методологічним принципом реформування освіти визначає забезпечення можливостей постійного духовного самовдосконалення особистості [1, С.66].

Вплив фізичної культури на духовний розвиток студентської молоді. У даній статті розглядаються проблеми духовного розвитку особистості студентів, психологічні особливості духовності у студентської молоді в процесі занять з фізичного виховання.

Вивчення існуючих підходів, теоретично – методичне обґрунтування необхідності виділення принципу фізкультурно–оздоровчої спрямованості фізичного виховання, розробка науково–методологічних підходів до аналізу і вивчення духовного розвитку особистості студента в контексті його соціальної активності, що проявляється в процесі фізичного виховання у вищому технічному навчальному закладі [2, С.64].

Методи дослідження: теоретичний аналіз і узагальнення наукової та методичної літератури, вивчення педагогічного досвіду, законодавчих та нормативних документів, психолого–педагогічне спостереження, анкетування.

Результати дослідження та їх обговорення: аналіз проблем духовності, духовного розвитку, духовного життя студентів багато у чому залежить від особливостей підходу до визначення поняття “духовність”. Велике розмаїття визначень духовності зумовлене передусім об'єктивною багатозначністю культури та побуту. Наукове уявлення про зміст духовності допоможе викладачам вузів орієнтуватися в навчально–виховному процесі на його основні критерії. Кожна з наук, що вивчає питання духовності, виходячи із свого предмета дослідження, виявляє ті аспекти, що потрапляють у спектр розгляду певної науки. Результат цього – різноманітність визначень, що вживаються різними авторами, посилення уваги суспільствознавців до теоретико–методологічних питань духовного життя суспільства, духовного розвитку особи. Філософське розуміння проблем духовності дозволяє розглянути цей феномен крізь призму єдності світу, що знаходиться в безпосередній єдності з людиною.

Цілісність філософського бачення світу, на відміну від диференційованого підходу до нього з боку конкретних наук, пояснюється тим, що у філософії світ береться в єдиному контексті його існування, тобто з боку того, чим він є для людини, яка знаходиться на певному щаблі свого суспільно–історичного розвитку. С.В. Пролєєв писав: «На жаль в радянській філософській літературі протягом десятиріч панував погляд, згідно з яким духовність людини є не більше ніж «відображення» її буття. При цьому

цілком закономірно, що і духовний світ людини розумівся дуже спрощено і тенденційно. Фактично все багатство духовного життя опинилось зведеним до деяких змістів свідомості, які в свою чергу в більшій частині ототожнювались з формами організації знання. Роботи окремих дослідників, котрі виходили із більш глибокого і змістовного погляду на духовний розвиток людини, зустрічали спротив, замовчувались, не знаходили офіційного визнання».

Нині існує багато визначень цих понять. Так, А. І. Комарова вважає, що суттєвий показник духовності людини – це порядність у дії, працелюбство і культура. Виховання високодуховної людини можливе тільки на засадах ідеології, яка відображає взаємозв'язки різних явищ суспільного життя і побудована на принципах справжньої духовності. Духовність – особлива якість особистості, формування якої є складовою частиною процесу соціалізації, але вона не повністю детермінована впливом соціуму, а розвивається всередині конкретного індивіда на шляху його особистісного становлення під впливом як раціональних чинників процесу соціалізації, так і стихійних, неінтенціональних, соціальних і особистісних [3, С.21].

Розвиток духовних якостей студентської молоді, які змінюються і вдосконалюються не здійснюється механічно. Духовність особистості передбачає зміни не її натури, тілесності, а інтелектуальної сфери, моральних якостей, світоглядних позицій та орієнтацій. Духовність особистості ґрунтується на єдності раціональних та ірраціональних складових вроджених і набутих якостей. Головним елементом особистості є високий рівень сенсорної відкритості людини, здатність розширено сприймати реальність, підвищена емоційність (як вроджені якості – задатки), специфічні мотиваційні установки (прагнення до самоствердження та самовдосконалення), високий рівень допитливості, ерудованості (як набуті якості). У взаємодії з іншими сторонами соціального буття духовність виступає як керуюча система щодо всіх проявів людської активності. При цьому реальний вплив на активність відповідає рівню розвитку особистої духовності. Духовне життя студентів являє собою складне і різноманітне явище, що розкривається у всіх сферах життєдіяльності, у різноманітних зв'язках і відношеннях з суспільством. Сутність цього явища полягає в тому, що процес освіти і виховання – є історичним процесом розвитку людських сил і відносин, формування особистості як суспільного суб'єкта діяльності, її духовного розвитку. Розглядаючи структуру особистості студента, йдучи шляхом його формування і виховання, можна стверджувати, що структура включає стійкі об'єктивні та суб'єктивні соціальні якості індивіда, що виникають і розвиваються в процесі навчальної діяльності, а також під впливом соціального середовища.

Значна частина соціальних якостей особистості студента характеризує рівень його духовності. Виходячи з цього, в структурі особистості студента необхідно виховувати і розвивати такі складові: потреби, духовні інтереси,

мотиви особистісної поведінки, знання, волю та духовну чуттєвість, культурні цінності суспільства, здатність до творчої діяльності, орієнтації, світогляд, віру, переконання, ідеали та інші духовні регулятори поведінки та діяльності особистості. Всі ці структурні елементи тією чи іншою мірою притаманні кожному студентові, тому що він як особистість бере безпосередню участь у житті вузу і в цілому суспільства, володіє певною сумою знань, має свої переконання, прагнення, силу волі та інше.

Духовність творить майбутнє студентське буття, виходячи з можливостей буття наявного через активність студента як суб'єкта духовності. Динаміка інтересів, мотивів та зацікавленості студентів засобами фізичної культури та спорту за час навчання у вузі показує, що не відбувається суттєвих змін в розумінні їх значення для ведення здорового способу життя, трудової та професійної діяльності. Тому студенти після отримання заліку або закінчення вузу припиняють заняття фізичними вправами.

Тому навчальна діяльність у вузах повинна бути спрямована не тільки на формування професійних навиків і умінь, але і на виховання духовної сфери студентської молоді, зокрема на:

- а) утвердження в свідомості студентів високих моральних цінностей, спрямованих на засвоєння вітчизняної та світової духовної спадщини;
- б) забезпечення морального розвитку, виховання патріотизму, високої політичної культури та трудової моралі;
- в) запобігання негативному впливу інформації, яка містить елементи жорстокості, насильства, порнографії, випадки антисоціальної поведінки;
- г) впровадження переваг здорового способу життя, формування фізично здорової та духовно багатой особистості.

Процес фізичного виховання повинен передбачати захист моралі та посилення виховної роботи серед студентської молоді, запобігання негативним процесам у духовній сфері під час проведення спортивних змагань, вибору видів спорту та засобів фізичного розвитку. Це зумовлено тим, що в процесі спортивних змагань досить часто проявляються негативні процеси в духовній сфері, деформуються моральні засади суспільства. Цьому сприяють пропаганда жорстокості, бездуховності, насильства, послаблення виховної роботи з боку викладачів, тренерів та організаторів проведення спортивних заходів. Одну з основних цілей занять фізичними вправами слід пов'язувати з переконанням того, що це має велику цінність в житті людини. Для цього важливо, щоб студенти постійно усвідомлювали красу і задоволення від таких занять, відчували м'язову радість. Необхідно так будувати навчально-виховний процес, який би сприяв розвиткові здатності вбачати тимчасові, вічні і святі цінності життя, переживати такі миттєвості, які сприяють відчуттю певного досягнення, повноти радощів буття, мати позитивні емоційні переживання [4, С.49].

Висновки: В процесі фізичного виховання формування духовності особистості студента потребує:

- чіткої мети при відвідуванні занять з фізичного виховання, визначення цінності, місця і ролі фізичних вправ в здоровому способі життя;
- розвитку інтересів і мотивів, свідомого ставлення до занять фізичними вправами та обраними видами спорту;
- впровадження новітніх фізкультурно–спортивних технологій в процесі фізичного виховання студентської молоді;
- переорієнтування процесу фізичного виховання у вузах з навчально–тренувального на навчально–методичний з акцентом вирішення освітніх і виховних завдань фізичних вправ;
- розвитку та впровадження нових форм самостійних занять фізичними вправами, розширення спортивних інтересів і уподобань, активізації студентського самоврядування в галузі фізичної культури.

Список використаної джерел та літератури

1. Астахова К. В. Духовне життя суспільства на межі століть: роль вищої освіти /Духовність і художньо–естетична культура. Аналітичні розробки, пропозиції наукових та практичних керівників. Міжвідомчий науковий збірник. - К.В. Астахова К.: НДІ “Проблем людини”, 2000. - Том 17. - С. 64–69.
2. Грибан Г. П. Методологічні аспекти духовності у сфері фізичної культури та спорту /Олімпійський спорт і спорт для всіх //Тези доповідей ІХ Міжнародного наукового конгресу 20–23 вересня 2005 р. Київ, Україна. - Г.П. Грибан К.: Олімпійська література, 2005. - С. 54.
3. Грибан Г. П. Методологічні аспекти духовності в фізичному вихованні та спорті / Спортивний вісник Придністров'я. Науково–теоретичний журнал Дніпропетровського держ. інституту фіз. кул. і спорту. Г.П. Грибан. № 2, 2005. - С. 19–21.
4. Княжук О. П. Інтуїція у вимірах духовності людини / Духовність молодшої людини. Матеріали міжрегіональної науково–практичної конференції 7–8 квітня 1997 р. О.П. Княжук - Житомир, 1997. - С. 44–50.

Новосьолова М.А.
студентка ГФ-2
Науковий керівник: Євдокимова Л.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

ВИРАЖЕННЯ ЕСТЕТИЗМУ У РОМАНІ ОСКАРА УАЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРІАНА ГРЕЯ»

Естетика, як область чуттєвого, цінного, емоційного є частиною буття людини, її перший зв'язок із світом. Сучасна естетика давно вийшла за межі мистецтва та художньої творчості і впевнено зайняла своє місце у сфері масової культури, соціумі, економіки, політики, а також стала частиною

ідеології. Оскар Уайльд – людина, яка жила та творила в особливому манерному стилі. Естетизм став провідним мотивом його творчості. Потрібно зазначити, що естетизм у житті цього письменника був не тільки у відчутті насолоди та пошуку прекрасного, але це був комплекс його духовних пошуків, чуттєвих насолод, самообмежень, інтелектуальних прагнень, потреб у творчості і пізнанні. Саме це і зумовило актуальність нашого дослідження. Глибокий сенс закладений в цьому творі допомагає вирішити наступні питання, а саме – який вплив на людину справляє естетизм сьогодні? Як зберегти красу душі в гонитві за прекрасним та змінити життя на краще? Вирішення цих сучасних протиріч та переосмислення вічних цінностей є основою дослідження. Практична цінність роботи полягає в узагальненні знань про проблематику роману.

Об'єктом дослідження є зміст роману Оскара Уайльда «Портрет Доріана Грея».

Предметом дослідження є явище естетизму як художньої своєрідності автора у романі Оскара Уайльда «Портрет Доріана Грея».

Метою дослідження є системний аналіз твору і підтвердження явища естетизму автора, та співставлення твору із сьогоденням для осмислення та винесення певних висновків та прийняття актуальних рішень.

Для досягнення мети були визначені такі завдання:

- провели аналіз бібліографічних джерел щодо творчості та життєвого шляху автора, досліджували аспекти біографії автора;
- охарактеризували естетизм, як літературний напрямок та його особливості в романі Оскара Уайльда;
- ідентифікували та охарактеризували явище «естетизму» у романі.

Проблематику естетизму автора Оскара Уайльда досліджували такі вітчизняні фундатори науки, як: К.П. Бабенко, П.С. Болошов, І.П. Зінчук, Я.Д. Штанько, Ю.В. Янченко та інші вітчизняні автори. Вище перелічені автори досліджували біографію та своєрідні особливості творчості автора, включаючи художню своєрідність та вкраплення естетизму в творчість Оскара Уайльда. Також це питання підіймали критики та вчені країн Європи, такі як: Г.Н. Храповицька, К.О. Чуковський, Д.Ю. Яковлев, займались дослідженням явища естетизму та зародження цього напрямку.

Під час дослідження використовувались методи аналізу, порівняння та синтезу для виявлення конкретних рис естетизму, аналізу – для детального дослідження змісту твору, порівняння – зіставлення порушених проблем у творі із сьогоденням.

На першому етапі дослідження здійснювали аналіз бібліографічних джерел, творчості та аспектів життя автора, задля того аби зрозуміти, що саме впливало на формування особистості Оскара Уайльда та становлення його як письменника. Саме його походження дало поштовх до слави та визнання. Батьки ірландські лікарі-інтелектуали дали Оскару неабияке виховання та прагнення до всього прекрасного. Саме його ерудованість, знання французької та німецької мов, отримання освіти у найпрестижнішому

вузі дали поштовх для розвитку його як особистості яка не йде за натовпом, а сам очолює натовп. Притаманна йому гостра дотепність, яскраве вбрання та відточена мова зробила Оскара відомим на весь світ. Згідно з нижче перерахованими джерелами, Оскар Уальд був естетом і вважав, що мистецтво має приносити людям вишукане задоволення, не вчити життю. Він вважав, що мистецтво не ставить перед собою дидактичної цілі, а його мета бути прекрасним, радувати око. Письменник та інші прибічники естетизму розвивали культ краси, тому, що вважали його головним критерієм у мистецтві. Для них, - природа здавалася грубим, неотесаним матеріалом, а її вигляд і дизайн недосконалим.

На другому етапі ми досліджували значення явища «естетизму», де воно зародилось, та що слугувало появі цього напрямку. Ми визначили, що естетизм існував як тенденція англійської літератури. Естетизм як явище затвердився після існування прерафаелітів. Було виявлено, що естети вважали мистецтво найвищою ціллю життя. Уайльд вважав поета творцем чогось прекрасного, тому навіть некоректна поведінка була нормою для послідовників цього явища. Як ми могли впевнитись, краса для Уайльда була ціллю життя. Письменник не ставив перед собою дидактичних цілей, а навпаки бажав показати мистецтво тільки зі сторони насолоди. Життя - заради краси, саме так одним реченням можна описати стан душі автора, та цілі в житті, які він ставив перед собою. Ми визначили, що естетика Уайльда будується таким чином. Дійсність естетики знецінюється, мистецтво закривається на себе, художник стає критиком, який дивиться на витвір мистецтва, як на вихідну точку для творення. Культ уяви та казковості, неприродності приводить Уайльда до шокуючих висновків, він вирішує, що мистецтво повинно брехати. Брехня, іронія, фантазія, вдавання – ці поняття дуже влучно характеризують естетське відношення до життя і до мистецтва, та вони яскраво виражені у творі Оскара Уайльда. Ми зрозуміли, що для Оскара це не вульгарна і корислива брехня, це краса і стиль, які недооцінені. Уайльд змушений брехати не ради брехні, а заради краси, яка виправдовує все.

На третьому етапі ми дослідили та охарактеризували явище естетизму у романі «Портрет Доріана Грея». Ми впевнились, що істинним творцем та найяскравішим представником явища «естетизму» є Оскар Уальд. Письменник не мав ніякого стилю написання, він творив так як відчувала його душа, та в тих межах в яких дозволяв його світогляд. Ми визначили, що під час написання твору автор використовував методи навіювання, тяга до прекрасного, використання символів, «солодка» брехня, також ефекти синтетики, наслідування які є віддзеркаленням того сенсу який приховував у собі «естетизм» як явище. Ми зрозуміли, що насправді падіння головного героя роману було спричинене не його діями, а під впливом Лорда Генрі, це і є метод наслідування, який яскраво виражає вплив естетизму. Також ми побачили, що естетизм проявляється у в іншій сфері, а саме, головний герой ототожнює себе з портретом, портрет це

витвір мистецтва, це щось прекрасне. Ми помітили ще один аспект у якому проявляється естетизм, автор спочатку захоплює читача нібито «самовідданим служінням» заради суспільства, але насправді це маска та брехня. Та ми встановили, спочатку щирість героїв здається правдою, та потім тихо веде кожного героя до невідвортної загибелі.

Таким чином, естетика як в романі Оскара Уайльда, так як і в сучасному житті постійно пов'язана з динамікою розуміння сутності людини, із зміною положення людини у бутті, зміною способів розуміння її відношення з природою, культурою, соціумом, іншими людьми, з собою. Отже естетизм має особливий вплив на життя людини та її становлення як особистості.

Список використаних джерел та ітератури:

1. Бабенко В. Паломник в страну прекрасного // Уайльд О. Избранное. – Свердловск: Изд–во Уральского ун–та, 1990. – С. 448.
2. Оскар Вайльд. Зоряний хлопчик. Портрет Доріана Грея. Посібник для учнів 10 класу, вчителів зар. літ./Автор–укладач І.Л.Столій. - Харків: Веста: «Ранок», 2002. - 80 с.
3. Мауткина И.Ю. Образ великана в английской сказочной традиции. // Тезисы докладов аспирантов, соискателей, студентов. - В.Новгород, Изд–во НовГУ, 2004. - с.20–21.
4. Уайльд О. Критик как художник. / Избранное. - М.: Издательство «Правда», 1989. - 736 с
5. Хрестоматія: 10 кл./Автор–упорядн.В. В Уліщенко. - Х.:Світ дитинства, 2003.–912 с.
7. Чуканцова В.О. Сакральное и профанное пространство в литературной сказке О. Уайльда «Молодой король» // Детство как литературный дискурс: сб. материалов. Вып. 2. СПб: Изд–во «Дума», 2008. - С. 92–95.

Носенко І.С.
студент групи ФВ-17
Науковий керівник: Стешиц А.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

АНАЛІЗ ПСИХОЛОГІЧНИХ УСТАНОВОК У ВЕЛИКОМУ ТЕНІСІ

Ця тема насамперед направлена на тренерів з великого тенісу, бо на даний момент не багато тренерів знають та можуть проаналізувати психологічні установки які потрібно передати спортсмену. Аналіз психологічних установок потрібен для того щоб правильно їх використовувати та мотивування спортсмена завдяки ним, бо якщо тренер не знає психологічні установки то спортсмен може виявитися психічно не підготовленим до змагань чи тренувань де потрібно проявляти такі психічні

фактори як: вміння контролювати свої емоції, не піддаватися провокаціям, самоаналіз, «сила волі», та інше. Бо без всіх цих факторів важко стати успішним спортсменом професіоналом.

Об'єктом дослідження є психологічна підготовка спортсмена.

Предметом дослідження є психологічні установки.

Метою є виявити особливості психологічних установок та проаналізувати їх. Щоб тренеру було легше оперувати розглянутими психологічними установками.

Для досягнення мети дослідження в роботі ставилися такі завдання:

- визначили які психологічні установки є у великому тенісі;
- зробили аналіз визначених психологічних установок;
- зробили висновок як краще використовувати визначені методики.

Також цю тему досліджували такі вчені як: Ігор Івіцький, Марина Катаева.

Установка – неусвідомлений психологічний стан, внутрішня якість суб'єкта, що базується на його попередньому досвіді, схильності до певної активності в певній ситуації. Установка передає і визначає розгортання будь-якої форми психічної діяльності. Вона виступає як стан мобілізованості, готовності до подальшої дії. Обумовлена відповідною ситуацією наявності у суб'єкта потреби і необхідністю її задоволення. Наявність у людини установки дозволяє йому реагувати тим чи іншим конкретним способом

У тенісі під установкою мається на увазі таке психічний стан спортсмена, яке визначає його готовність адекватно діяти в майбутньої ігрової ситуації протягом певного часу. «Игрок может быть в одном матче, но в разные часы решительно не похож на самого себя» (Ш.А.Тарпищев). Саме установка впливає від початку і до кінця на весь хід тенісного поєдинку.

А також на такі характеристики: сильної внутрішньої мотивації і відсутність необхідності в зовнішній мотивації, настрої на виграш в змаганнях будь-якого рівня, готовність проявити всі свої здібності в процесі змагання, здатність бачити відмінності між кількістю зароблених рейтингових очок в процесі виступу і своєю спортивною формою, готовність вчитися на своїх помилках і здатність витримувати критику, позитивне, але реалістичне мислення, здатність зберігати позитивний підхід до себе і до свого виступу, не здаватися, ні за яких обставин і не втрачати надії, здатність володіти своїми почуттями, здатність грати тільки розумом і тілом, але не емоціями (тим більш негативними), здатність зберігати спокій і стабільність, особливо в напружені моменти, підтримка необхідного рівня концентрації протягом цього виступу, здатність стабілізувати стан енергійності і бадьорості, здатність зберігати впевненість в собі в різних

ігрових та турнірних ситуаціях, здатність повністю усвідомлювати свій потенціал і цілком проявляти його в кожному виступі. [2].

Установки у великому тенісі:

- виграти кожен наступний м'яч;
- не думати про попереднє програне очко, а тільки про наступне; [1]
- наявність чотирьох «С»: Concentration, Confidence, Character, Courade (концентрація, віра у власні сила, твердість, сміливість)
- концентруватися на тому що контролювати під силу, та ігнорувати все інше;
- не помічати нічого окрім м'яча, суперника і розмітки корту, нічого не чути, крім ударів м'яча і голоса арбітра.

Виграти кожен наступний м'яч – чим більше м'ячів тенісист буде вигравати, тим ближче наблизитися до успіху в поєдинку, тим більше психофізичних сил збереже на наступні матчі і турніри і тим впевненіше буде в них виступати. Правда, за рахунку 40: 0 на користь однієї зі сторін можна і програти один м'яч (наприклад, не побажав за важким м'ячем), щоб зберегти сили. Якщо перевага одного з гравців безперечно і противник занадто слабкий, то програш їм одного–двох очок не змінить ходу поєдинку, а може навіть дати той останній поштовх до переможного його завершення. А програє гравця це одне очко не врятує від поразки. Але при рівній боротьбі, де часто все вирішує один м'яч, таке послаблення неприпустимо навіть при даному рахунку. Виграш сприяє підвищенню впевненості гравця у власних силах, поліпшенню настрою і самопочуття. «Игрок может быть в одном матче, но в разные часы решительно не похож на самого себя» (Ш.А.Тарпищев). Тобто треба готуватися до кожного м'яча однаково.

Не думати про попереднє програне очко, а тільки про наступне – Род Лейвер в своїй книзі «Як перемагати в тенісі» зазначав: «Дуже важливо викинути з пам'яті розіграш програного очка. Це очко все одно не повернути, як би багато ви про це не думали. Наступний удар – ось про що слід думати». Немає сенсу думати про минуле очко, якщо гравець не викине його з голови то він буде на ньому дуже зациклений і не зможе сконцентруватися на наступному що може призвести до наступного програшу [3].

Наявність чотирьох «С»: Concentration, Confidence, Character, Courade (концентрація, віра у власні сила, твердість, сміливість) – часто тенісист задає собі питання: «Чому я не зміг виконати такий, здавалося б, легкий удар?» А відповідь така: «Зірки світового тенісу тому і досягли вершин, що в більшості ігрових ситуацій, в тому числі і нескладних, здатні зберігати концентрацію і холонокровність. Бути гранично відмобілізувати при розіграші м'ячів у вирішальні моменти матчу». Це основні психічні властивості які потрібні тенісисту під час матчу завдяки яким гравець буде більш впевнено грати.

Концентруватися на тому що контролювати під силу, та ігнорувати все інше – чим більше гравець переживає з приводу речей, вплинути на які від нього не залежить, тим менше залишається сил на те, що можливо! Гравець має концентруватися на тому, що йому контролювати під силу, і ігнорувати все інше, це основа психологічного підходу до змагальної гри. Цей принцип особливо повинні засвоїти всі любителі і початківці. Ця установка є схожою на другу але є більш широкою.

Не помічати нічого окрім м'яча – суперника і розмітки корту, нічого не чути, крім ударів м'яча і голоса арбітра. Це допомагає уникати зайвого стресу та концентруватися на найголовнішому в грі. У міру наростання напруги в процесі матчу недосвідчені гравці як правило прагнуть здійснювати більш швидкі між руху розіграшами. [1]

Зробивши аналіз цих установок можу сказати що всі ці установки оснований переважно на концентрації всі ці установки краще використовувати разом немає сенсу виокремлювати їх для різних ситуацій. Для кращого їх ефективності треба щоб тренер надавав ці установи під час тренувань для їх закріплення.

Список використаних джерел та літератури

1. Іваницький І. Теннісна енциклопедія / І. Іваницький - І. - 2017
2. Китаєва М.В. Психологія перемоги в спорті / М.В. Китаєва - Фенікс, 2006 г.
3. Лейвер Р. Як перемогти в теннісі / Р. Лейвер - Прогрес, 1978 г.

Ношина І.С.
студентка групи ГФ-4
Науковий керівник: Роман С.В.
канд. пед. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ГУМАНІСТИЧНІ СТРАТЕГІЇ СУЧАСНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ І НОВОЇ КУЛЬТУРИ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ

Оновлення змісту шкільної іноземної освіти в Україні, здійснюване в рамках сучасної гуманістичної особистісноорієнтованої та культуровідповідної парадигми освіти і виховання, підвищує вимоги до результативного вирішення провідних завдань старшої школи, як-от:

- формування учня як суб'єкта пізнання, налаштованого на вивчення іноземної мови (ІМ) упродовж усього життя (all life long);
- як людини культури з європейським світоглядом;
- як особистості, зорієнтованої до життя в сучасному в інформаційно–розвиненому багатомовному та полікультурному загальноєвропейському просторі, в якості професійно

спрямованої, освіченої, культурної та високоморальної особистості;

- закласти тим самим основи: а) відповідності набутої іншомовної комунікативної компетентності європейським стандартам освіти, б) конкурентоспроможності випускників середніх професійних та вищих навчальних закладів на ринку праці [2, с. 131–136].

Складність вирішення зазначених завдань, як це доведено працями вчених (І.Л. Бім, М.А. Бовтенко, О.І. Вовк, Н.Д. Гальскова, Н.І. Гез, Л.Я. Зєня, І.О. Зимня, О.Г. Квасова, О.О. Коломінова, А.В. Конишева, Н.Ф. Коряковцева, С.Ю. Ніколаєва, Ю.І. Пассов, Є.С. Полат, С.В. Роман, І.В. Самойлюкевич, В.В. Сафонова, П.В. Сисоєв, С.Г. Тер–Мінасова, В.І. Шаховський, А.М. Щукін), зумовлює актуальність теми нашого дослідження і впливає на визначення його об'єкта і предмета.

Об'єктом дослідження обрано процес формування міжкультурної комунікативної компетентності учня, що становить мету і зміст сучасного навчання, а предметом - методи і прийоми (технології) навчання.

За цих умов, мета дослідження полягає у визначенні гуманістичних стратегій сучасного навчання іноземних мов і нової культури учнів старшої школи в контексті вимог міжкультурної іншомовної освіти в Україні.

С.Ю. Ніколаєва пропонує таку модель рівневої міжкультурної іншомовної освіти (перша іноземна мова), де в старшій школі очікуваним результатом є рівень В1 для неспеціалізованих шкіл, у профільних класах - професійно-орієнтоване спілкування, рівень В2 (для спеціалізованих шкіл, ліцеїв, гімназій) [2, с. 3–9].

Методологічної цінності за даними наших досліджень набуває врахування теорії множинного інтелекту Говарда Гарднера [1, с. 3–6].

Основу цієї теорії становить детальний розгляд інтелекту учня.

Згідно теорії Гарднера, розрізняють дев'ять видів інтелекту:

- вербально-лінгвістичний інтелект (word smart) - це здатність ефективно застосовувати слова в усній або письмовій формі. Учень, який володіє високим рівнем такого інтелекту, любить читати, писати, розповідати історії та насолоджується грою в словесні ігри;
- логіко-математичний інтелект (number smart) - здатність використовувати індуктивний і дедуктивний розумові висновки, розв'язувати абстрактні проблеми та логічні головоломки, ставити питання, експериментувати. Такий інтелект також охоплює навички класифікування, прогнозування, розуміння причинно-наслідкових зв'язків тощо;
- візуально-просторовий інтелект (picture smart) – інтелект, залучений до розуміння картин та образів, передбачає здатність уявляти, машинально малювати, працювати над проектом дизайну тощо. Такий інтелект розвивається шляхом загострення

- сенсомоторного сприйняття. Учні з розвиненим візуальним інтелектом здатні тонко сприймати кольори, лінії, форми та взаємозв'язки, що існують між цими елементами;
- кінестетичний інтелект (body smart) – це свідомість усього тіла, дає можливість контролювати й інтерпретувати рух, танцювати, бігати, стрибати, торкатись, жестикулювати, керувати фізичними предметами, установлювати гармонію тіла й розуму. Інтелект містить такі фізичні якості, як координація, баланс, спритність, сила, гнучкість, а також дотикові здібності;
 - музичний інтелект (music smart) – цьому інтелекту сприяє почуття звуку й емоцій на здатність реагувати на нього. У міру того як учні розвивають свої знання про музику, розвиваються основи інтелекту. Такий інтелект представлений здатністю сприймати, розпізнавати, трансформувати й виражати музичні композиції;
 - міжособистісний інтелект (people smart) представлений здатністю швидко розпізнавати й оцінювати настрої, наміри, мотивації та почуття інших людей. Такий інтелект містить сприйнятливості до виразу обличчя, голосу й жестів, здатність розпізнавати безліч різних міжособистісних сигналів і вміння точно реагувати на ці сигнали. Міжособистісний інтелект включає навички вербальної та невербальної комунікації, навички спільної роботи, уміння згладжувати конфліктні ситуації, досягати консенсусу, здатність довіряти, поважати, керувати та мотивувати інших до досягнення взаємовигідної мети;
 - внутрішньо особистісний інтелект (self-smart) представлений здатністю чітко сприймати себе (бачити власні переваги й недоліки), свідомо помічати внутрішній настрій, наміри, мотивації, темперамент і бажання; здатністю самодисципліни, саморозуміння й самооцінки;
 - натуралістичний інтелект (nature smart) передбачає здатність навчатися за допомогою природи. Такі учні одержують задоволення від дій, пов'язаних із природою. Вони люблять ходити в гори, у походи, колекціонувати метеликів і комах, доглядати тварин. Їм подобається вивчати екологію, природу, рослини і тварин. Для них важливо, щоб навчання проходило на відкритому просторі;
 - екзистенціальний інтелект (problem solving smart) – це здатність філософствувати, медитувати, вивчати історію, культуру релігії, обговорювати «життєві питання» [4, с. 11–21].

Узагальнення позитивного педагогічного досвіду творчих учителів України переконує нас, що гуманістична стратегія Говарда Гарднера закладає основи холістичного підходу до навчання іноземних мов і культур,

тим самим сприяє активізації правої і лівої півкулі мозку. Загалом, опора на цю стратегію допомагає досягати необхідного балансу між різними стратегіями, необхідними для конкретних учнів.

Звідси, ідеться про наступні стратегії навчання:

- контекстну стратегію навчання іноземної мови, сутність якої полягає в автентичності навчального матеріалу (підручників, навчальних посібників, теле– та радіопрограм, аудіо фільмів, преси). Іншими словами, у повній відповідності навчального матеріалу всім реаліям країни, мова якої вивчається з метою занурення учня в автентичне мовленнєве середовище;
- стратегію оповідання, розповіді (Storytelling) як засіб навчання іноземної мови в привабливій для учнів формі;
- стратегію драматизації як засіб підготовки учнів до рольової взаємодії (Using Drama);
- стратегію рольових ігор (Role Playing);
- стратегію психологізації навчального заняття, сутність якої полягає у використанні таких вправ і видів занять, що залучають учнів до роздумів про себе, друзів та їхні родини.

Зазначені вище стратегії отримали своє втілення у найкращих вітчизняних підручниках з англійської мови, зокрема у підручнику з іноземної мови для 9 класу автора О.О. Коломінової [5, с. 60–61].

Доказом правомірності цих гуманістичних засад є їх широке використання у літніх мовних школах [4, с. 11–21].

Наше дослідження у цьому напрямі продовжується.

Список використаних джерел та літератури

1. Карпова В.Н. Гуманистические стратегии обучения: использование теории множественного интеллекта на занятиях по иностранным языкам / В.Н. Карпова // Іноземні мови. – 2007. - №3. - С. 3–6.
2. Коломінова О.О. Інноваційні технології в контексті акмеологічного підходу до навчання іноземної мови і культури учнів старшої школи / О.О. Коломінова, С.В. Роман // Міжнародна науково–практична конференція. - Буча, 2015. - С. 131–136.
3. Ніколаєва С.Ю. Міжкультурна іншомовна освіта в Україні: ключові проблеми / С.Ю. Ніколаєва // Іноземні мови. - 2016. - №2. - С. 3–9.
4. Рябушенко О. Літня мовна школа, заснована на теорії множинного інтелекту Говарда Гарднера / О. Рябушенко // Іноземні мови. - 2013. - №3. - С. 11–21.
5. Шерстюк О.М. Відгук на підручник для 9 класу ЗНЗ (5–й рік навчання) О.О. Коломінової "English 9" / О.М. Шерстюк // Іноземні мови. - 2010. - №2. - С. 60–61.

Носачова В.В.
студентка ГФ-2
Науковий керівник: Клімук В.В. викладач
Український гуманітарний інститут

РЕАЛІЗАЦІЯ МЕТОДИКИ СТОРІТЕЛЛІНГУ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ УСНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ МОЛОДШИХ КЛАСІВ

Актуальність дослідження цієї теми зумовлена вдосконаленням компетентностей усного мовлення учнів. Навички усного мовлення учнів є актуальним для підвищення мовної активності. Оволодіння іноземною мовою є необхідною умовою в системі суспільної освіти. Тому орієнтуючись на стрімкий розвиток науки та запровадження нових методів підготовки викладачів необхідно акцентувати увагу на підвищенні ефективності навчання іноземної мови. Раціональним методом навчання іноземної мови учнів є методика сторітеллінг, що полягає у мистецтві розповідати історії з метою навчання. Учні відпрацьовують практичні навички з іноземної мови, активізується їхня мовна комунікація, відображаються набуті знання та виявляють їх здібності.

Об'єктом дослідження є процес викладання іноземної мови.

Предметом дослідження є сутність методики сторітеллінг у контексті формування компетентностей усного мовлення учнів.

Метою статті є проаналізувати можливості реалізації сторітеллінгу в контексті формування компетентностей усного мовлення учнів, та розглянути закономірності щодо їх використання.

Для досягнення мети ставились наступні завдання :

- здійснили теоретичний аналіз поняття «методика сторітеллінг» у рамках викладання іноземної мови;
- провели експеримент щодо методики сторітеллінг серед учнів молодших класів;
- здійснили узагальнення щодо особливостей та ефективності методики сторітеллінг.

Розробкою методики сторітеллінг для навчання іноземної мови займалися такі науковці: Н.М Бібик, С.М Мартиненко, О.Я Савченко, О.В Котенко, С.В Мішуровська, С.В Роман[1].

У роботі використовували методи спостереження(поведінка учня, його зацікавленість та сприйняття інформації через використання цієї методики), порівняння (ефективності сторітеллінгу під час розповідання історії та викладання звичайними методиками), метод конкретизації (робити акцент на певних поняттях та використовували для підсилення теоретичних знань прикладами з практики).

На першому етапі збиралися загальні відомості щодо використання методики сторітеллінг. Для цього, перш за все необхідно було дати визначення поняттю сторітеллінг. Використовуючи результати дослідників

цієї теми, можна надати такі визначення цьому терміну: Сторітеллінг – це спосіб передачі інформації через розповідання історій. Сторітеллінг (англ. Storytelling), або розповідання історій, був винайдений і успішно випробуваний на особистому досвіді Девідом Армстронгом, головою міжнародної компанії Armstrong International. Розробляючи свій метод, Девід Армстронг врахував відомий психологічний фактор: історії більш виразні, захоплюючі, цікаві і легше асоціюються з особистим досвідом, ніж правила або директиви. Вони краще запам'ятовуються, їм надають більше значення та їх вплив на поведінку людей сильніше [2, 356 с.]. Після того, як людина вислухала вас, вона починає вам довіряти. Вам же стає значно простіше переконати її у чомусь та мотивувати. На думку багатьох британських педагогів, сторітеллінг стимулює уяву, емоції, спонукає до аналізу культурного контексту і минулого досвіду. Він впливає на формування ціннісних орієнтацій, відносин і в остаточному підсумку поведінки людини в довкіллі. У центрі розповіді знаходяться не оповідач чи слухач, а самі події історії. Сторітеллінгом зацікавлені педагоги та психологи у всьому світі, оскільки пояснення матеріалу у формі розповіді історій розвиває в учнів уяву, логіку та підвищує рівень культурної освіти. Сторітеллінг може бути застосований у будь-якому місці та у будь-який час. Історії дозволяють розповісти про те, як приймаються рішення та будуються стосунки. Через обмін історіями, вибудовуючи емоційні зв'язки, учні та вчителі створюють правильні й більш якісні взаємостосунки [3, 206 с.].

На другому етапі було проведено експеримент щодо методики сторітеллінг серед учнів молодших класів. Для реалізації я мала можливість запропонувати декілька цікавих підходів. Великі перспективи для зміцнення ефективності уроку має початок. Необхідно фокусувати увагу учнів на темі розмови, навчити уважно слухати та поважати один одного. Зазвичай, учням початкових класів подобається слухати оповідання, доповнювати їх своїми власними ідеями. Один зі способів при застосуванні методики я обрала складання розповіді за сюжетною картиною, що сприяє формуванню вмінь складати розгорнуту розповідь по картині. Підготував картинки я запропонувала дітям створити власну історію використовуючи данні малюнки. Також один із способів був складання розповіді за допомогою послідовно прикріплених ілюстрацій до епізодів казки, силуетних зображення героїв казки. Всім дітям подобаються казки, і напевно кожна дитина мріє створити свою власну історію. Таким чином діти під керівництвом учителя описують кожен малюнок. Обговоривши зміст малюнків, вчитель пропонує учням скласти казку від початку до кінця. Ми практикували виконання таких вправ у парах, малих групах, такі форми роботи спрямовні на взаємодію та забезпечення творчої співпраці. За допомогою оповідань учні намагаються логічно та послідовно, обираючи влучні слова донести суть.

Як результат було встановлено що, через оповідання різних, цікавих історій учні розвивають творчі здібності, здійснюється розвиток багатой уяви,

щоб учні могли самостійно опроцьовувати та складати розповіді. У школярів формуються мотиви навчання, ця активність підштовхує до процесу навчання та його результатів.

На завершальному етапі було виявлено ефективність та особливості щодо реалізації методики сторітеллінг. Під час навчання спілкування англійською мовою, історія допомагає краще запам'ятати та навчитися використовувати нову лексику й мовні конструкції. Спочатку учні роблять переказ за допомогою малюнків, згодом вони роблять історії самостійно і потім вибирають тільки ті слова, які слід запам'ятати. Використання сторітеллінгу дає змогу запам'ятовувати необхідний матеріал. Ця методика є ефективною через пожвавлення атмосфери в класі, зняття напруженості, створення невимушеної обстановки. Сторітеллінг є одним із простих шляхів встановлення контакту між вчителем та учнями, засобом привернення та утримання уваги [4].

Отже, технологія «Storytelling» охоплює комунікативну, мовну та мовленнєву компетенції молодших школярів, відіграє велику роль у навчанні, є однією із ефективних методик в навчанні іншомовного граматичного матеріалу. Необхідно давати дітям можливість максимально виявити свою ініціативу та творчість, розкрити свій потенціал та зробити урок максимально цікавим. Методика сторітеллінг у навчанні англійської мови здатна пробудити в школярів інтерес до навчання; надає спрямованості навчального процесу на використання набутих учнями знань, умінь, навичок, способів діяльності в навчальних і життєвих ситуаціях. Сьогодні спілкування все більше йде у віртуальному середовищі. Реальне спілкування стає предметом розкоші, таким собі мистецтвом, якому треба знову навчати дітей та дорослих, і до якого необхідно повертатися .

Список використаних джерел та літератури

1. Застосування технології «Storytelling» у навчанні англійської мови молодших школярів [Електронний ресурс] режим доступу до статті:
2. https://www.psyh.kiev.ua/Симоненко_К.О._Застосування_технології_»Storytelling»_у_навчанні_англійської_мови_молодших_школярів
3. Котенко О. В. Методика навчання іноземних мов у початковій школі: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / О. В. Котенко, А. В. Соломаха [та ін.]. - К. : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2013. - 356 с.
4. Роман С.В. Методика навчання англійської мови у початковій школі. Навчальний посібник / С. В. Роман - К.: Ленвіт, 2005. - 206 с.
5. Сторітеллінг як метод навчання [Електронний ресурс] режим доступу до статті: <https://www.creativeschool.com.ua/storytelling/>

Огульчанська К.П.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Клімук В.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДТЕКСТУ ЯК ЗАСОБУ СУГЕСТІЇ В МІЖОСОБИСТІСНИХ КОМУНІКАЦІЯХ

Актуальність дослідження цієї теми пов'язана з оптимізацією взаєморозуміння індивідів під час міжособистісних комунікацій через усвідомлення закономірностей функціонування підтексту, як засобу сугестії.

Об'єктом дослідження є міжособистісні комунікації науково–педагогічних працівників та студентів.

Предметом дослідження є функціонування підтексту у міжособистісних комунікаціях науково–педагогічних працівників та студентів ПВНЗ «Український гуманітарний інститут»

Метою дослідження є аналіз поняття підтексту та з'ясування його ролі у міжособистісній взаємодії науково–педагогічних працівників та студентів.

Для досягнення мети в роботі вирішувались наступні завдання:

- здійснювали теоретичний аналіз поняття «підтекст» у рамках психології;
- досліджували функціонування підтексту у його практичному виявленні;
- здійснювали узагальнення щодо особливостей використання підтексту.

Проблеми дослідження підтексту привернули увагу багатьох українських дослідників, що дало підстави для формування вітчизняної школи теорії тексту. До них належать такі вчені як А. Загнітко, І.Колегаєва, Н. Кондратенко, В. Кухаренко, О. Селіванова та ін. У межах сугестивної лінгвістики увага науковців зосереджена на підтексті як засобі впливу на свідомість людей. Це питання розкривається у роботах таких учених, як В. Різун, Н.Непийвода, В.Корнєєв, Т. Ковалевська.

В процесі дослідження використали метод аналізу для дослідження визначення поняття підтекст. Для того щоб пізнати предмет як єдине ціле був використаний метод синтезу. Скористалися методом конкретизації для дослідження предмета в якісній багатосторонності реального існування. Для з'ясування ролі підтексту у міжособистісних комунікаціях науково–педагогічних представників та студентів застосували метод визначення та системного аналізу.

На першому етапі збиралися загальні відомості у рамках психології про підтекст та його роль і функціонування у міжособистісній взаємодії викладача та студента. Використовуючи результати психологів–дослідників

цієї теми, можна надати такі визначення цьому терміну: підтекст – засіб сугестії, що впливає із співвідношення прямих словесних значень з контекстом ситуації [1, с.64].

Підтекст – прихований, внутрішній зміст висловлювання, який виникає завдяки здатності мовних одиниць виражати, крім основного значення, ще й додаткові (семантичні, стилістичні), набувати таких значень внаслідок взаємодії з іншими елементами твору, що надає твору багатозначності, можливості різного його прочитання [2, с.65].

Підтекст – це властивість тексту нести, окрім конкретної інформації, ще й таку, яка сприймається на рівні інтуїції [2, с.68].

Проаналізувавши визначення підтексту сформували чітке переконання, що у процесі спілкування інформація може реалізуватися, як явно так і не виражено. Підтекст може розглядатися у лінгвістичному та психологічному контексті. У процесі дослідження отримали результат, що підтекст – це один із засобів сугестії, що може застосовуватися для впливу на свідомість співрозмовника і маніпулювання ним [1, с.95]. Розгадування підтекстів – складна інтелектуальна робота, яку виконати може не кожен. Дж. Вестон наголошує, що інтуїція відіграє велику роль у правильному прочитанні підтексту. Ми можемо розглядати інтуїцію в контексті підтекстової інформації, як здібність помічати та “читати підтекст між рядками”. Варто зазначити, що підтекст – досить складне явище. Щоб зрозуміти глибину висловлювання ми повинні знайти у мовній матерії повідомлення ті сигнали, які несуть додаткову інформацію, що формує підтекст [4, с.73]. Таким чином, комунікативний смисл непрямих мовленнєвих актів ідентифікується не просто словами, які вживаються у комунікативному акті, а ще й додатковими сигналами, які можна зрозуміти на рівні інтуїції. Ефективність комунікативного акту залежить від здатності осіб адресата і інтерпретувати цей мовленнєвий акт, як прямий чи непрямий і відповідно відреагувати реплікою в діалозі або конкретним не мовленнєвим вчинком [5, с.101].

На другому етапі було розглянуто методику визначення комунікативних і організаторських здібностей (КОЗ), методику оцінки рівня комунікабельності та методику комунікативної толерантності В.В Бойко, які встановили, що підтекст є надзвичайно важливим аспектом у міжособистісних комунікаціях. Серед них тести «Рівень сарказму», «Наскільки ви саркастична людина», «Рівень комунікабельності», «Оцінка комунікабельності», «Вміння слухати» та ін., але особлива увага була приділена тесту «Оцінка комунікабельності», щоб прослідкувати непрямий мовленнєвий акт у міжособистісних комунікаціях викладача та студента і його значення для комунікації [3, с.97].

На третьому етапі було проведено анкетування з теми застосування непрямого мовленнєвого акту студентами та викладачами Українського гуманітарного інституту. Анкетували студентів другого курсу і викладачів Українського гуманітарного інституту. В результаті було встановлено, що

категорія викладачів віком 24–30 років у 90% випадків застосовують підтекст у міжособистісних комунікаціях зі студентами. Категорія науково–педагогічних працівників віком 30–45 років використовує підтекст лише у 50 % випадків. Остання категорія опитуваних була віком від 45 і більше. Результати опитування останньої категорії викладачів показали, що вони застосовують приховані смисли у міжособистісній комунікації зі студентами лише у 10% випадків. Результати опитування сформувавши наше чітке переконання, що підтекст є невід’ємною частиною людських взаємин, порозуміння та комунікацій, але варто зазначити, що опитувані , віком більше 45 років використовують і розуміють підтекстову інформацію менше ніж молодші учасники опитування. Досить цікавим є той факт, що 95% опитуваних студентів розуміють і використовують підтекст у повсякденному спілкуванні. 5% опитуваних студентів розуміють підтексти , але майже не використовують його у своєму спілкуванні. Далі у ході опитування категорія викладачів віком після 45 років зазначила, що застосування підтексту у комунікаціях спричиняє багато конфліктних ситуацій, але вони не стали заперечувати той факт, що це все залежить від особистості, що його застосовує. Основна частина учасників опитування погодилися з тим, що в більшості випадків люди використовують підтекст у комунікаціях на несвідомому механічному рівні ,а його наявність у процесі комунікації *робить спілкування цікавішим* та емоційнішим. Спираючись на відповіді учасників ми підтвердили що застосування підтексту на практиці відбувається регулярно і навіть робить комунікації яскравішими і більш емоційними. Це проявляється в тому, що викладач чи студент дає можливість співрозмовнику зрозуміти свою думку, перед тим як завершить її. Крім того, педагог чи студент має можливість впливати на співрозмовника. Може читати поміж рядків і розуміти приховане посилання співрозмовця. До того ж, він може зробити міжособистісні комунікації більш емоційними та загадковими. Ще однією перевагою підтексту є здатність спілкуватися з співрозмовником на його ж комунікативному рівні, що має неабияке значення для порозуміння один одного.

Отже, підтекст відіграє важливу роль у міжособистісних комунікаціях науково-педагогічних працівників та студентства , адже володіючи підтекстом вони мають можливість розрізняти приховане посилання, створювати свої посилання, впливати на співрозмовника, виражати свою позицію та почуття, а також знаходити конструктивні вирішення із складних конфліктних ситуацій.

Список використаних джерел та літератури

1. Доценко Е. Л. Психология манипуляции: феномены, механизмы и защита [Текст] / Е. Л. Доценко. - СПб.: Речь, 2003. - 304 с.
2. Ільницька Л. Мовленнєві засоби підвищення ефективності сугестивного впливу / Л. Ільницька // Лінгвістика XXI ст.: нові дослідження і перспективи. - К.: Логос, 2007. - С. 127–135.

3. Кокун О.М. Збірник методик діагностики лідерських якостей курсантського, сержантського та офіцерського складу: Методичний посібник / О.М Кокун , І.О.Пішко, Н.С Лозінська., О.В Копаниця. та ін. - К.: НДЦ ГП ЗСУ, 2012. - 231с.
4. Кравець Л. Явище підтексту та засоби його вираження в художньому творі /Л. Кравець // Українська мова і література в школі. - № 1 - 2004.- С. 58–61.
5. Холод О.М. С. Соціальні комунікації: навч. посібн./ О.М.Холод. - Львів: ПАІС, 2011. - 288 с.

Орехова С.І.
студентка групи ЗПС-2
Науковий керівник: Антоненко М.О.
кандидат психол.наук, доцент
Український гуманітарний інститут

РОЛЬ КЛАСНОГО КЕРІВНИКА У ФОРМУВАННІ ДУХОВНИХ ЦІННОСТЕЙ УЧНІВ

В освіті України відбуваються кардинальні зміни. На жаль, надаючи освітянські послуги в умовах ринкової економіки, вихованню молодого покоління не приділяється належна увага. У сучасному суспільстві інститут сім'ї зруйновано, себто підвищилася кількість розлучень, консенсуальне співжиття стає нормою, реєструються одностатеві шлюби, виховання дітей у родині повністю перекладене на державні інстанції, спостерігається відчуження батьків від дітей. Причиною цих процесів є втрата духовних засад створення сім'ї.

В Указі Президента України № 580 від 13.10.2015 «Про Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016-2020 роки» зазначено «брак духовності і моральності у суспільстві» [8]. Тому національна ідея України XXI століття буде життєздатна при умові, якщо освіта у школі буде включати формування духовних цінностей. Актуальність дослідження полягає в тому, що саме освіта має здійснювати супровід людини у світ духовності, починаючи свій шлях від дитячого садка, школи, вищих навчальних закладів до створення нової сім'ї.

Як слушно зауважує Е. Помиткін, «розвиток духовного потенціалу особистості є однією з найважливіших умов існування як окремого суспільства, так і людства у цілому» [5, с.6]. Він посилається на Піфагора, який зазначив, що «навчити знанням можна тільки ту людину, в якій сформована мораль та виявляються духовні потреби. Надання знань людині з низьким духовним потенціалом неминуче призводить до зла» [5, с.8]. М.Антоненко зазначає, що «духовність – це стосунки людини з Богом, це глибоке розуміння змісту й наслідків учинку Ісуса Христа, коли Він пішов на

хрест за наші гріхи» [2, с.12]. Класний керівник у середній школі, який є водночас християнином, повинен здійснювати духовне виховання учнів.

Тому метою дослідження є визначення ролі класного керівника у формуванні духовних цінностей учнів. Школа є другою родиною для учнів, тому класний керівник повинен керуватися духовним принципом, який дає Біблія: «Ось я та ті діти, що дав мені Господь» [1, Іс.8:18]. М.Фіцула зауважує, що «на класного керівника покладається виховання в учнів культури поведінки, формування в них високих моральних якостей; забезпечення єдності педагогічних вимог з боку сім'ї і школи; організація в разі потреби допомоги учням, проведення заходів, які передбачають зміцнення їх здоров'я; організація суспільно корисної праці, ведення документації класу; будування взаємин з учнями та їхніми батьками на засадах співробітництва, сприяння розвитку самоврядування у класі» [6, с.389].

О. Кислашко та І. Сіданіч презентують модель ідеального вчителя, до якої слід прагнути усім педагогам. Такий вчитель «...уміє *дружити* з дітьми, робити для них бажаним обопільне спілкування; знаходити особливі способи виховного впливу на дитину; *ставити* реальні виховні та освітні цілі та *досягати* їх за певний час; *володіти* такими формами спілкування як заняття, бесіда, вікторина, рухлива та пізнавальна гра, рольова гра, предметно–ремісна діяльність, спільна пісня; *проводити* родинні заняття з батьками на теми сімейного виховання» [4, с. 463]. Такий підхід надає змогу класному керівникові складати план виховної роботи і організувати результативний щоденний виховний вплив на учнівський колектив загалом і на кожного учня зокрема. Виховання страху Божого – головний орієнтир цього процесу, бо «страх Господній відводить від злого» [1, Прип.16:6]. Саме класному керівникові відводиться роль духовного наставника, який може впливати на свідомість учнів не тільки словом, а й власним прикладом. Це його виховна функція [6, с.390]

Під роллю у соціальній психології розуміються «нормативно схвалені форми поведінки, очікувані від індивіда, який займає окрему позицію в системі громадських міжособистісних відношень. У роль також включаються бажання та цілі, переконання та почуття, соціальні установки, цінності та дії, котрі приписують людині у суспільстві» [7, с.238].

Автор працює у Роменській ЗОШ №7, що нараховує 60 вчителів, серед яких 20 є класними керівниками. За 33 роки педагогічної діяльності було безліч перешкод з боку адміністрації, батьків та вчителів, які переконували відкинути християнську мораль у вихованні дітей. Але за останні роки незалежності України в освіті змінилося ставлення до віри у Бога. Автору було запропоновано посаду класного керівника у 6 класі, від якої відмовився увесь педагогічний колектив. Вчителька уважно підійшла до вивчення проблем дітей, виконуючи діагностичну функцію [6, с.389]. У цьому класі діти потребували корекції у формуванні чесності, святості, довіри, любові до ближнього. Через 3 роки плідної праці клас став найкращим на

паралелі. І це позитивно оцінили колеги. Водночас, працюючи вчителем музичного мистецтва, автор знайомить учнів із духовною музикою.

Християнське виховання учнів не полягає в тому, щоб надавати дітям абсолютну свободу і спокійно спостерігати, як вони йдуть стежкою зла. Головні засоби виховання повинні підводити учнів до того стану, коли вони з радістю зробиють вибір на користь добра. Класний керівник – християнин організує свою діяльність таким чином, щоб кожна дитина перебувала в атмосфері Божої любові і розуміла, що дисципліна і свобода впливають з любові Бога. У цьому духовна сутність стимулюючої функції [6, с.392].

Організаторська функція класного керівника полягає в умінні залучати колектив класу до різних видів виховної діяльності [6, с.390]. Наприклад, було проведено захід на тему «Хочеш мати друга – навчись бути другом», на якому вчителька допомогла учням зрозуміти значення дружби у житті, навчитися правильно вибирати друзів, товаришувати та цінувати дружбу.

Координаційна функція класного керівника полягає у спрямуванні виховних зусиль інших педагогів, батьків і представників громадськості на позитивний результат [6, с.391]. Це надає змогу забезпечити єдність шкільного та сімейного виховання. У цьому процесі необхідно плекати принцип патріотизму на основі любові до Бога і до свого народу. Г.Ващенко стверджував, що національне виховання повинне здійснюватися за гаслом – «служба Богові й Батьківщині» [3, с.173]. Такі свята, як День Соборності України, День Українського козацтва, День пам'яті жертв голодомору тощо бажано пов'язати з музичним твором М. Лисенка «Молитва за Україну».

Також учням пропонується бесіда на тему: «Мое «Я» сьогодні – це шлях в моє майбуття», де лунає принцип: «Діти, будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне!» [1, Кол.3:20]. На виховних годинах приділяється багато уваги принципу чистоти дошлюбних взаємин. З цього приводу Біблія наказує стримуватися від сексуальної аморальності: «Бо це воля Божа, освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти» [1, 1Сол.4:3]. Духовна праця класного керівника – запорука щасливої нації.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія або книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту. - Українське біблійне товариство. –2002. - 1296 с.
2. Антонець М.О. Духовні основи створення щасливої родини / М.Антонець // Проблеми відродження духовності в умовах глобальної кризи: матеріали Ірпінських міжнародних науково–педагогічних читань: в 2 ч.- Ірпінь: Національний університет ДПС України, 2010.- 318 с.- Ч.1.- С.12–15.
3. Ващенко Г.Г. Виховний ідеал / Григорій Ващенко.- Полтава: Полтавський вісник, 1994.–190 с.
4. Кислашко О.П. Християнська педагогіка: навч.посіб. / Олександр Кислашко, Ірина Сіданіч.–Київ.:Духовна вісь, 2015.–510 с.

5. Помиткін Е.О. Духовний потенціал особистості: психологічна діагностика, актуалізація та розвиток: посібник / Едуард Помиткін.- Київ.: «Внутрішній світ», 2015.–144 с.
6. Фіцула М.М. Педагогіка / М.М.Фіцула.- Київ: «Академія», 2001.- 528 с.
7. Эйдемиллер Э.Г. Психология и психотерапия семьи /Э.Г. Эйдемиллер, В.В. Юстицкис. - Санкт-Петербург: Питер, 2002. - 656 с.
8. Указ Президента України № 580/2015 «Про Стратегію національно-патріотичного виховання дітей та молоді на 2016 – 2020 роки» / Режим доступу <http://www.president.gov.ua/documents/5802015-19494>

Палій Д.В.
студент групи ФР–1
Науковий керівник: Проданюк Ф.М.
к. іст. н., доцент
Український гуманітарний інститут

ЛЮДИНА – ОБ'ЄКТ ТА СУБ'ЄКТ КУЛЬТУРИ В РАМКАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Людина, слід зауважити, займає безпосередньо важливе місце в становленні і розвитку культури, і разом з тим є її невід'ємною частиною. Культурні процеси не відтворюються без людської участі, бо культура – сукупність досягнень людства [1]. Під культурними процесами слід розуміти:

- 1) Реалізацію людських цінностей
- 2) Розвиток духовної людської середовища
- 3) Визначення місця людини в суспільстві / світі
- 4) Відтворення людиною культурної матерії
- 5) Шанування і прийняття соціальних установок

Культура і людина нерозривно між собою пов'язані. Важко представити культуру без людського втручання. Що для культури, що для людини взаємна участь корисна вже лише тому, що саме людина відтворює, зберігає, змінює і відкриває культуру як для себе, так і для суспільства. Людина, як об'єкт, формує культуру і її концепції, і як суб'єкт її сприймає.

Цікаво те, що культура далеко не завжди відтворюється назовні в якийсь певний товар, об'єкт і матерію. Як суб'єкт, людина творить, виховує, пізнає і досліджує себе, тим самим визначаючи культуру, як і свою, так і навколишню. Через самопізнання, людина розкриває свої унікальні якості, притаманні його особистості. Особистість же – категорія людського визначення, яка звужує всі культурні взаємодії в соціокультурних відносинах. Але це навіть на користь, оскільки пізнання навколишньої культури і соціуму починається з самостійного усвідомлення відповідей на вихідні питання суб'єкта «хто я?», «що я?», «навіщо я?».

Культура неможлива без людини, як і навпаки. Це обумовлюється тим, що культурні процеси обов'язково спрямовані на розвиток людства, а саме, культура вибудовує історичну пряму від природи до цивілізації в історії. Прагнучи до вершини культури – цивілізації, ще не означає, що людина від природи відмовляється зовсім. Так чи інакше, для суб'єкта культури, природа була і є його притулком, опорою, якщо завгодно, джерелом сили.

Сама культура слідчо виступає поясненням людського характеру і містить в собі суть суспільного буття. Похідні від культури творчі області (мистецтво, техніка, наука та ін.) розкриваються суб'єктом і неабияк поповнюють культурне середовище суспільства.

Вірно зазначено, що об'єкт (людина), беручи участь в культурному житті суспільства або закріплює за ним певні установки, норми як об'єкт, або

як суб'єкт їх досліджує, сприймає і передає спадково далі. Проблема може виникнути в інтерпретації подальших поколінь культурної спадщини – їх переоцінки, переосмислення, або навіть стрімкого розвитку, що теж часто призводить до занепаду [2].

В епоху стрімкого технологічного прогресу, на другий план відходять, або просто забуваються повчання батьків; традиція терпить висміювання і втрачає позитивний вплив; мораль присутня в XXI столітті лише абстрактно – вона не виступає стримуючим фактором у відносинах; звичаї обізвали догмами, піддали сумніву і залишили в історії; в чесність втрачена віра – люди один одному не довіряють. В таких умовах, суб'єкт зобов'язаний підлаштовуватися під культурні положення його часу, а опинившись «не таким, як усі» або не згодним з більшістю – він буде висміяний і, в гіршому випадку, підданий ізоляції з суспільства.

У разі замовчування питання в силу гостроти теми, можна спостерігати наслідки, які перевернуть напрямок культури з градаційних до стрімких деградаційних процесів. Бездіяльність лише призведе до розквіту етапів глобалізації, а неакуратне втручання піддасться реакції її прихильників. Тому, ця тема актуалізує сама себе; XXI століття – саме той період, де людська свідомість мислить недовірливо і невпевнено; де суб'єкт глобалізації не більше, ніж споживач цієї масової культури, і той мало прагне до конкретної мети в її рамках. Суб'єкту вже не цікаво хто він – у нього немає часу задаватися подібного роду питаннями, йому важливо, як мінімум, не бути зневажуваним суспільством і встигнути насолодитися плодами планетарної економіки.

Метою і завданням культурології – дослідити справжні причини виникнення культури і потреби в ній. Людина, що задає собі питання з метою усвідомлення власного і світового буття, вже зачинає власний культурний розвиток. Такі постановки питань народжують в людині особистість. Особистість – об'єкт, суб'єкт і продукт культури; створюючи себе, суб'єкт визначає культуру і, будучи об'єктом одночасно, диктує їй умови її розвитку. Становлення культурної особистості також є одним з основних культурних процесів. Для культури самопізнання грає далеко не останню роль, бо воно дає поштовх до ведення нових норм, цінностей, правил в суспільному житті.

Не є секретом, що об'єктом культуризації може стати абсолютно будь-яка людина, адже такий володіє творчими здібностями і є потенційним суб'єктом культурної творчості [3]. Не дарма культуру в первісному сенсі застосував Цицерон в значенні «обробітку душі». Варто підкреслити, що людина – культурна істота, тобто, живильник душевного світу, як і свого, як суб'єкт, і громадського, як об'єкт. Власне, причиною формування особистості виступає людська самосвідомість, яка прагне самореалізації. [4] Стартовим етапом становлення особистості в людині можна виділити безпосереднє усвідомлення необхідності в самопізнанні, пізніше – вже саме самопізнання. Так утворюються цінності, звичаї, закони, продиктовані, суспільством,

державою, авторитетом або суб'єктом самому собі, які в свою чергу обумовлює виникнення цілей. Після обґрунтування цілей, іноді може слідувати їх реалізація, але саме прагнення до них вказує на масштаб особистості, її значимість. Особистість вже сформована на початкових етапах, бо вона виступила суб'єктом своєї свідомості, пізніше – соціуму.

Не завжди особистість формується самотійно, перебуваючи лише в роботі над собою. Звичайно, це є невід'ємним аспектом становлення особистісного в людині, але не останнє місце також мають і більшість зовнішніх чинників: суспільство, держава, авторитети, зірки, агітатори, впливові вже сформовані особистості і навіть рідні, близькі, друзі, колеги.

В межах глобалізації такий рівний і послідовний розвиток є рідкістю. Найчастіше, зовнішній вплив на особистість буває далеко не позитивним в силу суспільних елементів, які ставлять за мету нав'язати порядки іншим; економічне домінування сильних держав над слабкими; тиск на рідну культуру, мову і сформовану думку, що перешкоджає створенню монолітного світового суспільства.

Несвідомий суб'єкт в культурному середовищі на подив динамічний, універсальний. Він готовий приймати будь-які норми суспільства, аби не втратити з суспільством необхідний йому контакт. Бар'єром спілкування особистості з суспільством може стати культурний конфлікт, що виник на хвилі глобалізації. Саме цей контакт найчастіше і грає вирішальну роль в становленні людини як особистості, людини – як культурного суб'єкта.

Тотожність матеріальної культури з духовною є предметом не одноденного спору у дослідників. Людина, як об'єкт культури відтворює і підтримує існування її як такої, бо і матеріальні, і духовні складові культурного буття визначають зміст людської діяльності. Глобалізаційна політика свідчить, підкреслює і акцентує погляд її споживачів на матеріальну складову більш, ніж на духовну. Це пояснюється її цілями: побудування постіндустріального суспільства, єдиної інформаційної мережі, розквіт цивілізації, які вимагають до себе надлишок матеріальних благ і ресурсів. [5]

На місце духовної, споживачеві пропонуються ліберальні цінності – права і свободи, космополітизм (модель планетарного громадянства) і постмодернізм – культурна течія, яка прийшла на зміну модерну, яка пропагує кінець історії, тупик цивілізації і абсолютну, безперешкодну свободу думки. Беручи пропоновані глобалізацією продукти її культури і вступаючи в неминучий контакт зі світом, суб'єкт стає частиною єдиної світової системи.

На жаль, людина в просторі глобалізації самотня. Йому дарували права і свободи – і лише йому ними розпоряджатися. Згідно неминучими її процесами, планетарна культура, на перший погляд, об'єднує світ під економічним і культурним початком, але вимагає до себе відповідності і участі в ній, як мінімум споживаючи її продукти. Суб'єкту далеко непросто зайняти позицію об'єкта в такому середовищі, якщо він не має вдосталь необхідних ресурсів. Спроба впливу за допомогою ідеології буде прийнято

суспільством як щось суб'єктивне, неможливе і чужорідне. Від цього, суб'єкт втрачає себе як учасник культурного діяння, слабшає як особистість, не визнається іншими учасниками культури XXI століття, деградує...

Традиційна, релігійна і розвинена сільська культура залишають свої позиції в свідомості мільйонів. Суб'єкту доводять, що це все – пережиток минулого, важка ноша, що позбавляє його комфорту, спокою і задоволення від життя. Ще в минулому столітті, люди всіляко займались собою, стежили за нововведеннями в моді, мали спрагу до нових знань не тільки в технічних, але і гуманітарних областях науки... Тоді, людині був цікавий, насамперед, він сам. Сторіччям пізніше, зраді-ня увійшли в переваги: з модною і барвистою одягу люди переодяглись в комфортну; корисна і поживна їжа давно не вживалась, а їй на заміну прийшли продукти генної модифікації; і спокійної, народної та помірної танцювальної музики люди насолоджуються важкими пульсовими штучними звуковими звучаннями; пейзажі, натюрморти і портрети зразка Відродження обізвані старомодними і вже пережившими свій етап розвитку – їх переписують на абстрактні, непоказні, безформні зображення ...

Потреби переформатовані, звичаї змінені або видалені, естетичне споглядання спотворено. Для глобалізаторів, це не біда – це названо природним процесом громадського осмислення. [6] Чи корисна для людей ця «природна» зміна і об'єднання суспільства залишається відкритим питанням, особливо, коли під загрозу підпадає традиція, релігія, сім'я, історія і рідна культура.

Масова культура є породженням індустріального суспільства і стала наслідком урбанізації. Люди перестали соціально регулюватися традиціями і звичаями – це і утворило в суспільстві вільну платформу для масової культуризації. Суспільство звужується і втрачає важливість перед космополітизмом, який заперечує приналежність до народу, соціуму і колективу (і навіть відкидає приналежність до майже кожної соціальної формації в принципі).

Основними цілями глобалізації є:

- міжнародна інтеграція;
- посилення світової економіки;
- розвиток технології і науки під егідою прогресу;
- максимальне поширення інформаційної мережі;
- присвоєння людству єдиної культури і мови;
- модернізація виробництва;
- набуття прав і свобод кожної людини.

Можна говорити про глобалізацію, як про навислу загрозу над людством і конкретним проведенням політики розширення капіталу транснаціональних корпорацій, але розмови про це не виключають сам факт об'єктивного процесу. Не можна заперечувати динамічність культури, як фактор розвитку суспільства, в тому числі і індустріального. [7]

Всередині себе, глобалізація неоднорідна і неоднозначна, і пояснюється таке становище зростанням інновацій, що і сприяло стрімкому цивілізаційному росту. Світова економіка взяла на себе відповідальність за кожне технологічне нововведення, тим самим, прискорюючи рух до фантастичного майбутнього. [8] По суті своїй, глобалізація вступила в ворожнечу з первісною духовною культурою, вказуючи на її «неспроможність» в людстві XXI століття. Не виходить ототожнити духовні і інтелектуальні аспекти культури, і суспільству варто віддати перевагу одному, натякаючи на глобалізацію під верховенством прогресу.

Все ж, під чиїм прапором проводити глобалізацію? І чи є сенс відмовитися від неї? Антиглобалісти, наприклад, виступають жорстко негативно до її процесів, аргументуючи свою неприязнь гегемонією транснаціонального капіталу, монополізацією суспільного життя і глобальною політичною та ідеологічною маніпуляцією, інформаційним і культурним тиском [9]. Вже потім, на хвилі її формування, виникає революційний рух альтернативного глобалізму (скорочено, альтерглобалізм), яке в більшості згідно з антиглобалістами в звинуваченнях масової, технічної, цивілізаційної, міщанської культури. Вони, на відміну від антиглобалістів, не заперечують природність соціокультурної динаміки, де в свідомості людей можливо все.

Вони виступають категорично проти нав'язування через мас-медіа думок, нехтування і відмова від традицій і народної самобутності, необхідності релігії і ролі духовного життя суб'єкта в загальному. Повсюдне нав'язування однієї мови в світове спілкування призводить до гибелі народних мов, які мають менш впливове поширення. Альтерглобалісти відкидають американську ліберальну модель глобалізації, вважаючи, що вона часто працює на шкоду, або не в повній мірі сприяє розвитку загальнолюдських цінностей.

Необхідно в цих процесах кожній людині поєднувати в собі і суб'єктивну і об'єктивну участь, і в цьому видніється рішення. Відхід від споживчого стану в саморозвиток має стати важливим завданням. Глобалізм – невирішена проблема соціальної антропології, і далеко не кожен усвідомлює біду деяких її природних зрушень.

Слід нагадати, що жоден який-небудь рух, дія і розвиток неможливі без участі біологічної істоти – людини – як об'єкта, і як суб'єкта культури. Якщо йому даровано право вільного вибору самовизначення – тоді лише його впевнене рішення і мудрість в осмисленні багатьох аспектів життєдіяльності здатне пройти без колапсів і помилок.

Список використаних джерел та літератури

1. Бузгалин А. Альтерглобалізм: в пошуках позитивної альтернативи нової імперії / А. Бузгалин // Век глобалізації.- 2008. - № 1.

2. Келле В. Ж. ПРОЦЕССЫ ГЛОБАЛИЗАЦИИ И ДИНАМИКА КУЛЬТУРЫ / Владислав Жанович Келле. // Знание. Понимание. Умение. - 2005. - №1. - С. 69–70.
3. Колин К. К. Неоглобализм и культура: новые угрозы для глобальной безопасности // Знание. Понимание. Умение. – 2005. – № 2. – С. 104–111.
4. Люббе г. (2016). В ногу со временем: сокращенное пребывание в настоящем / Пер. С нем. А. Б. Григорьева и В. А. Куренного под науч. Ред. В. А. Куренного. М. : НИУ ВШЭ. 456 с. ISBN 978–5–7598–0839–8
5. Флиер А. Я. Современная культура как тенденция [Электронный ресурс] // Информационный гуманитарный портал «Знание. Понимание. Умение». 2012. № 1 (январь – февраль). URL: http://www.zpu-journal.ru/e-zpu/2012/1/Flier_Contemporary-Culture/ (дата обращения: дд.мм.гггг).
6. Шпенглер О. Закат Европы. - М., 1993. - 632 с Терри Иглтон «Идея культуры» / пер. с англ. И. Кушнаревой; Нац. исслед. ун-т «Высшая школа экономики». – М.: Изд. дом Высшей школы экономики, 2012. – 192 с.

Палій Д.В.
студент групи ФР-1
Науковий керівник: Мичак Н.Г.
викладач
Український гуманітарний інститут

ЛЮДИНА, СПІЛКУВАННЯ ТА РОЗУМІННЯ – ФІЛОСОФСЬКА ПРОБЛЕМА

Існують досить різноманітні визначення людини в філософській науці. Сміливо можна стверджувати, що людина – одна з причин появи філософії, адже в світі так ніхто не наділений настільки масштабним комплексом проблем. Широко, людини розглядають в досліджень соціальної антропології, де досі висувуються маса теорій, припущень, допусків і гіпотез. Метою дослідження обов'язково стоїть конкретна людина не просто як біологічна і соціальна істота, а як суб'єкт власної свідомості, частина духовного світу, створення, наділене можливостями, силою, ресурсами, душею ...

В першу чергу, наявність в людині розуму, самоусвідомлення його ролі, місця в світі і суспільстві вже відділяє його від тварини, а прагнення до самовдосконалення і зміцнення контактів з суспільством і зовсім веде до позитивного формування особистості. Тому, людина неминуче зобов'язана брати участь у взаємодіях із собі подібними, щоб виростити і себе, як особистість, і вкласти свою частину в розвиток суспільства.

Людина, його природа, соціальна діяльність і духовний світ вивчається відповідно біологією, соціологією і психологією. До якого б висновку не приходили вчені, навіть на підставі дослідних дан-них, ніхто не висловився

значно про проблеми людини [1]. А вона полягає у наступних глобальних гострих питаннях: в суті буття людського; в протиріччях, чварах і війні між окремими соціальними групами; в нескінченній скорботі, муках і стражданні на землі, і багатьох інших, що стосуються його життєдіяльності. Конкретну відповідь на них, найімовірніше, ознаменувє собою рішення глобальної смислової головоломки, нехай навіть і не абсолютне.

Безперечним є той факт, що науки (природні і гуманітарні) в своїй єдності знань формують і описують «картину світу» і, можна сказати «картину людини», але скільки б окремі науки не намагалися з усіх сил трактувати людську таємницю поодиноці, це просто не пояснить людини і його феномен в повній мірі, але лише в цілісному відображенні всіх відомих даних кожної досліджуваної області наближається до розуміння людини, його проблем, можливо, його рішень [2]. Людині властиво задаватися питаннями і протягом життя шукати на них відповіді, можливо навіть на них для себе відповідати – тут людина виконує роль суб'єкта, яка осмислює себе, світ, і себе в світі.

Неодноразово виникали розбіжності в тотожності біологічної та соціально–психологічної складової людини. Природа людини має незмінний біологічний характер, тоді як соціальної ролі властива динаміка, неоднорідність, баланс між позитивним і негативним впливом суспільства на психіку. Природна початок в людині нагадує про себе через фізіологічні збої – порушення здоров'я, тим самим, нагадуючи йому про його неминучий кінець, в той час як соціологія бачить початок людини не в природі, а в суспільстві, без опори на яке неможливе формування психологічних якостей.

Поняття людини повинна ґрунтуватися на єдності соціальної, біологічної і психологічної, бо людська сфера в цілому, подвинеться на другий план в наукових дослідженнях і приєднається до природничо–науковим категоріям пояснення [3].

Для людини соціальна приналежність неминуча. Навіть без його участі, вчені–соціологи, в слідстві наукових пошуків можуть долучитися свій предмет дослідження до певної соціальної групи, але таке можливо лише в соціології. Для психології, людина є унікальною часткою себе – індивідуумом. Також і в біології: ярлик індивідуума на людині означає приналежність його до людського роду. Саме є єдиним в собі, в той же час він зараховуємо до певних соціальних інститутів: до сім'ї, колективу, суспільству, народу, людству. Для соціолога справа лише в масштабі, і окрема така група розглядається монолітно, цілком; в облік не беруть окремі особини і їх особливості, якщо вони не лідери цього соціального класу.

Протягом всього людського існування, і людина, і кожна соціальна група, і без перебільшення все людство так чи інакше стикалися і стикається і ще зіткнеться з різними проблемами різного масштабу і наслідками. На інстинктивному рівні, той запитає себе: «чому все відбувається саме так?» Найчастіше, він і забуває, що коренем проблеми є він сам. Людина не

здатна вирішити життєве завдання, якщо як мінімум для початку не усвідомлює і не оцінить навколишні його ситуації і положення.

Соціальна особа змушена справлятися з цим, брати відповідальність за їх рішення і ініціативу у формуванні як громадської, так і власної свідомості, адже саме подібні виклики (які люди собі і створюють) зміцнюють характер і волю в людині, тим самим, роблячи цей світ для нього більш значущим.

Останніми, хто перевертав свідомості мільйонів з навколишнього до внутрішнього, широко відомі світовій філософії. Сократ вперше вказав на людину, як на об'єкт дослідження. Після, людину розглядати яскраво перестали в силу акцентування уваги на світобачення, і «другим Сократом» став Еммануїл Кант, який з гордістю висунув, що не природа нав'язує свої закони в світоустрій, а людина, як споглядає створення, нав'язує нашим почуттям порядок і закони нашого розуму. [4] Такий переворот свідомості був життєво необхідний, інакше дослідження людини зазнало б стагнацію...

Оскільки людина – особистість і індивід одночасно, і продовжує себе формувати у всіх аспектах, то тим самим він формує себе як частину суспільства, в якому він мешкає. Людина, спочатку, повинен сформувати власний унікальний комунікативний образ, завдяки якому він буде пізнаваний в соціальних формацій в середовищі: характер, темперамент, стиль поведінки, манери, вихованість ... Підведення цих критеріїв психіки людини до позитивного ідеалу неможливе, але прагнення до цього є необхідною умовою в комунікації і саморозвитку.

На етапах їх формування можливі депресія, криза і духовний занепад, які спровоковані, скоріше, неможливістю конкретно відповісти собі на фундаментальні питання. Не знаючи, що трапляється з ним, людина терпить неясність, невизначеність, сумніви. Звідси, соціальна істота пізніше не бажає бути таким, відрізається від суспільства, починає втрачати себе. І знову підтверджується, що для людини немає більшої проблеми, ніж він сам. Варто пам'ятати, що до кожної задачі є своє рішення, своя єдина вірна відповідь – істина. Людині просто варто її розшукати ...

Список використаних джерел та літератури

1. Бархударов Л.С., Штелінг Д.А. Граматика англійської мови. М. 2003
2. Гордон Е.М. Граматика сучасної англійської мови. (A Grammar of Present day English) М.2005
3. Жигadlo В.М., Іванова І.П., Іофік Л.Л. Сучасна англійська мова. М. 2004
4. Качалова К.Н., Ізраїлевич Е.Е. Практична граматика англійської мови. М. 2003.
5. Раєвська Н.Н. Modern English Grammar: Підручник. Вища школа 2009.
6. Іванова І.П., Бурлакова В.В., Почепцов Г.Г. Теоретична граматика сучасної англійської мови: Підручник. / Вища.школа 2010

Пархомчук П.Л.
студент групи ЕК–18
Науковий керівник: Проданюк Ф.М.
кандидат історичних наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ПРАВИЛА ВИКОРИСТАННЯ СТОЛОВИХ ПРИБОРІВ ТА СЕРВІРУВАННЯ СТОЛУ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ДІЛОВОЇ ЗУСТРІЧІ

Метою нашого наукового дослідження є з'ясування можливостей та правил використання столових приборів та сервірування столу під час проведення ділової зустрічі.

Завдання: з'ясувати правила використання столових приборів під час ділової зустрічі; з'ясувати правила сервірування столу під час ділового заходу.

Дану наукову проблему досліджували такі зарубіжні науковці: Ф. Молод, Дж. Тезоро, Е. Вандербільдт, Г. Швінгхаммер. Серед відчизняних вчених заслуговують уваги праці таких дослідників: Т. Білоусова, К. Дунцова, В. Южин та інші. Але на нашу думку, найбільш аргументовано дана наукова проблема розкрита в праці Дороті Джонсон та Лів Тайлер «Не клади телефон на стіл. Правила етикету, які допоможуть вам бути на висоті».

Кожна ділова людина ознайомлена, або повинна знати правила та норми застільного етикету. Важливою його частиною є правильне сервірування столу. Перед гостем кладуть мілку тарілку, яка в подальшому буде виконувати функцію підтарільника, зліва ставиться хлібна тарілка, на яку зазвичай кладуть серветку, ложку і ніж кладуть з правої сторони від посуду, причому ніж – обов'язково направлений лезом до тарілки, а не до сусіда, що є давно визначеним символом миролюбства. Виделка ж повинна лежати з лівої сторони, обов'язково зубчиками доверху, інколи можуть бути виключення, якщо того вимагає підібране меню. Зправа від тарілки навскіс виставляються різноманітні посудини для напоїв. Серветку дозволяється брати тільки тоді, коли господар візьме свою, її ні в якому разі не можна заправляти за комір і розстеляти на грудях, а слід акуратно покласти на коліна, таким чином виключена можливість забруднення одягу, а також можна непомітно витерти об неї руки. Також серветку можна використовувати для того, щоб витерти губи перед і після вживання напоїв, якщо людині потрібно ненадовго вийти, її залишають на стільці, а по завершенню трапези слід покласти серветку на стіл, не складаючи.

Існують, також, багато різновидів столових приборів, якими обов'язково повиненна вміти користуватися кожна ділова людина. Приборами під час застілля слід користуватися, починаючи з крайніх. Усі прибори, які лежать з правої сторони – беруть правою рукою, усі прибори, які розташовані зліва –

беруть лівою рукою. Також для ділової людини важливо знати правильне положення рук на столі, правильний спосіб тримання бокалу, плавала розливу напоїв тощо. Виділяють, також, два основні стилі користування приборами: американський та європейський.

У американському стилі після того, як ви нарізали їжу, ніж можна покласти на тарілку, гострою стороною до центру і взяти виделку в праву руку. Виделку слід тримати між великим і вказівним пальцями, зубчиками догори. Після закінчення трапези покладіть виделку та ніж поряд на тарілку в положенні годинникової стрілки на четверту годину. Таке положення говорить про те, що ви вже закінчили їсти і можна прибирати посуд. Якщо ж вам потрібно ненадовго відійти, слід покласти прибори так, як і в попередньому прикладі, але на невеликій відстані одне від одного.

У європейському стилі ніж тримають у правій руці, а виделку у лівій, вважається непристойним перекладати виделку із однієї руки до іншої. Підносити виделку до рота слід зубчиками донизу. Якщо ж ви хочете зробити перерву в їжі, прибори слід покласти паралельно, або навхрест, при цьому живці виделки і ножа повинні спиратися на стіл. Ніж повинен бути направлений на четверту годину за годинниковою стрілкою, виделка повинна лежати зубчиками донизу. Якщо ж ви закінчили їсти, покладіть прибори так, щоб вони не торкалися столу. Розташування приладів після трапези таке ж, як і в американському стилі, але виделка повинна лежати зубчиками донизу.

У США інколи дозволяється їсти деякі страви руками, до прикладу, картоплю фрі. У європейському стилі її їдять виделкою та ножем, якщо ви сумніваєтесь яким чином потрібно їсти ту чи іншу страву, краще скористайтесь ножем та виделкою.

Таким чином, до важливих норм та правил застільного етикету належать: грамотне розміщення гостей за столом; потреба постійно стежити за жестами та тембром голосу під час ділової зустрічі; слідкувати за позою; уникати суперечливих та закритих тем під час розмови, дотримання правил використання столових приборів та сервірування столу під час проведення ділової зустрічі.

Список використаних джерел та літератури

1. Дороті Джонсон та Лів Тайлер «Не клади телефон на стіл. Правила етикету, які допоможуть вам бути на висоті». - К.: Ексмо, 2015. - 176 с.
2. Татьяна Белоусова. «Все про этикет. Полный свод правил светского и делового общения». - К.: АСТ, 2015. - 288 с.

Петренко А.В.
студентка 1 курсу
Науковий керівник: Петренко Л.М.
к.е.н., доцент
Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана

КІБЕРПСИХОЛОГІЯ: НОВИЙ НАУКОВИЙ НАПРЯМОК

Сучасний період розвитку суспільства характеризується вагомим впливом на нього комп'ютерних технологій, які проникають у всі сфери людської діяльності, забезпечують поширення інформаційних потоків в суспільстві, утворюючи глобальний інформаційний простір. Вивчення психологічних і соціальних аспектів взаємодії людини і комп'ютера, а також пошуку ефективних методів використання інформаційних технологій набувають в даний час особливої актуальності та значимості.

У зв'язку з необхідністю розвитку цифрової економіки активно формується нова галузь психології – «кіберпсихологія», тобто напрямок психологічних досліджень діяльності людини, що здійснюється за допомогою використання інформаційно–комунікаційних технологій. Альтернативними назвами даного поняття є «психологія Інтернету», «психологія кіберпростору» [1]. Проте необхідно зазначити, що існує деяка термінологічна неоднозначність даного поняття.

Під кіберпсихологією розуміють галузь психології, що об'єднує методологію, теорію та практику дослідження видів, способів і принципів використання людьми соціальних сервісів Інтернету [1].

Дослідження показали, що використання інформаційних технологій призводить до нового, якісно особливого рівня опосередковування розумової, комунікативної, виконавської і творчої діяльності людини, до корінної перебудови операційно–технічної, мотиваційно–особистісної, афективної та інших сторін діяльності [2].

«Кіберпсихологія – це дослідження окремих суспільств і цифрових технологій і психології їх взаємодії» [3].

«Кіберпсихологія – дослідження впливу технологій на поведінку людини» [4].

При цьому, John Suler можна вважати батьком кіберпсихології. Його книга «Психологія кіберпростору» (1996) є однією з перших і найбільш часто цитованих гіпертекстових для он–лайн книг в даному науковому напрямку [5]. В даний час кіберпсихологія розвивається як самостійна дисципліна на перетині психології та інформатики. Розглянемо психологічні процеси, які відбуваються під час роботи людини в кіберпросторі.

По-перше, відбуваються зміни в орієнтувальній та операційній складових діяльності людини. Робота в мережах вимагає від користувача володіння складною, розгалуженою системою навичок, спонукає до оволодіння новими, більш складними можливостями.

По-друге, використання кіберпростору сприяє зростанню комунікативної відвертості і толерантності, що призводить до зростання інтенсивності контактів, зближення комунікативних інтересів партнерів, взаємної інформаційної продуктивності комунікації, великої активності користувачів. В результаті як наслідок – їх висока інформованість, взаємне пересічення комунікативних інтенцій. Також підвищується психологічна гнучкість. Причиною цього є можливість збереження «психологічної анонімності» унаслідок парціальності, добровільності комп'ютерної комунікації.

По-третє, комунікацію в кіберпросторі можна охарактеризувати як глибоко особовий, психологічно насичений процес. При роботі в мережах знижується дія захисних механізмів особи, згасає зовнішня по відношенню до розумової і комунікативної діяльності соціально престижна мотивація.

По-четверте, є можливість миттєвої передачі інформації на величезні відстані, практично безперервний в часі обмін повідомленнями, діалог партнерів, розділених континентами, що в свою чергу породжує нові психологічні феномени. Тому, можемо сказати, що використання комп'ютерних технологій в повсякденному житті виводить спілкування між людьми на якісно новий рівень, характерними особливостями якого є зростання:

- психологічної компактності комунікативного часу і простору;
- комунікативної доступності партнерів;
- психологічної безпосередності, відвертості людської комунікації.

Використання комп'ютерних технологій істотним чином змінює будову і динаміку діяльності людини, змінюються просторові і тимчасові межі взаємодії, формується система мотиваційної регуляції взаємодії з комп'ютерними технологіями. В зв'язку із зростанням популярності та розповсюдженням соціальних мереж серед представників усіх вікових і соціальних верств населення дослідження в галузі кіберпсихології набувають загально-психологічного значення. Таким чином, кіберпсихологія відкриває нам широкий діапазон можливостей для фундаментальних і практичних досліджень, потреба в яких вже існує в різних соціальних сферах.

Список використаних джерел та літератури

1. Арестова О.Н., Бабанин Л.Н. Войскунский А.Е. Социопсихологическая служба в компьютерных сетях // Проблемы информатизации. 1992. № 4.
2. Тихомиров О. К. Теория деятельности, измененной информационной технологией // Вестн. Моск. ун-та. Сер. 14, Психология. 1993. № 2.

3. Monica T. Young W. and G. Cyberpsychology: The Study of Individuals, Society and Digital Technologies (BPS Textbooks in Psychology). 2016. URL: <https://www.kobo.com/gb/en/ebook/cyberpsychology-1> (request date: 04.11.2017)
4. Mary Aiken The Cyber Effect: An Expert in Cyberpsychology Explains How Technology Is Shaping Our Children, Our Behavior, and Our Values—and What We Can Do About It. 2017. URL: (request date: 04.11.2017)
5. Suler, J. The Psychology of Cyberspace (article orig. pub. 1996). 2002 URL: www.rider.edu/suler/psycyber/basicfeat.html (request date: 07.11.2017)

Пилипенко У.О.
студентка групи ФВ-18
Науковий керівник: Лівак П.Є.
кандидат юрид. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ОСНОВИ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ

Актуальність: проблема збереження здоров'я людини постала з появою першого хворого. Природно, зміна світоглядних установок призводила до корінних змін в життєдіяльності суспільства, проте головною і незмінною метою і сенсом життя кожної людини була і залишається проблема збереження здоров'я підростаючого покоління.

Об'єкт: об'єктом дослідження є процес дослідження основ здорового способу життя.

Предметом дослідження: методика виховання мотивації та інтересу учнів до занять фізичними вправами.

Мета: надати учасникам інформацію про здоров'я, здоровий спосіб життя та фактори, що впливають на формування здоров'я.

Здоровий спосіб життя включає в себе такі основні елементи: плідна праця, раціональний режим праці і відпочинку, викорінювання шкідливих звичок, оптимальний руховий режим, особисту гігієну, загартовування, раціональне харчування і т.п. [1, С.77].

Плідна праця – важливий елемент здорового способу життя. На здоров'я людини впливають біологічні та соціальні фактори, головним з яких є праця. Раціональний режим праці і відпочинку – необхідний елемент здорового способу життя. При правильному і суворому режиму виробляється чіткий і необхідний ритм функціонування організму, що створює оптимальні умови для роботи та відпочинку і тим самим сприяє зміцненню здоров'я, поліпшенню працездатності і підвищенню продуктивності праці.

Наступною планкою здорового способу життя є викорінювання шкідливих звичок (куріння, алкоголь, наркотики). Ці порушники здоров'я є причиною багатьох захворювань, різко скорочують тривалість життя,

знижують працездатність, згубно позначаються на здоров'ї підростаючого покоління і реально впливають на здоров'я майбутніх дітей.

Суттєвою складовою здорового способу життя є раціональне харчування. Коли про нього йде мова, слід пам'ятати про два основні закони, порушення яких небезпечно для здоров'я.

Перший закон – рівновага одержуваної і витраченої енергії. Якщо організм одержує енергії більше, ніж витрачає, тобто якщо ми отримуємо їжі більше, ніж це необхідно для нормального розвитку людини, для роботи і гарного самопочуття то виникають проблеми із лишньою вагою, яка призводить до перевантаження всього організму. Зараз більше третини нашої країни, включаючи дітей, має зайву вагу. А причина одна – надлишкове харчування, що в підсумку призводить до атеросклерозу, ішемічної хвороби серця, гіпертонії, цукрового діабету, низки інших недуг.

Другий закон – відповідність хімічного складу раціону фізіологічним потребам організму в харчових речовинах. Харчування має бути різноманітним і забезпечувати потреби в білках, жирах, вуглеводах, вітамінах, мінеральних речовинах, харчових волокнах. Багато з цих речовин незамінні, оскільки не утворюються в організмі, а надходять лише з їжею. Відсутність хоча б одного з них, наприклад, вітаміну С, призводить до захворювання і навіть смерті. Вітаміни групи В ми маємо переважно з хлібом з борошна грубого помелу, а джерелом вітаміну А та інших жиророзчинних вітамінів є молочна продукція, риб'ячий жир, печінка. Не кожен з нас знає, що потрібно навчитися культурі розумного споживання, утримуватися від спокуси взяти ще шматочок смачного продукту, що дає зайві калорії, або вносить дисбаланс. Адже будь-яке відхилення від законів раціонального харчування призводить до порушення здоров'я. Організм людини витрачає енергію не тільки в період фізичної активності (під час роботи, занять спортом та інших), але і в стані відносного спокою (під час сну, відпочинку, лежачи), коли енергія використовується для підтримки фізіологічних функцій організму – збереження постійної температури тіла. Встановлено, що у здорової людини середнього віку при нормальній масі тіла витрачається 7 кілокалорій на годину на кожен кілограм маси тіла [2, С.49].

Першим правилом у будь-якій природній системі харчування повинне бути:

- прийом їжі тільки при відчуттях голоду.
- відмова від прийому їжі при болях, розумовому і фізичному нездужанні, при лихоманці і підвищеній температурі тіла.
- відмова від прийому їжі безпосередньо перед сном, а також до і після серйозної роботи, фізичної або розумової праці.

Дуже важливо мати вільний час для засвоєння їжі. Уявлення, що фізичні вправи після їжі сприяють травленню, є грубою помилкою.

Прийом їжі повинен складатися із змішаних продуктів, що є джерелами білків, жирів і вуглеводів, вітамінів і мінеральних речовин. Тільки в цьому випадку вдається досягти збалансованого співвідношення харчових речовин

і незамінних факторів харчування, забезпечити не тільки високий рівень перетравлення і всмоктування харчових речовин, але і їх транспортування до тканин і клітин, повне їх засвоєння на рівні клітини.

Раціональне харчування забезпечує правильний ріст і формування організму, сприяє збереженню здоров'я, високої працездатності і продовженню життя. Особам, що страждають хронічними захворюваннями, потрібно дотримуватися дієти. Важливого значення надає для здоров'я і стан навколишнього середовища. Втручання людини в регулювання природних процесів не завжди приносить бажані позитивні результати. Порушення хоча б одного з природних компонентів приводить у силу існуючих між ними взаємозв'язків до перебудови сформованої структури природно-територіальних компонентів. Забруднення поверхні суші, гідросфери, атмосфери і Світового океану, у свою чергу, позначається на стані здоров'я людей, ефект «озонової діри» впливає на утворення злоякісних пухлин, забруднення атмосфери на стан дихальних шляхів, а забруднення вод – на травлення, різко погіршує загальний стан здоров'я людства, знижує тривалість життя [3, С.144].

Тут варто відмітити, що здоров'я, отримане від природи, тільки на 5% залежить від батьків, а на 50% – від умов, які нас оточують. Крім цього, необхідно враховувати ще об'єктивний фактор впливу на здоров'я – спадковість. Це притаманне всім організмам властивість повторювати в ряді поколінь однакові ознаки та особливості розвитку, здатність передавати від одного покоління до іншого матеріальні структури клітини, що містять програми розвитку з них нових особин. Впливають на наше здоров'я і біологічні ритми. Однією з найважливіших особливостей процесів, що протікають в живому організмі, є їх ритмічний характер. В даний час встановлено, що понад триста процесів, що протікають в організмі людини, підпорядковані добовому ритму [4, С.26].

Здоров'я – безцінне надбання не тільки кожної людини, але і всього суспільства. При зустрічах, розставанні з близькими і дорогими людьми ми бажаємо їм доброго і міцного здоров'я, оскільки це – основна умова і запорука повноцінного і щасливого життя. Здоров'я допомагає нам виконувати наші плани, успішно вирішувати основні життєві завдання, долати труднощі, а якщо доведеться, то й значні перевантаження. Добре здоров'я, розумно зберігається і укріплюємо самою людиною, забезпечує їй довголіття, щасливе, якісне і активне життя.

Список використаних джерел та літератури

1. Березін І.П. Школа здоров'я / І.П. Березін, Ю.В. Дергачов. вид–во. К.: 2008. – 155 с.
2. Все про здоровий спосіб життя. Рідерз Дайджест. - 1998 р. - 108 с.
3. Обережний М.М. «Прозріння» / М.М. Обережний, О.П. Мазурова - К.: 1999 р. - 122 с.

4. Шаталова Г.С. Філософія здоров'я / Г.С. Шаталова М, 1997. - 251 с.

Рокіщук Н.А.
студент групи ЕК-2
Науковий керівник:
Куриляк В.В.
кандидат технічних наук
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ТАЙМ-САМОМЕНЕДЖМЕНТУ ЗДОБУВАЧІВ УАЦВО

Актуальність дослідження обумовлена тим, що на сьогоднішній день тема планування власного часу є надзвичайно важливою і актуальною. Невміння правильно структурувати свій час у контексті особистого буття веде до невдоволення власною ефективністю людей різного віку. Тайм–самоменеджмент є складною технікою, якою, на жаль, не кожному вдається оволодіти. Період студентства є найдоречнішим для того, щоб навчитися організувати свій час. У тайм–менеджменті студентів є свої особливості, оскільки після того як абітурієнт стає повноцінним студентом у нього виникає маса справ, які разом із домашніми завданнями треба встигнути зробити вчасно. В результаті усного опитування виявлено, що у певної кількості здобувачів Українського адвентистського центру вищої освіти (УАЦВО) існує проблема з плануванням і правильним використанням власного часу. Тому здобувачам УАЦВО необхідно навчитися краще планувати свій час і найбільш результативно його використовувати. Оскільки вміння якісно спланувати свій час і раціонально його використати є одним з найважливіших чинників, що сприяють успіху в навчанні та різноманітній діяльності студента.

Об'єктом дослідження є процеси планування і розподілу часу для виконання поставлених завдань здобувачами.

Предметом дослідження є тайм–самоменеджмент здобувачів УАЦВО і чинники, які впливають на планування і використання часу здобувачами УАЦВО.

Метою нашого дослідження є аналіз особливостей тайм–самоменеджменту та надання практичних рекомендацій щодо вдосконалення навичок ефективного планування та використання власного часу здобувачами Українського адвентистського центру вищої освіти.

Для досягнення мети дослідження в роботі ставилися такі завдання:

- визначили за допомогою анкетування, яким чином здобувачі УАЦВО планують і використовують свій час;
- встановили позитивні та негативні чинники, які впливають на виконання або невиконання плану (щоденного, щотижневого...);

- проаналізували методи планування і розподілу часу, які можуть використати здобувачі УАЦВО як інструменти для ефективного планування і використання часу.

Літературний аналіз. В зв'язку з тим, що тема планування і використання часу є дуже важливою і актуальною для багатьох людей, над нею працювала велика кількість вітчизняних та закордонних науковців. До відомих українських дослідників відносять Іцхака Пінтосевича. Його програма – це синтез останніх відкриттів в області психології, менеджменту, особистісного росту, секретів підготовки спортсменів–олімпійців і законів створення світу. Вона створена для тих, хто може приділяти своєму розвитку не більше 30 хвилин в день. Замість порад – готова програма дій. Завдяки їй можна в кілька разів збільшити свою ефективність і легко досягати максимальних результатів в будь–якій справі [2].

Паралельно в наш час тему особистісного розвитку вивчає російська дослідниця Наталія Грейс. Унікальні авторські методики Грейс допомагають побачити себе зі сторони, зрозуміти, наскільки ви талановиті, красиві, привабливі і працездатні, розібратися у своїх мріях і впевненою ходю рухатися до успіху в роботі і до щастя в особистому житті. Після ознайомлення та використання методик Н.Грейс за спиною ніби виростають крила та виникає відчуття, що все під силу.

Також найвідомішими сучасними американськими дослідниками, які також займалися питаннями планування і використання часу є Стівен Р.Кові та Браян Трейсі.

Стівен Р.Кові є автором «книги №1» по темі особистісного зростання. Книга С.Кові «Сім навичок вискоєфективних людей» містить системний підхід до визначення життєвих цілей і пріоритетів людини. А також опис методів як досягати поставлених цілей та пережити справжні зміни в особистому характері. Кові не дає простих рішень і не обіцяє миттєвих чудес. Будь–які позитивні зміни вимагають часу, роботи і завзятості. Але для людей, які прагнуть максимально реалізувати потенціал, закладений в них Богом, методика Стівена Кові є дорожньою картою [3].

Б.Трейсі заснував компанію «BrianTracyInternational» і університет для навчання менеджерів і підприємців. Крім того він написав понад 70 творів на теми лідерства, психології успіху і мотивації. Суть методики Б.Трейсі в тому, щоб зрозуміти «чому одні люди є більш успішними ніж інші?».

Відповідно приведеній список дослідників інструментів тайм–менеджменту розглядають поняття часу як безцінний дар з яким потрібно вміло обходитися.

Методологія дослідження. У процесі дослідження були використані наступні методи: анкетування для збору інформації, про те як здобувачі УАЦВО планують і використовують свій час, системний аналіз та логічний метод за допомогою яких вдалося проаналізувати результати анкетування та виявити чинники, які позитивно або негативно впливають на планування і

використання часу. Метод порівняння допоміг визначити як студенти планують свій час з урахуванням отриманих рекомендацій від спеціалістів із тайм-самоменеджменту.

Результати дослідження особливостей тайм-самоменеджменту здобувачів УАЦВО. На 1-му етапі було проведено усне опитування близько 30 здобувачів УАЦВО, основне питання якого полягало у наступному: «чи вистачає їм часу на виконання домашнього завдання, дозвілля, відпочинок, соціальну активність». Згодом з метою більш детального і поглибленого дослідження питання планування і використання часу було проведено анкетування серед здобувачів УАЦВО [1] в якому взяло участь більше 40 здобувачів (не залежно від курсу та статі). Анкетування проводилося в режимі online за допомогою Google форм. Посилання на анкету було надіслане в групу в Telegram, в якій є більшість здобувачів УАЦВО. Форма анкетування була анонімною.

В результаті анкетування було виявлено, що 32,5 % (13 осіб) здобувачів планують свій час, 60% (24 особи) – частково планують час, 2,5 % (1 особа) – намагаються планувати свій час, 5% (2 особи) – не планують свій час.

На питання в який період часу здобувачі складають свій план відповідь була наступною: на 1 день – 55% (22 особи), на 1 тиждень – 50% (20 осіб), на 1 місяць – 32,5% (13 осіб), на 1 рік – 20% (8 осіб), на 5 років і більше – 12,5% (5 осіб).

Також встановлено, що 50% (20 осіб) здобувачів вважають найбільш зручним і ефективним запис плану у блокноті, 35% (14 осіб) – записують свої плани в календарі смартфона, 15% (6 осіб) – не записують свої плани, а запам'ятовують їх, 7,5% (3 особи) – комбінують методи записування плану, 2,5% (1 особа) – не планує свій час.

Більшості респондентів вдається дотримуватися свого плану. Такий висновок ми зробили на основі відповідей на запитання, в якому здобувачі оцінили, як саме вони дотримуються плану по 10-бальній шкалі. 5% здобувачів оцінили своє дотримання плану на 10 балів, 10% – на 9 балів, 22,5% – на 8 балів, 22,5% – на 7 балів, 17,5% – на 6 балів, 10% – на 5 балів, 5% – на 4 бали, 2,5% – на 3 бали, 5% – на 1 бал. Отже, у 77,5% здобувачів оцінка дотримання свого плану вища 5 балів.

На питання чи вистачає здобувачам УАЦВО часу на дозвілля були отримані наступні відповіді: часу на дозвілля вистачає – 67,5%, не вистачає – 25%, не завжди вистачає – 7,5%. Крім того одне із торкалося теми чи бажає здобувач навчитися більш раціонально і результативно використовувати свій час, на яке отримано наступні відповіді: так – 87,5%, ні – 12,5%.

Другий етап дослідження особливостей тайм-самоменеджменту включав визначення негативних та позитивних чинників, які сприяють або не сприяють виконанню власного плану здобувачами УАЦВО. До чинників, які негативно впливають на виконання плану здобувачі УАЦВО віднесли

наступні фактори (була можливість вибрати кілька факторів): особиста неорганізованість (40%), відсутність пріоритетів (15%), недостача мотивації (40%), відволікання на соціальні мережі, дзвінки, розмови (50%), непередбачувані зустрічі (37,5%), непередбачені зміни розкладу занять (35%), нездатність сказати «ні» (25%), зайнятість позанавчальною діяльністю (20%), велика кількість домашніх завдань (25%), ситуації, коли ви витратили більше часу ніж планували на виконання завдання (52,5%), зміна пріоритетів (2,5%).

Для встановлення позитивних факторів, які впливають на виконання плану в анкеті було розміщено наступне питання: «Дайте, будь ласка, пораду як краще планувати свій час і раціональніше його використовувати (можливо, що робити більше, чому більше приділяти часу...), або порекомендуйте методику планування часу, якою користуєтеся Ви». На це питання здобувачі УАЦВО дали наступні відповіді: «Визначати пріоритети», «Виконання завдань за порядком важливості», «Наявність гнучкого графіку», «Вміння говорити «ні»», «Довіряти Богу і молитись», «Робити те, що подобається», «Ставити цілі» та інше.

Третій етап включав аналіз методики планування і розподілу часу, серед яких є: методика, яку запропонував Стівен Р.Кові у своїй книзі «Сім навичок високоєфективних людей» [3]. Методика має назву «Матриця тайм-менеджменту», суть якої полягає у розподілі всіх справ в залежності від їх важливості і терміновості на 4 квадрати. Також розглянуто методику, яку запропонував Іцхак Пінтосевич – полягає в тому щоб впроваджувати 10 порад з книги «10 заповідей успіху» і кожен день приділяти час власному розвитку [2].

Таким чином висновкові результати проведеного дослідження наступні:

1. Основна особливість тайм-самоменеджменту здобувачів УАЦВО наступна: більшість має план власної діяльності, виконання складових якого вони намагаються узгоджувати у відповідності до біблійних принципів.

2. Більше 60% опитаних здобувачів УАЦВО при складанні плану керуються відомим правилом ефективного тайм-самоменеджменту, а саме: 60% запланованої активності, 20% непередбаченої активності (неплановані дії) і 20% спонтанної активності (творчість).

3. Позитивною стороною тайм-самоменеджменту здобувачів УАЦВО є те, що більше 50% опитаних дотримуються власного плану, однак є й негативний фактор, який заважає 40% респондентів виконати поставлені завдання, а саме «особиста неорганізованість».

Список використаних джерел та літератури

1. Рокіщук Н. Особливості тайм-самоменеджменту здобувачів УАЦВО: [анкетування здобувачів УАЦВО; електронне посилання: https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSf39KS_TII1QC6sgO0SvOZUrp7p

- 1qZ9Wgy6oDwD_EhLMU386Q/viewform?usp=sf_link]/ Н. Рокіщук // Буча. - 2019. - 28 лютого.
2. Пінтосевич. 10 заповідей успіху / Пінтосевич. - Москва: ІРІО, 2017. - 304 с.
 3. Кові С. Сім звичок високоєфективних людей / С. Кові. - Київ: Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2004. - 384 с.

Смерека А.І.
студент групи ПБ-2
Науковий керівник: Понятовський Ф.К.
проректор з науково–педагогічної роботи.Український, PhD
адвентистський теологічний інститут

ПОРТРЕТ ЗРАДНИКА В ДИСКУРСІ ОСТАНЬОЇ ВЕЧЕРІ В ЄВАНГЕЛІЇ ВІД ІВАНА

Портрет зрадника в останньому дискурсі в Євангелії від Івана представлений суперечливо. З однієї сторони Ісус дає чітку і зрозумілу вказівку хто є зрадником, а з іншої сторони ми бачимо, що ніхто цього не розуміє, окрім Юди і самого Ісуса Христа.

Метою дослідження є аналіз того, яким чином Іван описує портрет Юди як зрадника в останньому дискурсі.

Об'єкт. Євангеліє від Івана.

Предмет. Тема зрадника в дискурсі останньої трапези Ісуса в 13–17 розділах Євангелії від Івана.

Виклад основного матеріалу. Дослідженнями і аналізом Євангелія від Івана займаються такі видатні вчені, як: Р. Браун, А. Калпеппер, Ч. К. Барретт, Д. А. Карсон та інші.

Спільні трапези в 1 ст. н. е. мали важливе значення, а запрошення розділити їжу було наповнене символікою дружби, близькості і союзу. Зрада, невірність по відношенні до людини, з якою ламався хліб, розглядалося як особливо підлий злочин. У випадку суперечки чи незгоди запрошення до спільної трапези ставало заклик до примирення [4, с. 73–74]. Можна припустити, що Ісус запланував цю вечерю не тільки для спілкування із учнями перед розп'яттям, але і щоб усунути можливі незгоди між учнями та запропонувати Юді примирення. Примирення потребував не Ісус, а Юда. Ісус знав свого зрадника від початку, і Юда знав, що Христові відомий його задум. Проте до таємної вечері Ісус не викривав Юду як зрадника перед учнями. Христос зробив усе, щоб явити Юді свою любов. Ісус омив ноги учням і Юді в тому числі, чим дав їм приклад смирення і показав, що Його місією на землі є служити з любов'ю [2, с. 396]. Ймовірно, Юда знаходився зліва від Ісуса, на найповажнішому місці. Згідно із юдейським звичаєм, Ісус виокремив Юду під час вечері як одного із найшанованіших гостей пасхальної трапези у горниці, подавши йому шматок хліба [3, с. 268].

У переліку учнів Ісуса Юда завжди в кінці списку, проте це пояснюється вчинком Юди, а не його становищем серед учнів – Юда був скарбником [4, с. 312]. Кожного разу, коли євангелисти згадують Юду Іскаріоського, вони або згадують його в контексті зради або до імені Юди добавляється стереотипна фраза «який зрадив Його» [5, с. 588]. Учні з повагою відносилися до Юди під час служіння Христа на землі. Із опису євангелистами Юди Іскаріотського у Євангеліях можна зробити висновок, що після зради Ісуса вони змінили своє сприйняття Юди. Якщо врахувати роки написання Євангелій, можна припустити, що у раньохристиянській церкві протягом десятиліть вкорінювалася ідентифікація Юди як зрадника Христа.

Кожного разу коли Ісус говорить «поправді, поправді кажу вам», а саме так Він каже маючи на меті вказати на зрадника серед дванадцяти (в. 21), метою фрази є підтвердження важливості Його слів або Його влади говорити від лиця Бога [4, с. 6–7].

В уривку можна відмітити інтенсифікацію теми зрадника і той факт, що Ісусові про це було відомо. Автор тричі використовує грецьке дієслово παραδίβωμι (в. 2, 11, 21) у значенні «зраджувати». Із 15 разів вживання цього слова в Євангелії від Івана 8 разів вони відносяться до Юди, із яких 3 – в досліджуваному уривку. Це є важливим аргументом того, що Іван акцентує увагу на темі зрадника під час опису таємної вечері. У другому вірші 13 розділу автор звертає увагу, що диявол уже вкинув у серце Юди, щоб він зрадив Ісуса. У 10–ому і 11–ому – Ісус давно знав свого зрадника. У 18–ому – Ісус згадує пророцтва із Писання, що той, хто їсть із ним хліб, зрадить Його. А вже у 21–ому вірші Ісус прямо говорить, що один із учнів є зрадником, чим викликає розгубленість серед учнів. У відповідь на питання учнів «хто це?» Ісус вказує на Юду Симона Іскаріота (в. 26). А в 27–ому вірші пише, що після цього в Юду увійшов сатана.

- в. 1 – Ісус знав, що прийшов Його час і Він іде до Бога
- в. 2 – диявол вкинув у серце Юди зрадити Ісуса
- в. 10б–11 – не всі ви очищені (Ісус давно знав того, який зраджує Його)
- в. 18 – Ісус знає, кого вибрав, і знає зрадника (щоб збулося Писання)
- в. 21 – поправді, поправді – один із вас зрадник
- в. 22–25 – учні не розуміють і цікавляться, про кого Ісус сказав
- в. 26 – Ісус дає Юді хліб, чим вказує на нього як на зрадника
- в. 27а – Увійшов у Юду сатана
- в. 30 – Юда вийшов, була же ніч

Через увесь уривок проходить тема, що Ісус «знав» (грец. οἶδα), що Він робить і говорить, а учні не знають і не розуміють (грец. ὑπόσχω). Едвін Е. Рейнольдс описує літературний прийом нерозуміння або неправильного розуміння Ісуса слухачами і з'ясовує як ці непорозуміння функціонують в Євангелії від Івана. Наприклад, Ісус говорить про духовні поняття, а Його розуміють на буквальному рівні. У досліджуваному уривку Іван використовує цю техніку, показуючи не розуміння Ісуса і наводить слова Ісуса, як

пояснення. Ісус говорить учням, що пізніше вони зможуть зрозуміти Його слова і вчинки [6].

Як бачимо на основі дослідження, Юда займав поважне місце серед учнів Ісуса і був скарбником. Їх думка про нього змінилася тільки після зради ним Спасителя і в подальшому його ідентифікували як «Юда, який зрадив».

Ісус запросив на вечерю своїх учнів, щоб закликати їх і особливо Юду до примирення, а також щоб усунути можливі незгоди між учнями. Христос, знаючи думки Юди, все одно явив до нього свою любов і бажання спасти його. Під час вечері у серці Юди була думка про зраду Ісуса, яку вкинув йому диявол (в. 2) і він мав можливість відмовитися від зради. Ісус на вечері вказав Юді, коли дав йому шматок хліба, що він є бажаним і шановним учасником цієї трапези примирення. Іван описує і звертає увагу читачів на ці деталі тому, що хотів явити безмежну любов Ісуса і Його бажання послужити для кожної людини, і впершу чергу Юді. Ісус саме під час вечері запропонував Юді зробити свій вибір, і як тільки він прийняв рішення вчинити задумане, в нього увійшов сатана (в. 27) і Юда вийшов із горниці в ніч (в. 30).

Метою Ісуса було не так виявити перед учнями зрадника тепер, як дати Юді ще одну можливість відмовитися від зради, а також, щоб учні пригадавши ці події, зрозуміли, що Ісус від початку знав свого зрадника і повірили, що Він є Бог любові.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія, або Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту / Переклад І. Огієнка. - К. : УБТ, 2010. - 1346 с.
2. Ветхий Завет на страницах Нового. Т. 2. Ев. от Луки. Ев. от Иоанна / Под ред. Бил Г. К., Карсон Д. А / Пер. с англ. - Черкассы: Коллоквиум, 2011. - 439 с.
3. Гандри Р. Обзор Нового Завета / Роберт Гандри / Пер. с англ. - СПб.: Христианское общество «Библия для всех», 2001. - 493 с.
4. Словарь Иисус и Евангелия / Под ред. Джоэля Грина, Скота Макнайта, Говарда Маршалла / Пер. с англ. (Серия «Современная библиотекатика») - М.: Библейско–богословский институт св. апостола Андрея, 2003. - xvi + 827 с.
5. Хенгель М., Швемер А. М. Иисус и иудаизм / Мартин Хенгель, Анна Мария Швемер / (Серия «Современная библиотекатика») - М.: ББИ., 2016. - xvi + 724 с.
6. Reynolds E. E. The Role of Misunderstanding in the Fourth Gospel / Edwin E. Reynolds // Journal of the Adventist Theological Society 9/1–2 (1998) - P. 150–159, Cavite, Philippines

Смерека А.І.
студент групи ПБ-2
Науковий керівник: Ношин Я.І.
канд. філософ. наук
Український адвентистський теологічний інститут

ОСНОВНІ ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ КРЕАЦІОНІСТСЬКОЇ ДОКТРИНИ В ЦЕРКВІ АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ

Сучасна доктринальна позиція церкви Адвентистів сьомого дня (далі – церкви АСД) виражена в двадцяти восьми пунктах віровчення. Збалансоване викладення основних біблійних доктрин висвітлює єдине бачення всесвітньої церкви [5, с. 360]. В наш час набули поширення теорії, які суперечать баченню церкви АСД викладені в шостому пункті віровчення «Створення світу». Цей пункт є основою для більшості інших пунктів доктрин.

Метою нашого дослідження є спроба прослідкувати формування креаціоністського вчення в церкві АСД від заснування церкви і до сьогодні.

Виклад основного матеріалу. В кінці сорокових років XIX ст. були закладені основи віровчення майбутньої церкви АСД на так званих «суботніх конференціях», на яких було досягнуто консенсусу по восьми доктринальним положенням. Проте тоді жодного офіційного документа не було надруковано. Основною причиною цього була думка, що додаткового матеріалу не потрібно, оскільки тільки Біблія є основною доктриною [5, с. 354]. Наприклад, Джон Лафборо говорив, що встановлення доктрини є першим кроком до відступництва. Джеймс Уайт також висловлювався проти формування людських доктрин. На його думку людські доктрини, на відміну від Біблії, тільки створять перешкоди на майбутньому шляху становлення церкви. Уолтер Скрагг пояснює небажання формувати доктрини першими лідерами адвентистського руху тим, що вони вийшли з інших церков, в яких, як вони вважали, віра була скованою саме доктринальними твердженнями [3].

Дослідженням формування доктрин в церкві АСД займаються такі вчені, як: Є. Зайцев [5], Дж. Найт [7], Ф. Гай [3], Л. Герата [13]. Зазвичай першим викладом віровчення вважається неофіційна відповідь Джеймса Уайта у 1853 році, сформульована на запит служителя Центральної асоціації Баптистів сьомого дня. Основною метою запиту було дізнатися про віровчення церкви АСД. В цьому ж році Уайт опублікував серію статей про церковну організацію, хоча він і наполягав, що це не є викладенням доктрин [3]. Вперше перелік доктрин церкви АСД був опублікований на першій сторінці газети «Суботній огляд» та «Адвентистський вісник» 15 серпня 1854 року. При цьому було сформульовано тільки п'ять основних

положень віровчення [5, с. 354–455]. У таблиці 1 вказані основні етапи становлення та розвитку креаціоністської доктрини в церкві АСД.

Урія Сміт у 1872 році розробив доктрини під назвою «Викладення основних принципів, яких навчають і по яких живуть Адвентисти сьомого дня». Вони були опубліковані у вигляді брошури та містили двадцять п'ять пунктів. В перших двох пунктах говориться про Бога Отця і Сина, які є Творцями всього живого і неживого. У 1889 році «Основні принципи» були переглянуті й доповнені до двадцяти восьми пунктів і опубліковані в Адвентистському щорічному довіднику [3].

Церква вперше серйозно зіштовхнулася із проблемою відсутності офіційно прийнятого і затвердженого документа в 1930 році. Виконавчий комітет Генеральної конференції (далі – ГК) прийняв рішення підготувати основні положення віровчення і вже в 1931 році був опублікований текст доктрин в двадцяти двох статтях [5, с. 357].

Таблиця 1. Основні етапи становлення і розвитку креаціоністської доктрини в церкві АСД

Роки	Автор	Зміст креаціоністської доктрини	Публікація
1848–1850	учасники «суботніх конференцій»	Слідування принципу Sola Scriptura	Відсутня
1853–1854	Дж. Уайт – редактор газети	Положення «Тільки Біблія»	Газета «Суботній огляд» та «Адвентистський вісник»
1872	Урія Сміт	В перших двох пунктах говориться про Бога Отця і Сина, які є Творцями всього живого і неживого	Брошура, потім у газетах «Ознаки часу», «Адвентистський вісник» і «Суботній огляд»
1889			Основні Принципи публікуються в щорічному виданні церкви АСД
1931	Ф. М. Уилкокс	Створення світу в принципах про Бога і Біблію	Щорічне видання церкви АСД, а в 1932 окремою брошурою
1946	ГК церкви АСД		Щорічне видання церкви АСД
1980	Лоуренс Гераті підготував, затверджено ГК церкви АСД	Пункт «Створення світу» виокремлено окремим пунктом доктрин	Щорічне видання церкви АСД, книга «На початку було Слово...»
2004	Виконавчий комітет ГК	Прийнято заяву, яка підкреслювала, що житті на землі появилось в точній відповідності до 1 і 2	книга «Офіційні заяви, рекомендації та інші документи церкви Адвентистів сьомого дня»

		розділу книги Буття	
2015	сесія ГК церкви АСД	Текст ясно підкреслює, що Бог створив життя за шість буквальних днів і в сьомий день відпочив	Брошура «28 Основ віровчення»

Джерело: [3, 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13]

Всі ці ранні формулювання мали на меті описати загальноприйняте розуміння вчення адвентистами, що існувало в той час [3]. Офіційно текст основних положень віровчення був вперше прийнятий і затверджений на з'їзді ГК церкви АСД в 1946 році [5, 357–358].

В сімдесятих роках ХХ ст. виникла необхідність нової редакції основ віровчення. На перших етапах формування адвентистських доктрин не було необхідності виокремлювати пункт про створення світу окремим положенням. Проте внаслідок розповсюдження і посилення впливу теорії еволюції було прийнято рішення підготувати окремий пункт основ віровчення, присвячений творінню [3]. Лоуренс Гераті підготував початковий проект розділу «Створення світу». Відредагований документ основ віровчення був опублікований на початку 1980 року з метою отримання конструктивних пропозицій для доопрацювання документу до початку сесії ГК влітку цього ж року в м. Даллас [13]. До тексту основних положень віровчення були внесені незначні доповнення на основі отриманих пропозицій. Одні доктринальні положення були відредаговані, а інші – об'єднані. Появилися і нові положення, які сповідалися церквою раніше, але офіційно не були прописаними в документах. Завдяки плідній співпраці науковців та богословів церкви АСД підготовка офіційного проекту документу доктрин віровчення була завершена. Документ, в якому було двадцять сім пунктів, після тижневих обговорень на сесії ГК церкви АСД 1980 року і внесення запропонованих раціональних доповнень, був прийнятий і затверджений.

У 2004 році на річній нараді Виконавчого комітету ГК була прийнята заява, яка підкреслювала, що життя на землі появилось в точній відповідності до першого і другого розділу книги Буття. Вже на сесії ГК у 2010 році було прийняте рішення підготувати відредагований текст положень до наступної сесії. Шостий пункт віровчення «Створення світу» був основною причиною до перегляду змін в тексті доктрин на ГК у 2015 році. Змінений текст ясно підкреслює творіння Богом за шість буквальних днів, що ще раз засвідчує важливість цієї доктрини [6, 8, 9].

Як бачимо на основі цього дослідження, в основних положеннях віровчення церкви АСД концепція створення світу відіграє важливу роль. На перших етапах концепція була виражена імпліцитно (завжди малася на увазі, хоч і не була прописана окремим пунктом), а згодом – експліцитно (виокремлення окремим пунктом у 1980 році). На сьогодні в двадцяти восьми пунктах віровчення церкви АСД, зокрема і в пункті «Створення світу», підтверджується креаціоністське бачення. Це ще раз засвідчує

важливість цього доктринального положення загалом у всьому адвентистському вченні.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія, або Книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту / Переклад І. Огієнка. - К. : УБТ, 2010. - 1346 с.
2. В начале было Слово... / Пер. с англ. - Заокский: «Источник жизни», 1993. - 432 с.
3. Гай Ф. О происхождении 27 пунктов вероучения АСД [Електронний ресурс] / Фриц Гай / Пер. с англ. - 2002. - Режим доступа до ресурсу: <http://mosadvent.ru/church/item/549-o-proiskhozhdenii-27-punktov-veroucheniya-asd> (дата доступу: 22.04.18).
4. Забота о сотворенном мире: Заявление церкви АСД по вопросу об окружающей среде // Официальные заявления, рекомендации и другие документы церкви Адвентистов Седьмого Дня / Пер. с англ. - Заокский: Источник жизни, 2010. - 27–28 с.
5. Зайцев Е. Без прошлого нет будущего. История организационного и доктринального становления церкви Адвентистов седьмого дня: Монографія / Евгений Зайцев – Заокский: Источник жизни, 2013. - 378 с.
6. Заявление о сотворении мира // Официальные заявления, рекомендации и другие документы церкви Адвентистов Седьмого Дня / Пер. с англ. - Заокский: Источник жизни, 2010. - 29–40 с.
7. Найт Дж. В поисках своего лица [електронний ресурс] / Джордж Найт / Пер. с англ. - Заокский: Источник жизни, 2009. - 224 с. - Режим доступа до сайту: <http://soteria.ru/s653/10/> (дата доступу: 25.04.18).
8. Отклик на « Заявление о сотворении мира // Официальные заявления, рекомендации и другие документы церкви Адвентистов Седьмого Дня / Пер. с англ. - Заокский: Источник жизни, 2010. - 41–42 с.
9. Цинке Е. Какие изменения были внесены в текст основных доктрин АСД? [електронний ресурс] / Ед Цинке / Пер. с англ. - 2015. - Режим доступа до сайту: <http://adventist.ru/2015/07/09/kakie-izmeneniya-byili-vnesenyi-v-tekst-osnovnyih-doktrin-asd/> (дата доступу: 23.04.18).
10. Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists (1946), [електронний ресурс] // Yearbook of the Seventh-day Adventist Denomination. - P. 4–6, Washington. - Режим доступа до сайту: <http://documents.adventistarchives.org/Yearbooks/YB1946.pdf> (дата доступу: 25.04.18).
11. Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists (1981), [електронний ресурс] // Yearbook Seventh-Day Adventist. - P. 5–8, Washington. - Режим доступа до сайту: <http://documents.adventistarchives.org/Yearbooks/YB1981.pdf> (дата доступу: 25.04.18).
12. 28 Fundamental Beliefs (2015), [електронний ресурс] - Режим доступа до ресурсу:

<https://www.adventist.org/fileadmin/adventist.org/files/articles/official-statements/28Beliefs-Web.pdf> (дата доступу: 24.04.18).

13. Geraty Lawrence (2009), A New Statement of Fundamental Beliefs (1980) [електронний ресурс] / Lawrence Geraty - Режим доступу до ресурсу: <https://spectrummagazine.org/article/bonnie-dwyer/2009/06/07/new-statement-fundamental-beliefs-1980> (дата доступу: 25.04.18).

Соловйова О.В.
магістрант кафедри кіно-телемистецтва
Науковий керівник: Бутко О.В.
Заслужений журналіст України, доцент
Київський університет культури

ЯКИХ СЛІВ УНИКАТИ ПРИ ВИСВІТЛЕННІ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ У МАС-МЕДІА

Телебачення та інформаційні програми впливають на розуміння людьми їхнього соціального життя. Це підтверджують останні опитування, які говорять про те, що телебачення навіть в порівнянні електронними ЗМІ, які стали надзвичайно популярні за останні десятиліття, але телебачення все ж залишається «визначальним» у розвитку світогляду українців людей різного, віку, статі та національності [1].

Професор Михайлин І.Л. у своїй науковій роботі каже, що: «Дещо несподівано про це говорити, але сутність мови журналістики як наукова проблема залишається осторонь наукових інтересів тих науковців і педагогів, які працюють у нас в університетах на кафедрах мови ЗМІ. Вони, здебільшого, розглядають ужитковий аспект мови, її вживання в журналістиці, роблять наголос на практичній стилістиці, колекціонують помилки тощо. Якщо філософія мови ніколи не спускається до мови журналістики, то дослідники мови ЗМІ не піднімаються до питань філософської сутності цієї мови. І от виявляється, що це питання покинуте напризволяще» [2].

Одним з надзвичайно значущих аспектів висвітлення людей з інвалідністю є використання необразливих коректних слів. Термін «інвалідність» застосовують стосовно осіб з інвалідністю, особливо тих, хто має фізичні, ментальні, інтелектуальні або сенсорні порушення, які взаємодіючи з різними перешкодами в довіллі, поведінці, ставленні оточення перешкоджають людям з інвалідністю брати участь у суспільних процесах, його розвитку нарівні з людьми без інвалідності.

Метою дослідження є з'ясувати, які слова краще не використовувати у мас-медіа при висвітленні людей з інвалідністю, щоб об'єктивно представляти їх як повноцінних членів суспільства.

Якщо ми говоримо про людей з інвалідністю, краще вживати «people first language», тобто мову, в котрій перше місце посідає людина, а не її

вада: дівчина на інвалідному візку, а не інвалід–колясочник; учениця з інвалідністю, а не “децепешниця”, Гліб, у якого аутизм, а не аутист. Згадувати про вади осіб з інвалідністю варто лише коли це нагально необхідно, адже, на думку науковців, інвалідність не є єдиною і основною характеристикою людини, тому краще не робити постійно на ній наголос.

У своїй статті для електронного журналу для журналістів Mediasapiens «Як розповідати про людей з інвалідністю: поради для журналістів», журналістка Центру інформації про права людини Ірина Виртосу розповіла, яких слів варто уникати, висвітлюючи таких людей:

- уникайте таких фраз, як «хворіє на...», «жертва (чогось)». ці словосполучення здатні викликати жаль та відчуття постійного гнітючого болю та безнадійності.
- уникайте вживання медичних штампів, здатних підсилювати упередження щодо осіб з інвалідністю як про «нездорових людей».
- уникайте пасивних слів та слів, які асоціюються з людиною як жертвою. вживайте слова, що показують повагу до людей з інвалідністю як активних громадян, які контролюють власне життя.
- уникайте використання образів, які передають страждання, небезпеку, ізоляцію або пасивність.

Слово «неповносправні» – це опис, а не група людей. Завжди вживайте термін «люди з інвалідністю» чи «особа з інвалідністю».

Слід уникати загальних фраз, які можуть надати порушенням стану здоров'я людини негативного відтінку, наприклад: «глухий як тетеря», «глухий до наших бажань», «німий як риба» тощо.

Більшість людей з інвалідністю використовують звичні слова для опису щоденного життя. Користувачі візків «ходять на прогулянки». Люди з погіршеним зором можуть бути раді або не раді «вас бачити». Погіршений стан може лише означати, що дещо робиться по-іншому.

Варто говорити без ось цих “страждаючий на дцп”, “прикутий до візка/ліжка” і таке інше. Люди живуть, а не страждають. Ніхто нікого не приковував ні до чого [3].

Визначена мова щодо теми інвалідності в Україні лише формується. Коректними термінами ми можемо вважати ті, які закріплені Конвенцією ООН “Про права людей з інвалідністю”. Це міжнародний стандарт, який є найбільш прийнятним на сьогодні, саме його можна брати за основу, пишучи чи говорячи про інвалідність, але тільки англійською мовою (Convention On The Right Of Persons With Disabilities), тому що переклад українською не є правильним.

Таким чином, в результаті дослідження ми з'ясували, що існують певні слова, які стосуються людей з інвалідністю, які варто не використовувати у мас–медіа.

Список використаних джерел та літератури

1. Хилько М. Вплив контенту засобів масової комунікації на український соціум / Максим Хилько, Віталій Корнеєв // Актуальні питання масової комунікації. - 2014. - Вип. 16. - С. 57–68.
2. Михайлин І.Л. Якою мовою говорить журналістика? / І.Л. Михайлин // Незгасимий СЛОВОСВІТ: Збірник наукових праць на пошану професора Володимира Семеновича Калашника / Уклали Микола Філон, Тетяна Ларіна. - Х.: Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, 2011. - С. 28–39.
3. Поради журналістам: як висвітлювати людей з особливими потребами [Електронний ресурс] - Режим доступу до ресурсу: <https://imi.org.ua/advices/poradi-jurnalistam-yak-visvitlyuvati-lyudey-z-osoblivimi-potrebami/>.

Суровцева О.В.
студентка групи ГФ-4
Науковий керівник: Роман С.В.
канд. пед. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ: НОВА ОСВІТНЯ ПАРАДИГМА

Примітною ознакою нових навчальних програм з іноземних мов (ІМ) для загальноосвітніх навчальних закладів (ЗНЗ) України 2017 р. (для 1–4, 5–9, 10–11 класів) є оновлення мети навчання ІМ її націленість на формування в учнів міжкультурної комунікативної компетентності (МКК). Іншими словами, її спрямованість на формування здатності особистості успішно й адекватно спілкуватися в ситуаціях міжкультурного іншомовного спілкування з урахуванням зовнішніх соціокультурних й внутрішніх ситуативних факторів (Д.В. Єлизарова) при цьому формування МКК як мети і змісту навчання ІМ вимагає належної уваги до засвоєння учнями мовних аспектів спілкування: лексичного, граматичного, фонетичного.

Об'єктом нашого дослідження обрано процес формування англомовної лексичної компетентності молодших школярів.

Предметом – технологію, тобто методи і прийоми її формування, успішне запровадження якої за даними аналізу спеціальної літератури [2, 3, 4] і наших спостережень за навчальною діяльністю молодших учнів під час педагогічної практики в школі, які ускладнюються низкою чинників об'єктивного та суб'єктивного характеру. Уточнення сутності цих чинників має сприяти визначенню методологічних засад успішності формування ЛК в

учнів ЗНЗ основи якої мають бути закладені в початковій школі, що і становить мету нашого дослідження.

Як відомо під лексичною компетентністю вслід за О.О. Коломіною під ЛК правомірно розуміти лексичні знання, а також здатність використовувати мовний словниковий запас у мовленні: усному (аудіювання, говоріння) і писемному (читання, письмо).

Лексичні знання включають: 1) знання про звукову форму лексичної одиниці (ЛО), необхідні для її правильної вимови та розпізнавання і розрізнення на слух; 2) знання про графічну форму, правила орфографії, необхідні для правильного написання ЛО та розпізнавання і розуміння її при читанні; 3) знання з граматики, необхідні для утворення словоформ; 4) знання семантики слів, необхідних для утворення вільних словосполучень; 5) знання, пов'язані з правилами сполучуваності відповідних слів у мові, що вивчається. (Учителям англійської мови добре відомі типові помилки учнів, спричинені неадекватністю правил сполучуваності слів в англійській та українській/російській мовах). Наприклад: *Answer to my questions. Listen me carefully*. Замість: *Answer my questions. Listen to me carefully* [3].

Для забезпечення функціонування лексики у процесі спілкування потрібно сформувати в учнів відповідні лексичні навички: рецептивні і репродуктивні. При цьому одиницею навчання лексичного матеріалу на всіх ступенях шкільного курсу з іноземної мови служить лексична одиниця. До ЛО відносять: 1) окремі слова (кореневі, тобто безафіксні, складні та похідні), наприклад: *pen, green, go, snowman, reader, musical*; 2) прості сталі словосполучення типу *look like, a lot of*; 3) Клішовані звороти, значну частину яких становлять розмовні вирази і формули мовленнєвого етикету наприклад: *How do you do? Good morning? Good luck. So long. Well done* [3].

Принагідно зазначимо, що експерти Ради Європи з мовної освіти вважають складниками мовного словникового запасу не тільки лексичні, але й граматичні елементи, як-от: артиклі, кількісні займенники, вказівні займенники, питальні слова та відносні займенники, прийменники, допоміжні дієслова, сполучники, частки [1].

Розглядаючи зміст формування лексичної компетентності молодших школярів, не слід забувати про освітню і розвиваючу цінність навчання іншомовного лексичного матеріалу. Адже спеціальними дослідженнями доведено: завдяки кумулятивній (тобто накопичувальній) функції мова на рівні всіх своїх одиниць і насамперед на рівні слова не лише віддзеркалює сучасну культуру, але й накопичує і зберігає досягнення пізнавальної діяльності людства, закріплює й відображує у своїх формах та одиницях минулий і сучасний стан культури, пізнання яких опосередковано мовою [3].

Реалізації освітнього і розвиваючого потенціалу формування ЛК молодших школярів має сприяти передусім добір навчального матеріалу за такими критеріями: 1) критерієм культурологічної та країнознавчої цінності: лексичний матеріал повинен відбивати факти, норми і цінності англійської культури; 2) критерієм типовості, згідно з яким слід відбирати національні

реалії, які відбивають найбільш актуальні факти сучасної дійсності і які створюють найбільш чітке уявлення про Велику Британію; 3) критерієм чіткої диференціації з рідною культурою учнів, згідно з яким відбираються ті ЛО, які відбивають повну або часткову неадекватність країнознавчих фонів, наприклад: *finger, toe, hand, arm, foot, leg, breakfast, lunch* та ін. [3; 48-49].

З огляду на соціокультурний компонент змісту навчання лексичний мінімум початкової школи має бути насиченим національними реаліями, а саме: 1) реаліями-антропонімами, переважну більшість яких мають становити імена дітей; 2) топонімами: назви континентів, країн, річок, міст, вулиць; 3) етнографічними реаліями: назви іграшок, тварин, дитячих та спортивних ігор, одягу, взуття і т.д. [3].

Джерелом відбору лексичного матеріалу мають бути автентичні матеріали: зразки дитячої літератури, дитячого англійського фольклору, діалоги серії *jazz Chants*, які містять мовленнєві формули спілкування, типові для юних носіїв англійської мови, словники для дітей видавництва Oxford University Press, Cambridge University Press, відеозаписи дитячих мультфільмів видавництва BBC. Звичайно, добір лексичного матеріалу має бути обмежений рамками тематики, найбільш значущої для початкового ступеня як от: Зовнішність. Сім'я і друзі. Спорт і дозвілля. Школа, клас та опитування. Дім. Тварини. і т.д. [2].

Як відомо, вживання лексики в мовленні передбачає єдність форми і значення ЛО. Проте цей процес ускладнюється інтерференцією з боку рідної мови. Чинниками цього можуть бути: 1) розбіжності в передачі значень деяких ЛО (Порівняймо: українське слово «плакати», «кричати» – передаються в англійській мові одним словом – *cry*, 2) відсутність певних понять у рідній мові учнів (*lady, sir, lunch*), 3) різні правила сполучуваності слів тощо. Тому планування роботи з ЛО на уроці вимагає ретельного аналізу учителем особливостей кожної ЛО, її форми (фонетичної, графічної, структурної, граматичної), значення, особливостей вживання у мовленні, вибір адекватних прийомів організації, ознайомлення, тренування і застосування відповідних ЛО у процесі спілкування. Так, при ознайомленні з назвами речей, дій, ознак, що мають конкретне значення, вчитель обирає без перекладні способи семантизації, використовуючи для цього предметно-зображальну наочність, демонстрацію дій; ознайомлення з національними реаліями вимагає застосування лінгвокраїнознавчих коментарів. Наведемо приклади деяких коментарів:

А. Для роботи з етнографічними реаліями: *lunch* – другий сніданок. Його називають «ланч» українською мовою. За часами відповідає нашому обіду – звичайно від 12 до 15 годин.

Б. Коментарі для роботи з реаліями культури (фольклор, література): *Humpty – Dumpty* – коротун, людина-яйце, герой дитячих віршиків в англійських країнах [3].

Початок навчання англійської мови (1-2 класи) створює лінгвістичну основу для ознайомлення учнів третіх-четвертих класів з деякими засобами

словотворення: 1) словоскладанням (*postman, snowman, pen friend*); 2) афіксацією, зокрема з суфіксами іменників *-er, (-or)*, числівників: *-teen, -ty, -th*; 3) конверсією (*water - to water, help - to help, winter - to winter*) [3].

З огляду на зрілі інтелектуальні здібності учнів третіх-четвертих класів та їх комунікативний розвиток у рідній мові пояснення зазначених вище типів слів можна організувати у формі самостійного пошуку учнями орієнтирів, які допомагають виявити ті чи інші закономірності утворення слів, здогадуватись про їх значення. Сприятливими у цьому плані є деякі металінгвістичні завдання, які спонукають молодших школярів до спостережень міжмовного характеру. Наприклад: серед запропонованих тобі слів вибери ті, про значення яких можна здогадатися за певними ознаками, не використовуючи словника: *lift, ball, pilot, plan, actor, computer, telephone, airport, pot, theatre, boxing, football, book* [3].

Такими є передумови успішності формування англomовної ЛК учнів початкових класів. Їх врахування повинно сприяти раціональній організації ознайомлення учнів з новою лексикою, а саме: постановці комунікативної задачі, стимулюванню потреби та інтересу до її вирішення, накресленню перспективи її застосування: ігрової, комунікативної, пізнавальної. Набір тренувальних вправ (імітаційних, підстановчих, трансформаційних, на завершення зразків мовлення, пошук відмінностей в малюнках однакових за змістом (*picture gap*) тощо), які вчитель визначає відповідно до умов педагогічної ситуації, але обов'язковим має бути їх фонетичне опрацювання [4; 164–165, 170–173]. На завершення нашого дослідження зазначмо, що модель формування англomовної ЛК молодших школярів отримує своє втілення в нашому курсовому проекті.

Список використаних джерел та літератури

1. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання / Наук. редактор українського видання доктор пед. наук, проф. С.Ю. Ніколаєва. - К.: Ленвіт, 2003. - С. 261
2. Коломінова О.О. Методика формування соціокультурної компетенції учнів молодшого шкільного віку у процесі навчання усного англomовного спілкування: Автореф. дис. канд. пед.наук /О.О. Коломінова. - К., 1999. - 16 с.
3. Коломінова О. О. Формування англomовної лексичної компетенції молодших школярів / О. О. Коломінова // Іноземні мови. - 2005. - № 2. - С. 47–50.
4. Роман С. В. Методика навчання англійської мови у початковій школі / С. В. Роман. - К.: Ленвіт, 2009. - 219 с.

Тарасова Д.Ю.
студентка 2 курсу
Науковий керівник: Петренко Л.М.
к.е.н., доцент
Український гуманітарний інститут

ВІЗУАЛІЗАЦІЯ ПОКАЗНИКІВ МІГРАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ В УКРАЇНІ ЗАСОБАМИ ТАБЛИЧНОГО ПРОЦЕСОРА MS EXCEL

Протягом останніх років в Україні зовнішня трудова міграція стала наймасштабнішою за весь період незалежності. Необхідно зазначити, що трудові міграції є складним комплексним і масштабним феноменом, який впливає на розвиток усієї соціально-економічної системи України, ринок праці, чисельність та структуру населення. Тому визначення майбутнього шляху розвитку України, можливостей реформування економіки та соціальної сфери країни не може відбуватися без урахування сучасного перебігу трудових міграцій та оцінювання її наслідків. Таке оцінювання є необхідним для формування виваженої політики зовнішніх трудових міграцій.

Об'єктом дослідження є стан трудової міграції в умовах сучасних тенденцій розвитку економіки України.

Предметом досліджень є інструментальні засоби табличного процесора MS Excel.

Метою роботи є дослідження міграційних процесів, за допомогою засобів табличного процесора MS Excel та з'ясування їхнього впливу на соціально-економічну ситуацію в країні.

Ґрунтуючись на отриманих результатах дослідження можливо запропонувати заходи щодо зменшення негативних наслідків від міграції та застерегти від можливо катастрофічних наслідків.

Для досягнення поставленої в роботі мети вирішуються наступні завдання:

- дослідження сучасних факторів, що впливають на державну міграційну політику;
- побудова 3- D карти, за допомогою табличного процесора MS Excel, візуалізація та аналіз статистичних даних на її основі;
- визначення напрямів удосконалення державного регулювання міграційними процесами.

Проблеми трудової міграції, теоретичні аспекти, методологія та методика досліджень міграції знайшли висвітлення в наукових працях як зарубіжних, так і вітчизняних учених, у дослідженнях міжнародних і вітчизняних організацій та інститутів, зокрема, Світового банку, Українського центру соціальних реформ за участю Державного комітету статистики в Україні та ін.

Найбільший внесок у дослідження питань міграції зробили такі вчені, як С. Бондур, О. Бугрова, А. Гайдучий, О. Гладун, М. Долішній, І. Ключковська, Н. Коніщева, Е. Лібанова, І. Луніна, О. Маліновська, С. Мельнік, І. Прибиткова, О. Позняк, С. Чехович та інші.

Водночас питання візуалізації та аналізу статистичних показників трудових міграцій засобами табличного процесору MS Excel залишаються малодослідженими.

У роботі використано: методи узагальнення, аналізу та синтезу, системного аналізу. Теоретичною і методичною основою дослідження стали праці вітчизняних фахівців в галузі міжнародної міграції робочої сили, законодавчі акти.

В дослідженні використанні статистичні дані Державної служби статистики, звіту щодо методології, організації проведення та результатів модульного вибіркового обстеження з питань трудової міграції в Україні (2017) - це був використаний метод аналізу та синтезу.

Системним аналізом слугував табличний процесор середовища MS excel.

Географічне розташування України, природно-кліматичні умови сприяли і сприяють міграційним процесам.

Міграція –це переміщення людей зі зміною проживання.

З січня 2016 року по середину червня 2018 роки за кордоном з метою заробітку перебувало 1,2 млн українців, свідчать дані дослідження НАН України, що становить 6% працездатного населення країни. Це останні найбільш «свіжі» офіційні данні.

Ключовий мотив виїзду за кордон на пошуки роботи та її відсутність в Україні, низький рівень оплати праці або неможливість влаштуватися за фахом.

Причому, за даними аналізу, приблизно половина з виїжджають за кордон згодна на будь-яку роботу, тоді як інша половина розраховує отримати роботу за фахом.

В принципі бажання виїхати за кордон назавжди виявляють близько 20% всього населення України. Але цей показник різниться в залежності від регіону і безпосередньо місця проживання.

Це можна побачити на прикладі таблиці 1:

Таблиця 1. Кількість мігруючих осіб, із областей України за останні 4 роки

Області	2015	2016	2017	2018
Рівненська	68 тисяч	70 тисяч	77 тисяч	79 тисяч
Закарпатська	56 тисяч	60 тисяч	63 тисяч	65 тисяч
Полтавська	55 тисяч	60 тисяч	61 тисяч	65 тисяч
Львівська	54 тисячі	55 тисяч	60 тисяч	64 тисячі
Тернопільська	50 тисяч	53 тисячі	57 тисяч	60 тисяч
Івано–Франківська	48 тисяч	50 тисяч	54 тисячі	58 тисяч
Вінницька	45 тисяч	47 тисяч	48 тисяч	50 тисяч

Житомирська	43 тисячі	45 тисяч	46 тисяч	47 тисяч
-------------	-----------	----------	----------	----------

А також це дуже добре показую створена 3-D карта (рис. 1).

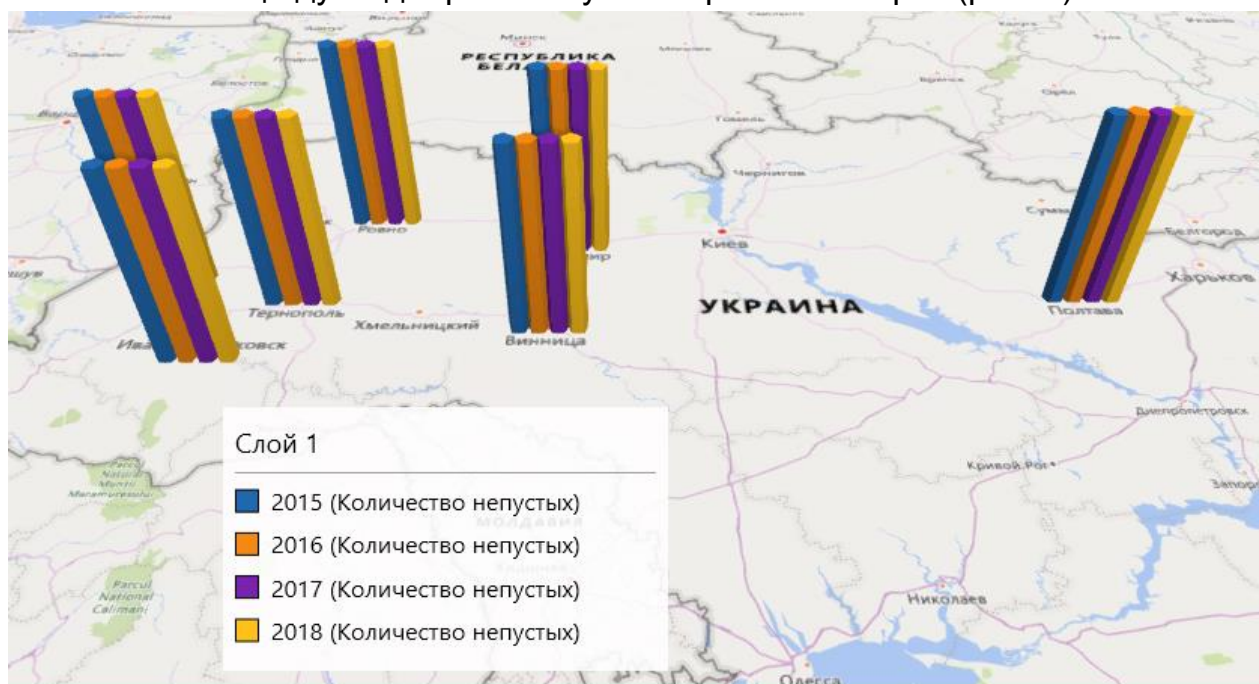

Рис. 1. Кількість мігруючих осіб, із областей України за останні 4 роки

Постійно зростає чисельність українців, які проживають на території ЄС. У 2017 р. їх нараховувалось 26 120 752 особи . Вони становили понад 6% іноземці із третіх країн на території Євросоюзу. Найбільше українців проживали в Польщі(9 519 193,00), Росії (4 161 055,00), Молдові (1 731 628,00), Білорусії(1 390 854,00) та Румунії(4 161 055,00). Наша Україна втрачає багато мешканців, найкраще це наведено у таблиці 2.

Таблиця 2. Кількість мігруючих українців до країн сусідів за останні 3 роки

Країна	2016	2017	2018
Польща	7 018 179,00	7 672 751,00	9 519 193,00
Молдова	2 401 214,00	2 425 884,00	1 731 628,00
Білорусія	1 776 374,00	1 608 651,00	1 390 854,00
Румунія	802,38	530,35	4 161 055,00
Словаччина	571,27	656,15	755,29
Єгипет	338,31	402,58	352,87
Німеччина	377,78	310,18	295,48
Італія	193,61	174,84	116,24
Греція	204,72	154,41	103,35
Всього	23 264 594	22 636 452	26 120 752

Пропоную розглянути данні, які наведенні в таблиці 2 за допомогою візуалізації через 3–D карту (рис. 2):

Рис. 2. Кількість мігруючих українців до країн сусідів за останні 3 роки

В період з 2016 по 2018 р. чисельність українців за кордоном збільшилась у понад чотири рази. Особливо стрімко вона зростала в країнах, куди спрямовано потоки трудової міграції. Упродовж останніх двох років зростання чисельності українців, які виїхали на навчання за кордон, прискорилося. За даними щорічного моніторингу кількості українських громадян, які навчаються у закордонних університетах на денній формі навчання, що здійснюється аналітичним центром CEDOS (охоплює 34 країни світу).

Виходячи з вищезазначеного та на підставі досвіду розвинутих країн для покращення державної міграційної політики України необхідне спрямування влади на: зменшення втрат населення країни через еміграцію шляхом забезпечення громадянам гідних умов на батьківщині; регулювання стихійних процесів міграції населення шляхом створення державних соціально–економічних та національно–культурних програм; протидія незаконній міграції; захист інтересів українських емігрантів, розвиток тісних зв'язків із іноземними діаспорами; повернення працівників–мігрантів та етнічних українців шляхом створення привабливих умов для використання їх валютних заощаджень у підприємницькій діяльності на території України.

В процесі концептуалізації державного регулювання міграційних процесів виявлено, що перспективними можливостями розвитку є формування та запровадження сукупності методів міграційної політики в контексті загальної стратегії соціально–економічного розвитку України та підвищення її конкурентоспроможності у глобальній сфері застосування. Загальною метою запровадження сукупності методів міграційної політики в цілому є вдоволення освітньо–кваліфікаційної і демографічної потреби у

людському потенціалі, його збереженні, збільшенні та ефективного використання для економічного зростання країни.

Список використаних джерел та літератури

1. Малиновська О.А. "Міграційна політика Європейського Союзу: виклики та уроки для України" /О. Малиновська/ - К.: НІСД, 2016. - 48 с.
2. Мірошніченко Т.Є. Закономірності міжнародної міграції робочої сили в контексті програми безвізового режиму України з ЄС/Т.Є. Мірошніченко // Науковий вісник Херсонського державного університету. - 2016. - Вип. 6. - Ч. 1. - С. 100–102.
3. Капітан В. Трудова міграція як аспект проблеми зайнятості в Україні / В. Капітан // Ефективність державного управління. - 2016. - Вип. 32. - С. 474–481.
4. economy.apostrophe.ua
5. iom.org.ua

Терещук А.В.
студентка групи ЖР-2
Науковий керівник: Гриненко І.В.
к.соціол.н., доцент
Український гуманітарний інститут

РЕПОРТАЖ ЯК ОДИН З ПРІОРИТЕТНИХ ЖАНРІВ В ТЕЛЕЖУРНАЛІСТИЦІ

Актуальність роботи полягає в тому, що журналістський жанр репортаж є надзвичайно важливим жанром в тележурналістиці, так як є оперативним, точним, має яскраве та емоційне відтворення картини дійсності, що є неабияким пріоритетом.

Об'єктом дослідження є репортаж як жанр в тележурналістиці.

Предметом дослідження є особливості використання репортажу на телебаченні на прикладі українських телеканалів «1+1» і «ТВі».

Метою дослідження є особливості використання репортажу на українських телеканалах «1+1» і «ТВі».

Для досягнення встановленої мети в роботі виконували такі завдання:

- з'ясували сутність та сучасну структуру телерепортажу як жанру журналістики.
- співвіднесли конкретні репортажні форми з редакційною політикою телеканалів «1+1» та «ТВі».

Серед вітчизняних науковців, які займалися дотичною тематикою, варто зазначити: В.Кронкайт, Т.Коппел, Д.Разер. Серед зарубіжних науковців слід визначити Ю. Лазебник, В. Здоровега, Д. Прилюк, Г. Вартанов, Д. Григораш, В. Рубан, В. Качкан та ін.

Для дослідження цієї теми були використані такі методи дослідження: аналізу та синтезу для аналізу сутності і сучасної структури телерепортажу та репортажних форм, які потім були співвіднесені з редакційною політикою телеканалів «1+1» та «ТВі»; метод індукції для аналізу програм телеканалів дав можливість зробити висновки щодо впливу редакційної політики на зміст, структуру та стиль телерепортажу; метод конкретизації був застосований для співвіднесення конкретних репортажних форм з редакційною політикою телеканалів «1+1» та «ТВі».

У процесі дослідження було з'ясовано три основні точки зору вчених на репортаж. Найбільш диференційовано підходять до жанрової ідентифікації репортажу французькі дослідники, які наголошують, що метою цього жанру є донесення усіх вражень від події за допомогою органів чуття. Тому цей жанр вважається найбільш суб'єктивним, оскільки відображає події, апелюючи саме до відчуттів [1].

Протягом усієї історії телебачення репортаж був головним жанром та способом інформування. Тож, українські дослідники визначають репортажність як «іманентну (внутрішньо притаманну), природну властивість телебачення» а репортаж – як «найпоширеніший, дієвий, провідний жанр тележурналістики» [5].

Інші науковці характеризують репортаж як «інформаційну розповідь, повідомлення з місця події під час її перебігу», або як «жанр журналістики, що надає можливості оперативно повідомляти для друку, ЗМІ, радіо, телебачення про будь-яку подію, очевидцем або учасником якої є кореспондент» [5].

На першому етапі дослідження встановили сутність та структуру телевізійного репортажу і дійшли таких висновків: сутність жанру полягає в тому, щоб розказати та показати подію у всіх її ракурсах. Структура репортажу в свою чергу (при всій різноманітності його композиційної побудови) зазвичай включає такі елементи: інформацію про подію; передачу атмосфери події; інтерв'ю з учасниками або свідками події (якщо воно вже відбулося); показ події [1].

На другому етапі дослідження були виявлені конкретні форми репортажу, які були співвіднесені з редакційною політикою телеканалу «1+1» та «ТВі».

Виділяють такі форми репортажу: подієві (новинні); тематичні; постановчі [2]. Тож, в першому випадку йде мова про звичайну, реальну подію, про яку репортер має докладно поінформувати. В тематичному репортажі дещо інша ситуація: журналіст підбирає об'єкт показу і події відповідно до заданої теми. Такий репортаж найчастіше пов'язаний з показом цікавої для глядачів регулярної дії. У постановчому репортажі журналіст виступає безпосередньо організатором події.

В свою чергу особливість новинної редакційної політики «1+ 1» полягає у нейтральному висвітленні політичного життя (констатування фактів і подача різних коментарів) та акцентуванні журналістської уваги на

зображенні соціальних та кримінальних процесів і явищ суспільства. Інформація такого ґатунку розрахована на масового глядача [3]. А особливість новинної редакційної політики телеканалу «ТВі» полягає у критичному аналізі та синтезі українського політично–суспільного життя та опозиційно–іронічному ставленні до провладної більшості. Аудиторія, яка споживає відповідну інформацію, здебільшого вузькоспеціалізована [4].

У процесі реалізації завдань впливають такі висновки: редакційна політика сучасних українських телеканалів прямо або опосередковано впливає на зміст, структуру та стиль телерепортажу, тобто фактично задає певну схему висвітлення проблем, конфліктів та ситуацій відповідно до інтересів телеканалу. У цьому можна переконатися, досліджуючи телерепортажі різних українських телеканалів.

Отже, досліджуючи телерепортаж як один із пріоритетних жанрів на українських телеканалах на прикладі «1+1» і «ТВі», були застосовані такі методи дослідження як метод аналізу та синтезу, індукції і конкретизації, які допомогли детально розкрити зазначену тему.

Список використаних джерел та літератури

1. Теленовини: секрети журналістської майстерності. – Реферат книги І.Фенга «Теленовини, радіоновини», Сент–Пол, 1985. – Москва. – Інститут підвищення кваліфікації працівників телебачення і радіомовлення. 1997 [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: http://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/4057/1/O_Lisnevsk_MTR_GI.pdf
2. Эгон Эрвин Киш. Репортажи. Издательство Московского университета, 1964 [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://studfiles.net/preview/3369782/page:10/>
3. Офіційний сайт групи 1+1 медіа [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу : <https://media.1plus1.ua/ru>
4. Офіційний сайт групи ТВі медіа [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://tvi.ua/>
5. Тонкіх І. Ю. Навчальний посібник з дисципліни «Інтернет–журналістика. Жанри в інтернеті» [Електронний ресурс] / Ірина Юріївна Тонкіх. - 2017. - Режим доступу до ресурсу: http://eir.zntu.edu.ua/bitstream12345678/266-9/1/Ton-kikh_Internet-Journalism.pdf.

Томашевська Л.П.
студентка групи МЕН/ЯСС-18з
Науковий керівник: Алькема В.Г.
професор
Університет економіки та права «КРОК»

РОЗРОБЛЕННЯ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНОЇ СИСТЕМИ
УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ ДП «УКРМЕТРТЕСТСТАНДАРТ»

Кількість систем управління різко зросла за останні роки, відображаючи потреби та вимоги більшої кількості організацій, які прагнуть покращити свою ефективність у широкому спектрі галузей та секторів. Щорічні дослідження щодо застосування стандартів системи менеджменту ISO (CCM) свідчать про постійне зростання сертифікації на основі ISO 9001 (управління якістю) та ISO 14001 (екологічний менеджмент). Проте, хоча ці дослідження не вказують на розмір організацій, які впровадили стандарти, досвід Нідерландів та інших країн показує, що все більше число малих і середніх підприємств (організацій) впроваджують численні CCM, хоча деякі стикаються з труднощами. робити це і потребувати допомоги. Чому ж організації впроваджують інтегровані системи управління?

Основною причиною є те, що багато малих і середніх підприємств є постачальниками великих компаній, які накладають вимоги до якості та екології на свій ланцюг постачання. У багатьох випадках ці вимоги можуть бути задоволені лише шляхом впровадження системи управління та сертифікації. Крім того, уряди застосовують критерії якості, екологічності і навіть стабільності у своїй закупівлі та закупівлях. Таким чином, CCM змушені впроваджувати системи управління якістю та екологічного менеджменту, щоб залишатися у бізнесі. Будь-яка організація, яка залишається в бізнесі і здатна надавати товари та послуги своїм клієнтам, керує системою управління, однак незначною чи неформальною. Ця система, в будь-якій формі, повинна бути прийнята як основа та відповідна точка для впровадження CCM, наприклад ISO 9001. Впровадження ISO 9001 не означає, що ви «будуєте» (нову) систему управління якістю, але ви оцінюєте своє поточне управління на практиці щодо вимог ISO 9001. Тому кожна система управління є унікальною і організація не повинна купувати настанови з Інтернету або застосовувати стандартні процедури, надані консультантом. Ризик полягає в тому, що ці інструменти можуть не підходити, додаватимуть бюрократію, не будуть розглядатися співробітниками як додану вартість – і, ймовірно, будуть активовані лише тоді, коли щорічний сертифікаційний аудит неминучий!

Складність полягає в тому, щоб зв'язати абстрактні вимоги з реальними процесами та практиками управління. Після того, як організація зможе це зробити, зрозуміло, якою мірою вимоги вже виконуються – і що ще потрібно зробити, адаптуючись, а не шляхом перебудови. Інколи необхідно формалізувати неформальну практику управління (наприклад, необхідно вести деякі записи для демонстрації того, що зроблено), але у багатьох випадках це сприяє результативності та ефективності операцій, а отже, додає цінності організації.

Система управління є інструментом, що допомагає досягти цілей організації. Будь-які вжиті заходи повинні узгоджуватися з основною метою системи: допомагає зробити кращу роботу, бути більш успішною та досягти бізнес-плану? Існує багато заходів, які можуть сприяти досягненню цієї мети, наприклад, підвищення компетенції персоналу, прийняття «надійних»

технічних пристроїв, використання піктограм, зручних форм для перевірки та заповнення (які пізніше стануть записами), та ін. перед тим, як запровадити обширні документальні процедури, особливо в ситуації з організаціями, оскільки у багатьох випадках це не узгоджується з організаційною культурою та повсякденною практикою.

Незважаючи на те, що вони сформульовані по-різному, всі ССМ базуються на тих самих фундаментальних поняттях:

Управління та контроль процесів: забезпечити, щоб процеси забезпечували очікувані результати та дотримувалися відповідні вимоги

Підхід до планування–виконання–перевірки–вдосконалення управління та контролю процесу: встановлення цілей, визначення необхідних процесів, моніторинг прогресу та дотримання вимог, вжиття необхідних заходів та розгляд можливостей покращення

Управління ризиками: виявлення ризиків, що створюють загрози та можливості, та впровадження контролю для мінімізації негативного впливу на продуктивність та максимізації потенційних вигод.

ССМ визначають дуже схожі елементи на основі цих концепцій, які повинні бути частиною загальної системи управління організації. Враховуючи вимоги стандартів з урахуванням цих основних концепцій, вони допоможуть організації у тлумаченні та застосуванні їх на інтегрованому рівні.

Діяльність ДП «УКРМЕТРТЕСТСТАНДАРТ» регламентується низкою міжнародних стандартів, які підтверджують технічну компетентність та встановлюють вимоги до організації та певної діяльності та процесів здійснення цієї діяльності, наприклад, пов'язаною з оцінкою відповідності [1–10]:

- випробувальна та калібрувальна служби - ДСТУ ISO/IEC 17025:2017;
- органи з оцінки відповідності продукції - ДСТУ EN ISO/IEC 17065:2014;
- органи з сертифікації систем менеджменту - ДСТУ EN ISO/IEC 17021–1:2015 ISO/TS 22003:2013, (та інших стандартів серії ISO/IEC 17021 - ДСТУ ISO/IEC TS 17021–2:2014, ДСТУ ISO/IEC 17021–3:2014 тощо);
- органи з сертифікації персоналу - ДСТУ EN ISO/IEC 17024:2014;
- органи з інспектування - ДСТУ EN ISO/IEC 17020:2014;
- провайдери перевірки кваліфікації - ДСТУ EN ISO/IEC 17043:2017;
- виробник стандартних зразків (референтних матеріалів) - ISO 17034:2016.

Зростання використання систем управління, як правило, збільшує потребу у впевненості, що організації можуть керувати системою

управління, яка розглядається відповідно як вимогам стандарту ISO 9001, так і вимогам конкретного стандарту ISO/CASCO.

Проблеми, з якими стикається організація при розробці інтегрованої системи управління, будуть різними на підставі розміру та зрілості організації.

Наявність інтегрованої системи управління може допомогти у підтримці стійкої бізнес-моделі через зміну середовища. Організації визначаючи та вибираючи можливості для поліпшення, повинна виконувати будь-які необхідні дії для задоволення вимог замовника та інших зацікавлених сторін, орієнтуючись підвищення задоволеності замовника. Перераховані стандарти ISO/CASCO містять основні вимоги, які є однаково незалежними між стандартами, використовують ідентичні формулювання і полегшує їх виконання: неупередженість, конфіденційність, скарги та апеляції, розкриття інформації, використання систем управління. Інтеграція повинна плануватися і впроваджуватися за принципом структурування. Багато організацій прийняли стандарти на системи управління в результаті зовнішнього впливу, наприклад, споживачів, які потребують впровадження стандарту якості, або зовнішніх вимог для установки системи гігієни праці та безпеки.

Дана ситуація не поширюється на інтеграцію, яка буде проводитися виключно в інтересах організації. У зв'язку з цим спочатку повинні бути ідентифіковані його потреби. Якщо організація не бачить переваг у результаті інтеграції, то воно не повинно йти цим шляхом. Стандарти на системи менеджменту встановлюють багато різних загальних вимог, які складають значну частину вимог, включених до кожного стандарту, хоча термінологія і специфічна формулювання або структура, в якій ці вимоги описані, можуть відрізнятися. Цей підхід об'єднує загальні вимоги до стандартів і технічні умови на системи управління і передбачається для застосування в якості основи інтегрованого впровадження двох або більше стандартів на системи управління. При використанні цієї основи високого рівня для об'єднання спільних вимог, встановлених стандартами на системи менеджменту, представляється важливим визнати існування специфічних вимог, встановлених в окремих технічних умовах, які не включені в загальну основу. Ці вимоги, які не є загальними, повинні розглядатися окремо для дотримання вимог, встановлених певними стандартами/ технічними умовами, які є обов'язковими для організації.

Список використаних джерел та літератури

1. ДСТУ ISO 9000:2015 Системи управління якістю. Основні положення та словник
2. ДСТУ ISO 9001:2015 Системи управління якістю. Вимоги
3. ДСТУ ISO/IEC 17000:2007 Оцінювання відповідності. Словник термінів і загальні принципи

4. ДСТУ EN ISO/IEC 17020:2014 (EN ISO/IEC 17020:2012; IDT) Оцінка відповідності. Вимоги до роботи різних типів органів з інспектування
5. ДСТУ EN ISO/IEC 17021–1:2017 (EN ISO/IEC 17021–1:2015, IDT; ISO/IEC 17021–1:2015, IDT) Оцінка відповідності. Вимоги до органів, які провадять аудит і сертифікацію систем управління
6. ДСТУ EN ISO/IEC 17024:2014 (EN ISO/IEC 17020:2012; IDT) Оцінка відповідності. Загальні вимоги до органів, що здійснюють сертифікацію персоналу
7. ДСТУ ISO/IEC 17025:2017 Загальні вимоги до компетентності випробувальних та калібрувальних лабораторій
8. ISO 17034:2016 General requirements for the competence of reference material producers (Загальні вимоги до виробників стандартних зразків)
9. ДСТУ EN ISO/IEC 17043:2017 (EN ISO/IEC 17043:2010; ISO/IEC 17043:2010, IDT) Оцінка відповідності. Загальні вимоги до перевірки професійного рівня
10. ДСТУ EN ISO/IEC 17065:2014 Оцінка відповідності. Вимоги до органів з сертифікації продукції, процесів та послуг (EN ISO/IEC 17065:2012; IDT)

Тютяк В.Я.
студент ФВ-17
Науковий керівник: Лівак П.Є.
кандидат юрид. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

АДАПТИВНЕ ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ ЯК НАПРЯМ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Адаптивне фізичне виховання (АФВ) – напрям науки, що вивчає фізичне виховання інвалідів – людей, які втратили на довгий час або назавжди ті чи інші функціональні можливості свого тіла, серед них: руху, слуху або зору[1].

В Україні на початку XXI століття налічується 2500000 інвалідів різних категорій, в тому числі 1200000 інвалідів I і II груп, і серед них – 152 тис. інвалідів дитинства. Сьогодні є негативна тенденція збільшення цих показників. Щорічно кількість таких людей збільшується на 200-250 тис. осіб, в тому числі кількість дітей-інвалідів збільшується на 4-5 тис. У боротьбі з цим соціальним лихом велика роль з фізичної та соціальної реабілітації інвалідів належить засобам фізичного виховання, насамперед – адаптивного фізичного виховання.

Сучасна українська державна політика в Цільовій комплексній програмі «Фізичне виховання – здоров'я нації» (ЦКП) називає фізичне виховання тією частиною загальної освіти, яка повинна закласти основи забезпечення розвитку фізичного здоров'я та комплексного підходу до формування розумових і фізичних якостей громадян як здорових, так і

інвалідів. Згідно історико-соціального моменту ЦКП підкреслює гостру потребу про зміни програмних підходів у вихованні різного віку і оголошує необхідність їх розробки і реалізації.

В розділі першому Цільової комплексної програми «Фізичне виховання – здоров'я нації» ставиться перед дослідниками області фізичної культури і спорту завдання узагальнення вітчизняного і зарубіжного практичного досвіду в організації фізкультурно-оздоровчої роботи серед дітей. В цьому ж розділі наголошується на необхідності розвитку фізичного виховання дітей-сиріт та дітей з особливими потребами, оскільки фізичне виховання має місце в усіх спеціальних інтернатах корекційної спрямованості.

Державна політика України через Цільову комплексну програму «Фізичне виховання - здоров'я нації» зобов'язує фахівців фізичної культури і спорту «забезпечити розробку спеціальних навчальних програм, за якими буде здійснюватися підготовка фахівців з фізичного виховання та спорту у вищих навчальних закладах системи Міністерства освіти і науки України, державний комітет України з питань фізичної культури і спорту, орієнтованих на реабілітаційну та спортивну роботу з інвалідами різних нозологій».

Адаптивна фізична культура – частина фізичної культури, розрахована на людей зі стійкими порушеннями функцій організму внаслідок захворювань, травм або вроджених дефектів, спрямована на стимуляцію позитивних реакцій в системах і функціях організму та формування необхідних рухових умінь, навичок, фізичних якостей і здібностей, які забезпечують нормалізацію життєво важливих функцій організму, адаптації до умов навколишнього середовища, розвиток і вдосконалення особистості в цілому.

Головне завдання адаптивного фізичного виховання полягає в формуванні у дітей з розладами слуху свідомого ставлення до власних сил, впевненості в них, готовності до сміливих і рішучих дій, прагнення виконувати фізичні навантаження, які обхідні для свого повноцінного функціонування, а також потреби систематично займатися фізичними вправами і вести здоровий спосіб життя, враховуючи рекомендації валеології [2].

Список використаних джерел та літератури

1. Амелин А.Н. Современный настольный теннис / А.Н. Амелин - М.: Физкультура и спорт, 1982. - 111 с.
2. Бабенкова Р.Д. Вопросы физического воспитания глухих детей дошкольного и младшего школьного возраста //Дефектология. Р.Д. Бабенкова - 1983. - №3. С.21–29.

Худавердієв Р.Е.
студент групи ГФ-4
Науковий керівник: Роман С.В.
канд. пед. наук, доцент
Український гуманітарний інститут

МОТИВАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Актуальність обраної теми зумовлена оновленням практичної мети навчання іноземної мови у початковій школі в контексті вимог міжкультурної іншомовної освіти в Україні [1; 6; 7], її націленості на формуванні в учнів міжкультурної комунікативної компетентності (МКК). Іншими словами, здатності особистості успішно й адекватно спілкуватися в ситуаціях міжкультурного спілкування на рівні елементарного користувача за вимогами експертів Ради Європи з мовної освіти.

Для учнів загальноосвітніх навчальних закладів це має бути рівень А1, а для учнів спеціалізованих шкіл з поглибленим вивченням іноземних мов рівень А2. При цьому з огляду на фундаментальність початкової освіти, на її роль в оволодінні дітьми основами навчальної діяльності, організація процесу формування МКК (навичок та вмінь іншомовного спілкування на міжкультурному рівні) покликана забезпечити і вирішення провідних психолого–дидактичних завдань дидактики початкової школи. Такими є: формування навчальної діяльності та її суб'єкта з дотриманням наступних вимог системи розвивального навчання Д.Б Ельконіна – В.В Давидова: розвиток у молодшого школяра довільності й усвідомлення всіх психічних процесів, формування інтелектуальних операцій (аналіз, синтез, міркування, зіставлення), а також здатності до саморегуляції власної діяльності шляхом її рефлексії, до свідомого орієнтування в іноземній мові, що вивчається [4].

Особливого значення у цьому напрямі набуває формування позитивної мотивації навчальної діяльності як одне із важливих завдань індивідуалізації, диференціації та інтенсифікації навчання у початковій школі. Складність його вирішення, як свідчить аналіз праць психологів і методистів (І.О Зимня, О.Й. Негневицька, З.М. Мікітенко, С.В. Роман) зумовлює мету нашого дослідження – визначити шляхи (фактори) успішності мотиваційного забезпечення навчального процесу з іноземної мови (англійської мови) у сфері ключових питань міжкультурної іншомовної освіти України [1; 5].

Першочерговим кроком ми вважаємо уточнення особливостей мотиваційної сфери молодшого школяра: його потреб, мотивів та інтересів. Адже, мотивація – це система мотивів (спонукальних причин). Проявом мотивації є інтереси. Збоку суб'єкта діяльності – учня мотивація це стан, а

Збоку вчителя, який керує діяльністю і мотивацією, – це комплекс заходів, що організують і спрямовують діяльність учіння.

У структурі мотивації виділяють зовнішні й внутрішні мотиви. Зовнішні мотиви знаходяться за межами навчального процесу. Вони живляться доброзичливим ставленням до дитини, усвідомленням учнем загальноосвітньої цінності предмета, його важливості як засобом спілкування [4].

На відміну від зовнішніх, внутрішні мотиви породжуються безпосередньо навчальною діяльністю.

Отже, з урахуванням з огляду на сутність зазначених вище факторів навчальний процес слід будувати зважаючи на сутність різних видів внутрішньої (процесуальної) мотивації, тому що навчальна діяльність молодшого школяра є полівмотивована.

Так, ігрова мотивація – це система спонукальних причин, які стимулюють потреби молодшого школяра у грі. У процесі навчання іноземної мови учнів цього віку гра виконує такі функції: моделюючу (сприяння соціальному розвитку дитини), інформуючу (ознайомлення дітей в ігровій формі з пізнавально–цінною інформацією, з правилами та нормами поведінки у певних ігрових ситуаціях), формуючу (формування дитини як особистості, як індивіда, як суб'єкта навчальної діяльності), коригуючу (виявлення в ігровій формі рівня навченості з іноземної мови та обрання адекватних засобів психолого–дидактичного впливу на кожного учня), стимулюючу (забезпечення мажорного тону мовленнєвої взаємодії, усунення негативних психологічних бар'єрів) [4; с. 88].

Комунікативна мотивація – це система спонукальних причин, які стимулюють і формують потреби учнів у вирішенні комунікативних задач різного рівня складності, націлених на реалізацію певних соціально значущих функцій спілкування: пізнавальної (або інформаційної), регулятивної, ціннісно–орієнтаційної та етикетної (або конвенціональної).

Сутність соціокультурної мотивації полягає в емоційно–особистісному ставленні учня до країни, мова якої вивчається, до народу–носія цієї мови, до його духовних надбань і традицій, до цікавих національних реалій минулого та сучасного життя, до стереотипів поведінки носіїв іноземної мови у типових ситуаціях спілкування.

Сутність пізнавальної мотивації полягає в стимулюванні пізнавальних потреб, які знаходяться у площині вікових та особистісних інтересів учнів.

Сутність естетичної мотивації як психічного процесу полягає у формуванні і задоволенні потреб естетичного світосприйняття, під яким психологи розуміють здатність помічати, спостерігати, позитивно–емоційно оцінювати і прагнути створювати красу у довкіллі.

Внутрішні мотиви називають мотивами успіху і виокремлюють спеціально мотивацію, породжувану відчуттям прогресу в оволодінні іноземною мовою [4; с. 88–89].

Як бачимо, соціокультурна мотивація відіграє особливу роль у формуванні вторинної мовної особистості молодшого школяра, в усвідомленні ним особливостей іншомовної та концептуальної картини світу. Іншими словами, в набуті ними розуміння, що носії мови дещо по іншому оформлюють своє висловлювання. (Порівняємо: “повій вітре на вкраїну” Т. Шевченка вітер(ч. р) – lady wind lady wind Дитячий фольклорний віршик wind (ж. р)).

Відзначаючи дидактичну цінність кожного виду внутрішньої мотивації, наголошуємо на особливих значущості ігрової мотивації в організації навчальної діяльності молодших учнів. Адже початкові класи є стиком двох психологічних домінант: ігрової діяльності та навчальної (гри та учіння, за словами психолога Д.Б. Ельконіна). Настанова на гру, яка відповідає віковим інтересам дітей, викликає в них позитивний настрій і стимулює готовність до іншомовної діяльності як до засобу проведення гри. В учнів активізуються уява, фантазія, процеси мислення, робота пам'яті, пізнавальна і комунікативна ініціатива. Гра дозволяє надавати комунікативної цінності практично будь-якій мовній одиниці. Вони сприяє орієнтації учнів у новому мовному матеріалі, а також у процесі мовленнєвої взаємодії. Подання серйозних навчальних завдань у доступній, привабливій і розважальній ігровій формі зумовлює мимовільний характер засвоєння мовного матеріалу і стереотипів мовленнєвої поведінки в типових ситуаціях іншомовного спілкування [3; с. 92].

Як бачимо, застосування ігрових вправ звільняє урок від зайвого академізму і зберігає на ньому атмосферу дитинства як один із найважливіших чинників гармонійного розвитку дитини: психологічного, фізичного, духовного.

Помічником учителя у стимуляції різних видів позитивної мотивації учіння за даними теорії підручникотворення [3; с. 53–63] покликаних сприяти підручник І НМК як засіб освітньої тактики вчителя та учня. Правомірність цього положення підтверджується нашим аналізом НМК з англійської мови для початкових класів Wonderland [2], чому приділяється спеціальна увага в нашому курсовому проекті.

Список використаних джерел та літератури

1. Ніколаєва С.Ю Формування англійської лексичної компетенції молодших школярів / С. Ю. Ніколаєва // Іноземні мови. - 2016. - №2. - С. 3–9.
2. Роман С.В. Навчально методичний комплекс з англійської мови “Wonderland” для учнів початкових класів / С.В. Роман, Г.С. Чекаль, О.О. Коломинова // Початкова школа. - “Ленвіт”, 2000.
3. Роман С.В. Іноземні мови: Розвиваючий аспект раннього шкільного навчання англійської мови / С.В. Роман. - 2002. - №3.
4. Роман С.В. Методика навчання англійської мови у початковій школі: Навчальний посібник / С.В. Роман. - К.: Ленвіт, 2009.

5. Савченко О.Я. Екологія дитинства: В.О. Сухомлинський і сучасна початкова школа / О.Я. Савченко // Початкова школа. - 2000. - №11.
6. Dunn O. Developing English with Young Learners / O. Dunn. - London: Modern English Publications, 1984. - 91 p.;
7. Halliwell S. Teaching English in the Primary Classroom / S. Halliwell. - London and New York: Longman, 1993. - 112 p.

Франків Д.І.
Лаборант кафедри ТМФВ
Український гуманітарний інститут

ВИХОВАННЯ ІНТЕРЕСУ ШКОЛЯРІВ ДО ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ

Упродовж останніх років в Україні склалася тривожна ситуація – погіршилося здоров'я й фізична підготовленість дітей, учнівської та студентської молоді. Це насамперед пов'язано з кризовим станом національної системи фізичного виховання населення, яка не відповідає сучасним вимогам та міжнародним стандартам. Основними причинами кризи є знецінення соціального престижу фізичної культури, спорту, здорового способу життя. Як результат такого стану національної системи фізичної культури, є дуже низький рівень позитивної мотивації до систематичних занять фізичною культурою, спортом, ЗСЖ в учнів загальноосвітніх шкіл.

Об'єктом дослідження процес фізичного виховання школярів.

Предмет дослідження: методика виховання мотивації та інтересу учнів до занять фізичними вправами.

Мета: проаналізувати методичні рекомендації щодо підвищення інтересу школярів до занять фізичними вправами.

Для досягнення встановленої мети в роботі вирішені наступні завдання:

- охарактеризувати методику формування мотивації школярів до занять фізичними вправами;
- теоретично обґрунтувати поняття інтересу та мотивації в процесі фізичного виховання.

Дослідження науковців (С. Ю. Бабенко, 1982; С. В. Занюка, 1997; О. М. Зварищук, 2002; В. В. Петровського, Т. Ю. Круцевич, 1997) свідчать, що потреби, мотиви та інтереси в галузі фізичної культури мають свої вікові особливості і пов'язані з психологічним розвитком, соціальним формуванням особистості, темпераментом, соціально-економічними умовами життя конкретної сім'ї.

Методи дослідження теоретичний аналіз, спостереження й порівняння.

Мотивація - система спонукань які зумовлюють активність організму і визначають її спрямованість.

Навчальна мотивація ґрунтується на потребі, яка стимулює пізнавальну активність дитини, її готовність до засвоєння знань. Потреба не визначає характеру діяльності, її предмет окреслюється тоді, коли людина починає діяти. Спонукальна (мотиваційна) складова навчальної діяльності охоплює пізнавальні потреби, мотиви навчання. Важливою умовою учіння є наявність пізнавальної потреби і мотиву самовдосконалення, самореалізації та самовираження. Емоційне переживання пізнавальної потреби постає як інтерес [2].

Інтерес – форма прояву пізнавальної потреби, що забезпечує спрямованість особистості на усвідомлення цілей діяльності і тим самим сприяє орієнтуванню, ознайомленню з новими фактами, більш повному і глибокому відображенню дійсності [1].

Суб'єктивно інтерес виявляється в емоційному тоні, який набуває процес пізнання «justify» Мотив (франц. motif, лат. motus – рух) – спонукання до діяльності, пов'язане із задоволенням потреб людини. Пов'язаний він із задоволенням наявних потреб суб'єкта діяльності, а тому відіграє спонукальну функцію, зумовлює предметну спрямованість активності людини.

Урок фізичної культури є головною формою роботи з фізичного виховання, на яких учні оволодівають програмним матеріалом і здобувають мінімум потрібних знань, умінь та навичок, що повинно забезпечувати їм найкращий розвиток, зміцнення здоров'я. Опановуючи під керівництвом учителя різноманітні рухові дії, діти відчувають як збільшується їх сила, зростає швидкість і витривалість під час виконання дедалі складніших фізичних вправ. Головним компонентом у структурі навчальної діяльності з фізичного виховання є мотивація. Її можна визначити як складну багаторівневу систему збудників, що включає потреби, мотиви, інтереси, ідеали, прагнення, установки, емоції, цінності, тощо. У загальному розумінні мотив – це те, що стимулює людину до певної дії. Ряд позицій, що торкаються цього питання, полягає у характеристиці завдань уроку. Так, педагог повинен: точно і доступно пояснити учням значення і зміст занять; у завдання вкладати особистий інтерес учня і давати йому змогу відчути результати його діяльності; доводити одночасно до свідомості дітей необхідність тривало і наполегливо працювати для досягнення результатів.

Пам'ятаймо, що діти позитивно ставляться до тієї людини, спілкування і взаємодія з якою викликала в них позитивні переживання і принесла радість. За негативних емоцій учні свідомо чи підсвідоме шукають можливості уникнути зустрічі з явищами, процесами, людьми, які колись завдали їм неприємних переживань: не приходять на зустрічі, ухиляються від виконання обов'язків, пропускають заняття. Потенційні можливості формування позитивних переживань приховані в самому процесі навчання. Джерелом радісних переживань є сам учитель: він випромінює енергію,

бажання працювати. Вказівки вчителя, його зауваження, розпорядження, команди, сигнали можуть звучати енергійно або в'яло, мажорно або Індиферентно, і від цього залежить не тільки настрої, а й результати. [4]

Важливим завданням є виховання в учнів стійкого інтересу до занять фізичною культурою, спортом, зміцнення здоров'я кожної дитини, формування необхідних рухових якостей, бажання і уміння самостійно займатися фізичними вправами. Для цього поруч з традиційними використовуються і нетрадиційні форми і методи навчання. Індивідуальний підхід – обов'язкова умова кожного заняття. Найпоширенішими засобами стимулювання інтересу та активності учнів у процесі фізичного виховання є різні форми заохочень та покарань. Заохочення полягають у позитивній оцінці навчальної діяльності та поведінки учнів і спрямовані на те, щоби викликати в усіх бажання до подальших досягнень, активності та зацікавленості у вивченні предмету. Основними видами заохочення є сприяння, допомога, довіра вчителя, похвала, схвалення, усна подяка, подяка в наказі по школі, похвальна грамота, почесні доручення, лист-подяка батькам, фотографії на дошках пошани, публікації в газетах тощо.

Існують різні способи мотивувати молодь до занять фізичними вправами:

- демонстрація позитивних впливів від фізичних навантажень;
- інтерес до нової справи;
- цікаві форми проведення секційних занять;
- можливість самоствердитись в оточенні та у змаганні з іншими;
- можливість мати красиве тіло;
- бути здоровим і зовнішньо привабливим;
- для розвитку кар'єрних можливостей;
- можливість проведення, спільно з друзями, цікавого і корисного дозвілля.

Список використаних джерел та літератури

1. Арєфєв В. Г. Фізична культурав школі (молодому спеціалісту): Навчальний посібник для студентів навчальних закладів ІІ–ІУ рівнів акредитації / В.Г. Арєфєв, Г.А. Єдинак. – 3–є вид. перероб. і доп. – Кам'янець - Подільський: ПП Буйницький О. А., 2007. - 248 с.
2. Бахчанян Г.С. Мотивація інтересу до занять фізичною культурою і спортом / Г.С. Бахчанян // Педагогіка і психологія - 1998. - № 4. - С.41 - 47.
3. Безверхня Г.В. Формування мотивації до самовдосконалення учнів загальноосвітніх шкіл засобами фізичної культури і спорту: Метод реком. / Г.В. Безверхня - Умань: Вид-во Умань. держ. пед. ин-ту. –2003. - 52 с.
4. Бойченко Т. Є. Інтегративний освітній курс валеології на світоглядно – методологічних засідках українознавства / Т.Є. Бойченко. 1999. - 192 с.

Чаюн К.М.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Євдокимова Л.В.
викладач
Український гуманітарний інститут

БІНАРНІ ОПОЗИЦІЇ В МІФАХ ДАВНЬОГРЕЦЬКОГО ПОЕТА ЄВРІПІДА

Міфи становлять перш за все поле несвідомих логічних операцій, інструмент вирішення протиріч. Міфічне мислення розвивається з усвідомленням деяких протилежностей і прагне до їх подальшого подолання, медіації. Основою будь-якої культури є міфи, і тому через дослідження міфологічного сюжету, який базується на протиставленні двох категорій, відбувається обробка інформації про довкілля, формовані моделі світу. Бінарний тип мислення характерний не лише для античної міфології, а й для сучасного світу. Це означає, що сучасна людина так само як і людина минулих поколінь дивиться на світ виключно бінарно, тобто зводить все до двох протилежностей. Відповідно вирішення протиріч є важливим для кожної людини, без виключень.

Об'єктом дослідження є бінарні опозиції в міфах давньогрецького поета Евріпіда.

Предметом дослідження є бінарні опозиції: сила та безпорадність, любов та ненависть, в трагедії «Медея» Евріпіда.

Метою роботи є розв'язання протиріч між такими концептами, як сила та безпорадність, любов та ненависть, в трагедії «Медея» за допомогою введення в бінарну опозицію медіатора, тобто третього члена, який нейтралізує протилежності.

Для досягнення мети в роботі ставилися наступні завдання: знайшли бінарні опозиції в трагедії «Медея» Евріпіда; визначили нейтралізатора бінарних опозицій на основі трагедії «Медея»; довели, що для міфології характерним є «бінарний» тип мислення.

Дослідження теми бінарних опозицій займалися вітчизняні та зарубіжні вчені. Українські вчені вивчали творчу спадщину української культури та літератури з перспективи бінарних опозицій: С. Кримський, А. Шафф, Е. М. Мелетинський, А. Капішевський, З. Мітосек, Д. Наливайко. Російські вчені досліджували бінарні опозиції в філософсько-культурологічному аспекті: А. Н. Афанасьєв, У. Ф. Міллер, Б. А. Рібаков, В. С. Соловйова, Е.Н. Трубецький, Ю. М. Лотмана, І.А. Ільїна. Проблемами функціонування бінарних опозицій присвячені праці А. Кемпе, В. Тернер, А. Вайтхед, К. Леві-Стросс.

В дослідженні використовувались методи аналізу та синтезу, які окрему частину дослідження розглядати як цілісний об'єкт. Був застосований метод спостереження, який дозволяє спостерігати за об'єктом

та фіксувати зміни поведінки, властивостей. Активно використовувався метод порівняння, який встановлював подібності або відмінності об'єктів.

На першому етапі дослідження здійснювався аналіз трагедії «Медея» та виділялися конкретні об'єкти дослідження, а саме бінарні опозиції. Опираючись на текст можна виділити цілу низку опозицій. У трагедії Еврипіда «Медея» є такі опозиції любов/ ненависть, сила/безпорадність. Характерною особливістю принципу бінарної опозиції є зв'язок опозиції з категорією оцінки. Йдеться про те, що у кожній конкретній ситуації один з членів опозиції виявляється носієм позитивного начала, інший негативного, але ця оцінка може змінюватися на протилежну зі зміною контексту.

На другому етапі дослідження було з'ясовано, що нейтралізатором бінарних опозицій може бути як герой, предмет, так і якась подія, яка встановлює рівновагу між опозиціями. Таке поняття називають медіацією.

Розглядаючи першу опозицію сила/безпорадність. Цар Креонт наказує Медії негайно покинути Коринфу, він вважає, що вона чаклунка і тому він відправляє її у вигнання. Таким чином він постає жорстокою, безсердечною, не милосердною людиною, що аргументується наступним текстом [1, с.31].

*«Дозволь мені лиш днину тут зостатися, –
Ще не збагну я, де ж мені подітися
Й притулок дітям де знайти, бо батько вже
За них не потурбується. То зглянься ж бо
На бідолашних. Тож і в тебе діти є,
Невже ж ти й до сиріток не зласкавишся?..»*

Медея прагне залишитися з дітьми та з коханим, зберегти свою сім'ю, але після розмови з Ясоном вона вирішує помститися суперниці. Медея – це жінка яка втратила все: свою родину, свого чоловіка, свою батьківщину і майже своїх дітей. Її положення було безпорадне, що привило до помсти. Конфлікт вирішує Егей – афінський цар. Таким чином потрібно звернути увагу на таке поняття, як «медіатора», до персонажа, який зводить в несуперечливе ціле всі можливі суперечності. Егей в цьому випадку є цією людиною. Він одружується на Медеї та таким чином вирішує конфлікт.

Розглядаючи другу опозицію любов/ ненависть. Медея не здатна миритися з приниженням, тобто з зрадою. З тією ж силою, що любила, починає вона ненавидіти Ясона. У Медеї борються два почуття: ревності та любов до дітей. Ревності підказують їй рішення вбити дітей і чим помститися чоловікові, любов до дітей змушує її відкинути жахливе рішення і прийняти інший план – бігти з Коринфа разом з дітьми. Ця болісна боротьба між обов'язком та пристрастю з великою майстерністю зображена Еврипідом – кульмінаційна точка всього є трагедія, тобто смерть дітей. З однієї сторони ми бачемо Медею, яка любить своїх дітей та готова бігти з ними на край світу, обґрунтування цього тексту прослідковується в наступних рядках [1, с.54].

«О ні, ніколи! Серце, не роби цього.

Дай жити їм, нещасна! Пожалій дітей!..»

З іншої сторони Медея – жінка жорстока та мстива, яка жертвує дітьми заради помсти. У цьому і простежується бінарна опозиція, хоча в результаті ми не бачимо «медіатора», тому що внутрішній конфлікт не вирішується, що призводить до фатального кінця, що аргументується наступним текстом

[1, с.54].

«Вони повинні вмерти – мусить бути так,

І я, що їх родила, їх сама уб'ю.

Це – неминуче, й вороття немає тут...»

На третьому етапі дослідження, на прикладі трагедії «Медея» з'ясували, що для античної міфології є характерним «бінарний» тип мислення. Тобто це означає, що світ складається з протилежностей негативних або позитивних. Але ці протилежності тісно контактують одна з одною і є рушійною силою у житті людини. Вони можуть призвести до конфлікту, підштовхнути людину на несвідомі вчинки. Нейтралізатором або медіатором цих бінарних опозицій можуть виступати предмет, явище або людина і саме від медіатора залежить кінцева розв'язка конфлікту. Саме цей тип мислення можемо прослідкувати у всіх давньогрецьких міфах того часу.

У сучасному світі на кожному кроці люди зіштовхуються із бінарним типом мислення у побутовому житті. Кожна людина свідомо або напівсвідомо все зводить до двох протилежностей – або 1 або 0, добро або зло, свій або чужий, чорне або біле, і при цьому не існує чогось нейтрального, не існує чогось на половину. Зустрічаючись з новим об'єктом, предметом, людина у будь якому випадку матиме своє власне уявлення про речі, буде оцінювати та здійснюватиме поділ. І як результат виникає конфлікт, який потрібно вирішувати та врівноважувати два різних полюси.

Отже, як підсумок можна зазначити, що основою будь якої культури в усі часи були міфи. Міф допомагає усвідомити світ і відповідно виступає засобом пізнання світу. Аналізуючи давньогрецькі міфи на прикладі творчості Евріпіда ми прослідкували наявність ряду бінарних опозицій, які виступали головною складовою життя та світогляду тогочасної людини. Крім того було виявлено наявність третьої важливої складової, яка допомагає у вирішенні конфлікту бінарної опозиції.

Список використаних джерел та літератури

1. Антична література : навч. посіб. / Ковбасенко Ю. І. - 2–ге вид., розшир. та доповн. - К.: Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012. - 248 с.
2. Евріпід. Трагедії. К.: Основи, 1993. 448 с.
3. Трубецкой Н.С. Классификация оппозиций / Основы фонологии / пер. с нем. А. А. Холодовича. - М.: Аспект Пресс, 2000. - С. 72- 88

Чирко А.Є.
студентка ФВ-18
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат пед. наук, професор
Український гуманітарний інститут

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ РІЗНИХ МЕТОДИК ДЛЯ СИЛОВОГО ТРЕНУВАННЯ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

В умовах активного розвитку галузі фізичної культури та спорту назріла необхідність впровадження нових ефективних методів та засобів удосконалення процесу фізичного виховання молоді. Актуальною є проблема пошуку нових ефективних шляхів підвищення рухової активності студентів та поліпшення їхньої фізичної підготовленості за рахунок впровадження сучасних фізкультурно–оздоровчих технологій, які б сприяли розвитку позитивної мотивації до занять фізичним вихованням, формували основи самостійної оздоровчої діяльності як у системі вищої освіти, так і у вільний від навчання час.

Цілеспрямоване впровадження силового тренування у систему безперервної фізичної культури у сфері освіти, на зайняттях з фізичного виховання вищих навчальних закладів усіх форм навчання для оздоровлення, розвитку і виховання молоді є сьогодні одним з актуальних завдань модернізації навчальних планів, програм вищих навчальних закладів. Система освіти і навчання фізичної культури повинна виховувати в молодому поколінні жагу до здорового способу життя.

Об'єктом дослідження є силові тренування для студентів.

Предметом дослідження є сукупність методичних і практичних аспектів впровадження силового тренування для студентів.

Метою дослідження є теоретичне обґрунтування силового тренування для розвитку силових здібностей студентів.

Для досягнення зазначеної мети визначенні наступні завдання:

проаналізувати етапи розвитку силового тренування;

виявити існуючі підходи для ефективного впровадження силових тренувань для студентів вищих навчальних закладів усіх форм власності;

проаналізувати методи розвитку силових здібностей у студентів.

Методи дослідження. В ході дослідження використовувались методи теоретичного узагальнення – аналіз, синтез, системний підхід для розкриття сутності кругового тренування та його складових. Для вивчення теорії та діючої практики використовувався метод теоретичного узагальнення.

Силові тренування – це поширений тип тренінгу для розвитку сили і розміру скелетних м'язів за якого використовується сила тяжіння через зважені бари, гантелі або ваги стеків.

Розвиток силових здібностей відбувається лише тоді, коли здійснюються максимальні м'язові напруги. Тому основна проблема в методиці силової підготовки полягає в тому, щоб забезпечити в процесі

виконання вправ досить високий ступінь м'язових напруг. У методичному плані існують різні способи створення максимальних напружень:

- піднімання граничного ваги невелику кількість разів;
- піднімання ваги максимальну кількість разів;
- піднімання обтяження з максимальною швидкістю;
- подолання зовнішніх опорів при постійній довжині м'язів;
- зміна її тонусу при постійній швидкості руху;
- стимулювання скорочення м'язів в суглобі за рахунок енергії падаючого вантажу або ваги власного тіла та ін. [1, С.144].

Відповідно до зазначеними способами стимулювання м'язових напруг виділяють наступні методи розвитку силових здібностей: максимальних зусиль, повторних неграничних зусиль, ізометричних зусиль, ізокінетичних зусиль, динамічних зусиль, ударний метод, метод кругового тренування, ігровий метод.

Метод максимальних зусиль. Він заснований на використанні вправ з субмаксимальними, максимальними і надмаксимальними обтяженнями. Кожна вправа виконується в декілька підходів. Кількість повторень вправ в одному підході при подоланні граничних і надграничних опорів (коли вага обтяження дорівнює 100% і більше) може становити 1–2, максимум 3 рази. Число підходів 2–3, паузи відпочинку між повтореннями в підході 3–4 хвилини, а між підходами від 2 до 5 хвилин [1, С.121].

Метод повторних неграничних зусиль. Передбачає багаторазове подолання непередельного зовнішнього опору до значного стомлення або до «відмови».

Метод ізометричних зусиль. Характеризується виконанням короточасних максимальних напруг, без зміни довжини м'язів.

Метод ізокінетических зусиль. Специфіка цього методу полягає в тому, що при його використанні задається не величина зовнішнього опору, а постійна швидкість руху. Це дає можливість працювати м'язам з оптимальним навантаженням протягом усього руху, чого не можна досягти, застосовуючи будь-які з загальноприйнятих методів. Найчастіше вправи виконуються на спеціальних тренажерах.

Метод динамічних зусиль. Передбачає виконання вправ з відносно невеликою величиною обтяжень 9до 30% від максимуму і максимальною швидкістю. Він застосовується для розвитку швидко–силових здібностей.

Ударний метод заснований на ударному стимулюванні м'язових груп шляхом використання кінетичної енергії падаючого вантажу або ваги власного тіла (стрибки у глибину з наступним вистрибуванням вгору, в тому числі і з обтяженнями)

Метод кругового тренування. Забезпечує комплексний вплив на різні м'язові групи. Вправи проводяться по станціях і підбираються таким чином, щоб кожна наступна серія включала в роботу нову групу м'язів.

Ігровий метод передбачає виховання силових здібностей переважно в ігровій діяльності, де ігрові ситуації змушують змінювати режими напруги різних м'язових груп і боротися з наростаючим стомленням організму [1, С.67].

З вищенаведеного показано, що існують багато нових ефективних шляхів підвищення рухової активності студентів та поліпшення їхньої фізичної підготовленості за рахунок впровадження сучасних фізкультурно–оздоровчих технологій, а саме різних методик, які сприяють розвитку силового тренування при проведенні занять фізичним вихованням студентів вищих навчальних закладів України, а також можливість формувати основи самостійної оздоровчої діяльності як у системі вищої освіти, так і у вільний від навчання час.

Список використаних джерел та літератури

1. Еркомашвілі І.В. Методи розвитку силових здібностей. Основи теорії фізичної культури. І.В. Еркомашвілі - 2004. - 226 с.

Шевченко А.О.
студентка групи ГФ-2
Науковий керівник: Вятоха І.Ю.
кандидат псих. наук, доц.
Український гуманітарний інститут

ПСИХОЛОГІЧНІ ПРИЧИНИ СУЇЦИДУ У ПРЕДСТАВНИКІВ ПРОФЕСІЙ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ПРАЦІ НА ПРИКЛАДІ ТРУДОВОГО НАСЕЛЕННЯ АНГЛІЇ

Актуальність роботи обумовлюється зростанням суїцидальної статистики в сучасному суспільстві. У той час як людське життя проголошено найбільшою цінністю, широко обговорюються питання гуманності й персоніцентризму, спостерігається підвищення числа самогубств, що ілюструє крах віри в загальнолюдські цінності, прояв вищої форми аутоагресії. Тому злободенним стає питання про причини такого протиріччя, фактори суїцидальної поведінки, які можуть дати уявлення про заходи його запобігання та профілактики. Безумовно, соціальні умови життя, особливості професійної діяльності можуть бути вагомими обставинами, які штовхають людину на самогубство. Оскільки маркером суїцидальної стану є внутрішня дистанційованість від оточуючої дійсності, то особливої уваги заслуговують представники індивідуальної праці, одиночних професій. Необхідно виявити рушійні сили, що трансформують об'єктивну самотність як умову їх професійної діяльності, в суб'єктивну – стан душі, інтенсифікуючи останній до критичної точки суїциду.

Метою дослідження є теоретичний аналіз психологічних причин самогубств у представників різних спеціальностей, що задіяні в секторі індивідуальної праці, на прикладі трудового населення Англії 2011–2015 рр.

Об'єктом є прояв самогубств серед представників одиночних професій.

Предмет дослідження пов'язаний з визначенням психологічних причин прояву суїцидальної поведінки у представників одиночних професій.

Для досягнення поставленої мети були визначені наступні завдання:

- проаналізували проблему суїциду, його психологічну специфіку, охарактеризували пов'язані явища об'єктивної та суб'єктивної самотності;
- опрацювали статистику самогубств у зв'язку з професійними заняттями в Англії з 2011 по 2015 рік, згрупувавши професії за критеріями одиночності/ колективності, предмету праці, психологічного типу за класифікацією Є.А. Климова, Н.С. Пряжнікова;
- визначили основні психологічні причини здійснення самогубств серед представників конкретного роду занять в частині класифікації, що стосується одиночних професій.

Кількісні дані та їх аналіз були взяті з досліджень професійних факторів самогубств наступних авторів: Alexopoulos E., Andersen K., Borges G., Bromet E., Cha Ch., Chastang J., de Leo D., Dik B., Doenges T., Gonghuan Yang, Hawgood J., Huiyu Ji, Johansson M., Jourenkova N., Kessler R., Khireddine–Medouni I., Klieve H., Klingelschmidt J., La Montagne A. При цьому за основу класифікації психологічних типів професій прийнятий підхід Н.С. Пряжнікова та Є.А. Климова.

Відомості про психологічну специфіку професій, умов праці та психології суїцидальної поведінки містяться в роботах вітчизняних вчених А. В. Карпова, А.І. Кузьміна, Б.Ю. Берзіна, В.Л. Марищука, В.П. Садкового, Г.Р. Шагівалеевої, Д.В. Лебедева, Є.А. Климова, К.К. Платонова, Н.С. Пряжнікова, О.О. Назаренка, Р.П. Федоренка.

У роботі були використані наступні методи теоретичного дослідження. Метод системного аналізу був застосований при обробці статистичних даних для виявлення груп професій за критеріями їх одиночності/неодиночності, предмету праці, психологічної специфіки (характеру спілкування). Метод конкретизації уможливив підхід до поняття «суїцид» з точки зору об'єктивної самотності. Метод індукції використовувався для виявлення причин суїцидів, актуальних для груп індивідуальних професій, виходячи з їх специфіки.

На першому етапі дослідження було теоретично проаналізовано психологічні особливості проблеми самогубства, його симптоми та фактори ризику, виділено риси об'єктивної та суб'єктивної самотності. У психологічній літературі суїцид визначається як усвідомлений акт самоусунення життя під впливом гострих психотравмуючих ситуацій, за яких власне життя як вища цінність втрачає сенс [4, с. 267]. Основними факторами суїцидальної поведінки є: сімейна історія самогубств, сімейна історія жорстокого поводження з дітьми, ізоляція, почуття безнадії, культурні та релігійні переконання, втрата (соціальна, робоча або фінансова). Учені виділяють наступні симптоми суїцидальної поведінки: егоцентризм,

аутоагресія, параноїдальність, песимізм, емоційна нестійкість. Атрибутивною обставиною наведеного є самотність.

З психологічної позиції самотність – це один з психогенних факторів, що впливають на емоційний стан людини, що знаходиться в змінених (незвичних) умовах ізоляції (експериментальної, географічної, соціальної) від інших людей [6, с. 797]. Так, існує об'єктивна самотність як ізолюючий фактор в просторі, а також суб'єктивна самотність, яка передбачає духовну відчуженість в соціумі.

На другому етапі дослідження опрацювали статистику самогубств серед робітників Англії з 2011 по 2015 рік, згрупувавши професії за критеріями самотності/колективності, психологічного типу; зробили порівняльний аналіз середніх показників суїцидів у представників різних психологічних типів професій, які працюють індивідуально (Табл. 1).

Табл. 1. Порівняльна таблиця показників суїциду у представників колективної та індивідуальної праці

Групи професій	Середнє арифметичне (у %)	
	Чоловіки	Жінки
Неодиначні (колективна праця)	20,8	7,5
Одиначні (індивідуальна праця)	27,3	14,4

Джерело: сформовано автором за даними [3, Table 8].

Так, рівень самогубств серед представників самотніх професій на 6.5% у чоловіків і на 6.9% у жінок вище, ніж у працівників неодиначних видів роботи. Тому робітники індивідуальної праці складають групу ризику.

У свою чергу, поодинокі професії були згруповані відповідно до класифікації типів професій Є.А. Климова і Н.С. Пряжнікова. На підставі цього був також проведений порівняльний аналіз середніх показників (Табл. 2).

Табл. 2. Порівняльна таблиця рівня суїциду у представників різних психологічних типів професій, які працюють індивідуально

Людина-знак		Людина-художній образ		Людина-техніка/матеріал		Людина-природа	
ч	ж	Ч	Ж	ч	ж	Ч	ж
26,5	11,3	19,5	Z	21,4	5,2	39,9	18,8

Прим.: ч – чоловіки, ж – жінки, z – занадто мале число.

Джерело: сформовано автором за даними [3, Table 8; 7, с. 374].

Отже, найбільш високий показник – у представників самотніх професій типу «людина-природа», після чого слідує типи «людина-знак», «людина-техніка», і найбільш низький у працівників типу «людина-художній образ». При цьому різниця кількісних показників суїциду у представників «крайніх» типів професій становить 20,4%.

На третьому етапі дослідження були визначені основні психологічні причини скоєння самогубства серед представників певного психологічного

типу професій, що задіяні в індивідуальній праці. Якщо брати об'єктивні критерії досліджуваних типів професій, яким є предмет праці в співвідношенні до дефіцитарної потреби в спілкуванні, то можна виділити такі причини формування суїцидальних станів у представників конкретного типу професій.

1) «Людина–природа». Предмет праці: рослини і тварини серед великих масивів природи. Взаємозв'язок емоційного характеру, але відсутній когнітивний компонент спілкування. «Соціальні чинники, такі як розрив відносин, ізоляція і самотність, а також прихильність соціокультурним нормам мужності, стоїцизму і самостійності, були причетні до самогубства австралійських фермерів» [2].

2) «Людина-знак». Предмет праці: символи, письмова інформація в побутових обставинах. Наявні когнітивний, емотивний фактори, однак, відсутній тактильний компонент. «Робота в умовах мікроклімату, близьких побутовим «кімнатним», слабе здоров'я, недостатній фізичний розвиток, фізичні недоліки, серйозні дефекти зору, відсутність інтересу і шанобливого ставлення до «живого» [4, с. 292].

3) «Людина-техніка». Предмет праці: устаткуванням, електричні прилади; проводиться в умовах закритого простору або у зовні несприятливих умовах. Характеризується наявністю фактора чуттєвого контакту з технікою і матеріалами, деяким обміном інформації при різкому дефіциті емотивного компонента спілкування. «...багатогадинний робочий графік, зловживання речовинами, умови роботи і взаємовідносин можуть бути факторами суїцидальної поведінки» [1, с. 78].

4) «Людина-художній образ». Цьому психологічному типу властиві емотивний і когнітивний компоненти спілкування в умовах побутової відчуженості і помірними зовнішніми факторами впливу. Робота проводиться з неживими предметами палітри кольорів, розмаїтості звуків і пластики. Однак характеризується суб'єктивною самотністю сенсорної дефіцитарності.

Таким чином, досліджуючи актуальну в сучасному суспільстві проблему суїциду, можна зробити висновок, що з психологічної точки зору суїцидом називається замах на власне життя в результаті впливу психотравмуючих чинників. Його симптомами є аутоагресія, песимізм. Вагомими причинами є обставини соціального характеру, а саме специфіка професій залежно від предмету праці та індивідуальний характер її виконання. Опрацювання статистики самогубств у серед робітників Англії показало, що робітники індивідуальної праці, в порівнянні з працюючими в колективі, складають групу ризику скоєння суїциду. Так, основними психологічними причинами скоєння суїциду станів у робітників, враховуючи предмет праці в співвідношенні до дефіцитарної потреби в комунікації, є відсутність когнітивного, тактильного та емотивного компоненту спілкування, найбільш вагомим з яких є когнітивний.

Список використаних джерел та літератури

1. Heller T.S., Correlates of Suicide in Building Industry Workers/ Heller T.S., Hawgood J.L., De Leo D. - Archives of Suicide research, 11, 2007. - p. 105–107.
2. Perceval M. Social factors and Australian farmer suicide: a qualitative study [Електронний ресурс]/ Perceval M., Ross V., Kõlves K., Reddy Pr., De Leo D. - Maryland: US National Library of Medicine National Institutes of Health, 2018. Режим доступу до статті:
3. <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC6292011/#CR11>
4. Windsor–Shellard B. Suicide by occupation in England: number of suicides and the age–standardized rate for unit group occupations, males and females aged between 20 to 64 years, deaths registered in England, 2011 to–2015, supplementary data tables [Електронний ресурс]. - Office for National Statistics, 2017. Режим доступу до таблиць:
5. <https://www.ons.gov.uk/peoplepopulationandcommunity/birthsdeathsandmarriages/deaths/datasets/suicidebyoccupationenglandsupplementarydatatables>
6. Головин С.Ю. Словарь практического психолога. - Минск: Харвест, 1998. - 589 с.
7. Климов Е.А. - Психология профессионального самоопределения. – Ростов-на-Дону: Феникс, 1996 г. - 471 с.
8. Корсини Р. Психологическая энциклопедия/ Р. Корсини, А. Ауэрбах. - Санкт–Петербург: Питер, 2006. - 1813 с.
9. Пряжников Н.С. Психологический смысл труда: Учебное пособие к курсу «Психология труда и инженерная психология» – М.: Издательство «Институт практической психологии», Воронеж: НПО «МОДЭК», 1997. - 352 с.
10. Федоренко Р. П. Психологія суїциду [Текст] : навч. посіб. / Федоренко Р.П. - Луцьк : ВНУ ім. Лесі Українки, 2011. - 260 с. (Посібники та підручники ВНУ ім. Лесі Українки).

Шнуренко С.В.
студентка групи ГФ-3
Науковий керівник: Щербакова О.А.
викладач
Український гуманітарний інститут

ЛІНГВОКОГНІТИВНА МЕТАФОРА ЯК ЗАСІБ ОБ'ЄКТИВАЦІЇ
КОНЦЕПТУ СВІДОМОСТІ ТА ВНУТРІШНЬОГО КОНФЛІКТУ У РОМАНІ-
АНТИУТОПІЇ РЕЯ БРЕДБЕРІ «451° ЗА ФАРЕНГЕЙТОМ»

Актуальність теми дослідження зумовлена вирішенням проблеми здатності читача сприймати і опрацювати інформацію, яка стосується свідомості і внутрішніх почуттів героя твору через використання такого феномену, як когнітивна метафора. Оскільки використання метафори у творі включає в себе можливість автора впливати на свідомість читача,

розкриваючи сутність концепту свідомості та внутрішнього світу героїв з різних його аспектів та вміння висловлювати і розкривати свої погляди для ширшого кола читачів. Когнітологи визнають, що людське мислення метафоричне вже по своїй суті, тобто метафора від природи властива людському мисленню й пізнанню [1, с. 6], саме тому вони звертаються до аналізу когнітивної метафори [2, с. 203].

Об'єктом цього дослідження є метафора як мовне явище, що відображає певні закономірності психіки індивіда–читача і його особливості сприйняття інформації щодо концепту «свідомості і внутрішнього конфлікту» головного героя роману.

Предметом цього дослідження є роман–антиутопія Рея Бредбері «451° за Фаренгейтом».

Метою дослідження є аналіз особливостей когнітивної метафори та визначення її ролі у формуванні сприйняття читачем концепту «свідомості і внутрішнього конфлікту» головного героя роману Рея Бредбері «451° за Фаренгейтом».

Для досягнення мети дослідження ставились наступні завдання:

- проводили теоретичний аналіз альтернативних понять «метафора» у рамках лінгвістики;
- визначали роль метафори у її практичному виявленні, діалоги і монологи головного героя роману Рея Бредбері, його аналіз власного призначення та переживання внутрішнього конфлікту;
- здійснювали узагальнення щодо особливостей сприйняття читачем свідомості та внутрішнього конфлікту героя через використання автором у романі–антиутопії «451° за Фаренгейтом» феномену когнітивної метафори, його вплив на свідомість читача.

Метафори як особливому лінгвокогнітивному феномену приділяли особливе місце відомі постаті свого часу, такі як Арістотель, Е.Кассілер, Ж.Ж.Руссо, Г.В.Ф.Гегель, Х.Ортега–і–Гассет, М.Блек і багато інших. Про неї висловлювалися і використовували у своїх працях не лише творчі люди – письменники й поети, але й відомі критики, філософи і науковці, кожен з них мав власну думку стосовно цього феномену. Яскравими прикладами досліджень є праці як зарубіжних вчених: Дж.Лакоффа, М.Джонсона, М. Тернера, так і вітчизняних дослідників: А.Баранова, О.Кубрякова, А.П. Чудінова, та інших. Сьогодні метафора викликає неабиякий інтерес з боку дослідників і є актуальним об'єктом вивчення цілої низки галузей знань та розділів лінгвістики.

В процесі дослідження було використано такі методи: аналіз для проведення теоретичного аналізу альтернативних понять «метафора» у рамках лінгвістики; спостереження – метод, який використовувався задля визначення ролі когнітивної метафори у її практичному виявленні (при спілкуванні головного героя його діалоги та монологи, внутрішні конфлікти);

а також метод аналізу при детальній обробці роздумів Гая Монтега щодо його власного призначення, що відкриває сутність світосприйняття головного героя.

Був проведений мисленнєвий експеримент в комплексі із синтезом – методи, за допомогою яких здійснювали узагальнення щодо особливостей сприйняття читачем інформації через використання автором феномену когнітивної метафори, його вплив на мою свідомість як читача.

На першому етапі збиралися загальні відомості у рамках лінгвістики про метафору та її вплив на сприйняття інформації читачем. На думку відомого доктора філологічних наук Н. Арутюнової, відомо, що “зростання теоретичної цікавості стосовно метафори стимульоване збільшенням її присутності в різних видах текстів, починаючи з поетичного мовлення й публіцистики та закінчуючи мовами різних галузей наукового знання” [9, с. 5–32]. Використовуючи результати лінгвістів–дослідників цієї теми, можна надати такі визначення цьому терміну: Метафора походить (від грецького слова *μεταφορά*, — перенесення). Відомий філософ Аристотель дав метафорі таке визначення – це невластиве ім'я, перенесене з роду на вид, або з виду на рід, або з виду на вид, або за аналогією [4]. Численні дослідження показали, що метафора – це явище, що формується у мисленні, а не в мові [8, с.15]. Вчені сучасної когнітивної лінгвістики повністю відмовилися від традиційного (від Аристотеля) погляду на метафору як на «скорочене порівняння», один із способів «прикраси» мови або уявлення про метафору як про свого роду взаємодію двох базисних структур, а також від властивої структуралізму орієнтації на вивчення «власне мовних» закономірностей метафоризації. Сучасна наука розглядає метафору як основну ментальну операцію, як спосіб пізнання, структурування і пояснення світу [3]. За допомогою даного феномену автор може не тільки виражати свої думки, створюючи унікальні образи, але й відображати внутрішній світ і переживання героя, розкривати його внутрішній конфлікт. Людина мислить метафорами, саме тому повість краще сприймається читачем, при їхній наявності в тексті.

На другому етапі було проведено спостереження, а також аналіз задля визначення ролі метафори при сприйнятті думки автора читачем. Під час спостереження за участі роману–антиутопії, написаний Реєм Бредбері, який використовував даний феномен в своїй повісті, був зроблений висновок, що метафора є результатом когнітивного процесу, який зіставляє два чи більше референти. Цей процес призводить до семантичної концептуальної аномалії, симптомами якої є певне емоційне напруження. Таким чином, формування метафори відбувається на когнітивному рівні і потім реалізується на мовному рівні [5].

На третьому етапі був проведений мисленнєвий експеримент та аналіз тексту роману–антиутопії «451° за Фаренгейтом», під час якого було виокремлено важливі аспекти, які є характерними для метафор даного твору.

Сюжет книги будується на тому, що в ході сумлінного виконання своїх службових обов'язків Гай – головний герой, пожежник за професією, основним завданням якого є спалювання забороненої літератури, шукає свій ідеал, проте не може знайти його в сучасних соціокультурних цінностях, тому впродовж книги, він кардинально змінює свою точку зору стосовно власної професії, подальшої долі і призначення. Герой зіштовхується з протиріччям між своїми загальнолюдськими установками і офіційним ідеологічним курсом держави. Настає прозріння. Пробудження від «сплячки» відбувається в той день, коли Гай зустрічає юну дівчину, Клариссу Маклеллан. Вона не така, як усі: дівчина являє собою тип так званої «природної людини», що не адаптована до технократичної цивілізації. Гай Монтег розуміє, що він більше не може бути “в міру розумний, в міру чесний, в міру порядний, в міру добрий” і при цьому дотримуватись вимог своєї держави. У ситуації вибору – він вибирає конфлікт з державою, але не конфлікт із собою.

Отже, базові для даного роману метафори внутрішнього світу людини: «процеси, що відбуваються в свідомості героя, – це полум'я». Одним із яскравих прикладів у романі є суперечливість стану Монтега, коли він готовий прочитати заборонені вірші дружині і її гостям, передана двома антонімічними метафорами: «The room was blazing hot, he was all fire, he was all coldness» [6, с. 107].

А також «свідомість піддається руйнівному впливу матеріальної природи (від технічних пристроїв, природних катаклізмів, ударів молотом)». Подібне відбувається, коли Монтег змушений спалювати свій власний будинок разом з виявленими там книгами): «The earthquake was still shaking and falling and shivering inside him ...» [6, с. 121]. А також порада Фабера: «Patience, Montag. [...] Our civilization is flinging itself to pieces. Stand back from the centrifuge.» [6, с. 97].

Внутрішній світ героя описується когнітивними метафорами, наприклад: «переповнюватися новими думками і почуттями = набирати вагу = збирати, збирати (в собі) незрозумілі речі»: «I do not know what it is. I'm so damned unhappy, I'm so mad, and I do not know why I feel like I'm putting on weight. I feel fat. I feel like I've been saving up a lot of things, and do not know what» [6, с. 80]; «Свідомість – це посудина, яку можна наповнювати, але можна і переповнити»: «... the old man would go on with this talking and this talking, drop by drop, stone by stone, flake by flake. His mind would well over at last and he would not be Montag any more ...» [6, с. 110].

Рей Бредбері в метафорах, як правило, робить акцент не на свідомості в цілому як «рівні, де синтезуються всі конкретні психічні процеси» [7, с. 66], але на процесах, що відбуваються в свідомості героя. Тому фокусами його метафор часто не є іменники, а дієслова: to wear (his happiness), to whirl (man's mind) around, to shake and fall and shiver (inside him), to well over і ін. Це можна виділити як характерну рису авторського стилю.

Отже, когнітивна метафора відіграє важливу роль у сприйнятті читачем інформації, адже за допомогою використання цього феномену автор спроможний відкривати концепт «свідомості і внутрішнього конфлікту» головного героя, тим самим впливаючи на свідомість і світосприйняття інших людей–читачів, адже після прочитаного читачеві буде легше знаходити конструктивні вирішення складних життєвих ситуацій.

Список використаних джерел та літератури

1. Lakoff G. *Metaphors We Live By* / G. Lakoff, M. Johnson. – Chicago: Chicago Univ. Press, 1985. – 242 p.
2. Lakoff G. *The Contemporary Theory of Metaphor* / G. Lakoff // *Metaphor and Thought*. – Cambridge: Cambridge University Press, 1993. – P. 202 – 252.
3. Бенвеніст Е. Загальна лінгвістика / Е. Бенвеніст. - М., 1974. – 198 с.
4. Аристотель. Поетика / Аристотель. - М.: Госиздат, 2007
5. Наукові записки Бердянського державного педагогічного університету. - 2014. - Випуск III. 39
6. Bradbury R. *Fahrenheit 451. Short Stories: Роман. Рассказы. Сборник. Сост. Н. М. Пальцев. На англ. яз. – М.: Радуга, 1983. – 384 с.*
7. Фесенко Т. А. Реальный мир и ментальная реальность: парадигмы взаимоотношений. Тамбов: издательство ТГУ, 1999. – 247 с.
8. Лакофф Д., Джонсон М. Метафори, якими ми живемо / Д. Лакофф, М. Джонсон // *Теорія метафори* : [збірник]. - М. : 1990. - 396 с
9. Арутюнова Н. Д. Метафора в языке чувств / Н. Д. Арутюнова // *Язык и мир человека*. - М. : Языки русской культуры, 1999. - 402 с.

Штамбург Д.В.
студент 3 курсу
Науковий керівник: Кричфалушій Я.М.
викладач кафедри романо-германської філології
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ТА КЛАСИФІКАЦІЯ «NICKNAMES» НА ПРИКЛАДІ ІМЕН ЗНАМЕНИТОСТЕЙ

Люди завжди користувалися додатковими іменами. З часом з'явилася тенденція до скорочення або зміни імені особи. На вибір свого ім'я людина повпливати майже не може, але прізвисько вона отримує завдяки певним обставинам життя, характером, діяльністю. Вони носять найрізноманітніше забарвлення [5].

Актуальність теми дослідження зумовлена розвитком інноваційних комп'ютерних технологій. Користуючись Інтернетом молоді люди дають собі різні вигадані імена для зручності користування мережею, анонімності, для уникнення двозначності. Ось чому виникла потреба дослідити особливості нікнеймів, їхнє походження. Історія додавала своє забарвлення до поняття

«прізвисько» та формує його й на сучасному етапі. Так як найбільш поширеними та вживаними нікнейми є серед знаменитостей – дослідження проводилося на прикладі імен акторів та співаків.

У даній роботі досліджено особливості та класифікацію “nicknames”. У дослідженні дається загальне визначення поняттю «нікнейм», історичне нашарування даного поняття, аналіз цього поняття, способи формування нікнейму та його роль у сучасному світі, їхні види та походження, його місце в мережі Інтернет. Розкрито значення нікнеймів відомих людей, їхню класифікацію та особливості. Відповідно до походження того чи іншого нікнейму пропонується їх розподіл на групи, враховуючи певні фактори. Вони пов’язані з біографією, характером, національними ознаками та ін.

Предметом дослідження стали особливості виникнення нікнеймів знаменитостей.

Мета дослідження полягає в ознайомленні з поняттям «nicknames»; отриманні потрібної інформації про акторів та співаків, а саме про офіційні та неофіційні їх прізвиська; опрацюванні певних історичних фактів, що зумовили виникнення того чи іншого нікнейму; розподілі прізвиськ за групами, котрі характеризують походження назв; аналізі отриманого матеріалу.

Вивченню нікнеймів присвячені праці видатних лінгвістів: Арутюнян М. А., Башаєва Б., Жичкина А.В., Харитоновна О.А., Холодних Г.В., Матвеев А.К. В процесі дослідження робіт цих лінгвістів прийшов до наступних висновків:

Нікнейми – це імена, які застосовуються в першу чергу для особистого спілкування у віртуальному комунікативному просторі. Це є досить нове явище в ономастиці, тому статус його остаточно не визначений. В інтернет комунікації нік володіє набором відмінних рис, серед яких унікальність в межах одного домену, вмотивованість для носія, ситуаційність створення. Ніки замінюють особисті імена людей, служать прихованню реального імені і, отже, дозволяють показати себе більш розкутим і незалежним у інтернет просторі. Саме віртуальний простір дозволяє особистості створювати собі індивідуальне ім'я за власними законами, комбінуючи різні літерні і графічні символи. Все це спонукає користувачів до перевтілень, до спроби «одягнути маски», уявити себе в уявних, але бажаних образах [2],[3].

Список використаних джерел та літератури

1. Арутюнян М. А. Антономасия как средство языковой номинации / М.А Арутюнян // Вестн. Моск. гос. обл. ун–та. 2010. № 2. С 12.
2. Башаєва Б. Никнейм как явление ономастики: лексико–грамматическая характеристика. [<http://www.sugi-obninsk.ru/index.php?set=cont&id=602>].
3. Жичкина А.В. Социально–психологические аспекты общения в Интернете. [<http://flogiston.ru/articles/netpsy/refinf.html>].
4. Матвеев А.К. Апология имени / А.К Матвеев // Вопросы ономастики. 2004. № 1. С 7–13.

5. Харитоновна О.А. Ники как псевдонимы в виртуальном общении. [<http://forum.setko.ru/view-topic.php?f=28&t=712>]
6. Холодних Г.В. Псевдоиздания: понятие, сущность, виды (на примере изданий на французском языке XVIII – начала XIX вв.) / Г.В Холодник // Автореф. дис. канд. филол. наук. М., 2007. С 40–45.

Штанько В.С.
студент ФВ-15
Науковий керівник: Терещенко В.І.
кандидат педагогічних наук, професор
завідувач кафедри ТМФВ
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ФУТБОЛІСТІВ ДИТЯЧОГО І ПІДЛІТКОВОГО ВІКУ

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що гра в футбол найбільшою мірою сприяє різнобічному фізичному розвитку гравця. Постійно змінюється ігрова ситуація, безперервна боротьба за м'яч сполучені з найрізноманітнішими рухами: ходьбою, бігом різної інтенсивності з різкими зупинками, поворотами і стрімким прискоренням, стрибками, ударами по м'ячу, силовими прийоми. Підготовка майбутніх спортсменів починається з юного віку. Тому фізична підготовка є необхідною складовою тренувального та педагогічного процесу.

Предмет дослідження: процес фізичної підготовки юних футболістів.

Об'єктом дослідження є юні футболісти віком від 6 до 15 років.

Метою дослідження є розгляд методичних прийомів фізичної підготовки юних футболістів.

Фізична підготовка – одна з важливіших складових спортивного тренування, спрямована на розвиток силових і швидкісних здібностей. Вона поділяється на загальну фізичну підготовку (ЗФП), функціональну фізичну підготовку (ФФП), спеціальну фізичну підготовку (СФП), спеціально–рухову підготовку. Ці види підготовки органічно пов'язані між собою і становлять єдиний процес.

Загальна фізична підготовка футболіста забезпечується вправами загальнорозвивального характеру і вправами з інших видів спорту (легкої атлетики, гімнастики, баскетболу, гандболу, хокею, лижного спорту, плавання). Так розвивається і зміцнюється м'язево-зв'язковий апарат, поліпшується діяльність усіх органів і систем організму, удосконалюються рухові якості, підвищується загальна тренуваність.

Функціональна фізична підготовка будується на базі спеціальної фізичної підготовленості. Вона створює засади, потрібні для ефективного виконання великих обсягів роботи, спрямованої на розвиток спеціальних рухових якостей. Така підготовка сприяє підвищенню функціональних

можливостей різних організмів і систем організму. При цьому покращується нервово-м'язова координація, удосконалюються здібності батутистів до перенесення великих навантажень та ефективного відновлення після них.

Зміст і методика розвитку спеціальної фізичної підготовки обумовлені особливостями ігрової діяльності футболіста, що характеризується; постійними змінами ігрової ситуації на полі; безперервністю навантажень, нерівномірним чергуванням роботи і відпочинку; необхідністю виконувати складні рухи в умовах запеклої боротьби [2].

Спеціальна фізична підготовка скерована на розвинування рухових якостей, які пред'являє специфіка стрибків на батуті. Провідні якості стрибунів на батуті: швидкість, рівновага, орієнтування у просторі, координація руху, спеціальна витривалість та ін. Вузькою спеціалізацією (СФП) – є спеціально-рухова підготовка, яка спрямована на розвиток координаційних здібностей, точності просторових, часових, силових проявів руху.

Основний напрям фізичної підготовки юних футболістів на початковому етапі навчання – всестороння фізична підготовка. Основні засоби – це вправи з гімнастики, акробатики, легкої атлетики, баскетболу, гандболу, вправи з обтяженнями, вправи для розвитку швидкості відповідних дій, швидко-силових якостей, рухливі ігри, естафети тощо. За допомогою таких вправ досягається розвиток і зміцнення м'язового апарату, поліпшується функціональна діяльність всіх органів і систем організму, забезпечується всебічний розвиток рухових якостей, підвищується загальна тренуваність спортсмена.

Список використаних джерел та літератури

1. Варюшин В.В. Треніровка юних футболістів: учебное пособие / В.В. Варюшин. - М.: Физическая культура, 2007. - 112с.
2. Годик М.А. Физическая подготовка футболістів / М.А. Годик. - М.: Терра-спорт: Олимпия Press, 2006. - 272 с.

Шумчук Б.О.

студент групи ПБ-2

Науковий керівник: Куриляк Б.І.

викладач

Український адвентистський теологічний інститут

ПОДОРОЖ ДУШІ ДО ІНШИХ СВІТІВ В 2 КОРИНТЯН 12:1-4

На сьогоднішній день в суспільстві християнської держави існує багаточисленна кількість релігійних деномінацій. В свою чергу вони безпосередньо чи опосередковано впливають на культуру людини та її мислення. Розглядаючи питання душі можна зауважити, що християнський світ немає однієї спільної думки, чи душа – це складова тіла, чи вона може

бути окремою субстанцією і так далі. По цьому питанню існує певна колізія. На тему душі, та її подорожі у потойбічний світ існує велика кількість публікацій і практик виходу душі з тіла як в східних деномінаціях так і в західних.

Основна частина традиційного християнства підтримує позицію існування життя після смерті, тобто душа людини може жити окремо від тіла і уривок із другого послання апостола Павла до Коринтян використовують в якості одного із своїх аргументів. Однак існують християни, які відкидають дане вчення.

Метою роботи є екзегетичний аналіз уривку другого послання апостола до Коринтян 12:1–4 в контексті виходу душі з тіла людини.

Чи посилається Павло на культурний аспект? Дане питання, піднесення, потрібно розглядати з двох точок зору – греко-римської культури та у світлі єврейської культури, оскільки Павло єврей і писав до Коринту. Розглянемо декілька прикладів подорожі у греко-римському світі. Грецькі лікарі-шамани (ятрогени) – лікарі епохи архаїки, яким приписуються певні здібності. І. Куліану зауважив, що ці люди здатні до екстатичних подорожей. [4, с. 41,42]. Ці лікарі могли ніби звершувати рейси поза межами свого тіла. Також є декілька подібних моментів серед інших імен: Арістей Прокінеський і його подорожжі з Аполоном. Він може відвідувати різні місця у вигляді ворона. Хермотимуса із Клазомена якого підпалили підчас його «подорожі» [4, с. 43]; Також Піфагор практикував відвідування інших світів [4, с. 44]. Поема «про Парменіда», і його подорожі до неба. Федр Платона – міф про подорожі душі на гору до пізнання істини.

Для греків було характерним сходження до вищого світу, де можна було отримати знання. Євреї вірили в те, що Бог єдиний. Крім того їхній світогляд формувался у світлі Писання, і того, чи може людина бачити Бога. В біблійному тексті є три яскравих моменти які можна порівняти з досвідом Павла. Досвід пророка Ісаї (Ісаї 6:1–13), з якого можна цілком логічно припустити, що він перебував у Божественній площині [4, с. 100]. Інший досвід це – видіння Єзекіїля (Єз. 1:1–3:15). Подібно до Павла, невідомо, чи була ця подорож Єзекіїля поза тілом [4, с.101]. Даниїл також у своєму видінні (Дан. 7–12 розділи) бачить Бога та Його престол [4, с. 103]. В Дан. 7:1 сказано, що Даниїл «бачив сон та видіння..», і важко відділити ті моменти коли він бачить сон, а коли видіння.

В єврейських творах також згадується випадки, коли люди попадали в рай. Відомим прикладом є трактат Хагіга 14а де сказано, що «Четверо попали в Рай: Бен-Азай, Бен-Зома, Ахер і раби Аківа». Далі описується, що з ними відбувалося: про Ахера сказано, що після перебування в Раю він «пошкодив рослину», тобто став відступником [2, с. 705–706]. В апокаліптиці вознесіння відграють роль: книга Еноха, Книга дванадцяти патріархів, Заповіт Левія, Апокаліпсис Авраама, Апокаліпсис Софонії, Апокаліпсис Седраха.

Апостол Павло жив у світі, де були поширені ідеї вознесіння. І скоріш за все він знав всі ці ідеї, як і ті, кому він писав листа. Якщо подивитись на усі згадки про третє небо і зустрічі з Богом, вони рясніють парадоксами та протиріччями. Лише коли ми читаємо біблійні історії (Єзекіїля, Даниїла та Ісаї), можна зустріти доповнення, без протиріч. Визначити, що саме мав на увазі Павло, чи на яку грецьку поему, філософію чи міф він натякав, у всьому різноманітті, немає сенсу. Навіть апокаліптичні традиції не дають розуміння про що говорив апостол. Найближче по змісту і по самому процесу вознесіння, це історії Ісаї, Даниїла та Єзекіїля. Тому для кращого розуміння потрібно розглянути питання неба і зхоплення в Біблійному контексті.

Потрібно звернути увагу на декілька слів, на яких автор послання робить особливий акцент, та які мають вагу в тлумаченні для розуміння уривку. Слово «οὐρανός» має декілька значень, які дають більше розуміння даного поняття, а не дикретне формулювання сучасності. Небо як атмосфера (Бут. 1:8; Мт. 16:2). Небо як зоряний світ, космос (Бут. 1:14; Мк. 13:25). Як метафора (Вих. 17:14; П.Зк. 4:32). Місце перебування Бога (Бут. 28:12,17; П.Зак. 26:15). Небо в посланні до Коринтян згадується в контексті місця перебування Бога (5:1, 5:2, 12:2).

Наступне слово, це «σῶμα», яке перекладається як тіло (Лев. 6:10, 15:19, Мт. 6:22, Юди 1:9), або труп (Бут. 15:11). В Біблії дане слово та його похідні зустрічаються 162 рази. Слід зазначити, що «σῶμα» також застосовується для позначення раба (Бут. 34:29). Інколи використовується як символ: тіло Христа, церква як тіло (1 Кор. 10:17; 11:24).

Якщо ми звернемось безпосередньо до контексту уривку то потрібно звернути увагу в першу чергу на те, що апостол захищає свій авторитет від нападів фальшивих апостолів (11:13). Ці апостоли звинувачували Павла у використанні Коринтської церкви для власної вигоди і Павло в свою чергу захищався говорячи, що ні він, ні ті, кого він посилав ніколи не використовували їх, і навіть приводить в приклад македонян які підтримали його, щоб той не став для колосян тягарем (12:14; 11:2; 12:15, 17, 18).

В свою чергу фальшиві апостоли говорили про свою скромність та муки, які вони терплять за те що стали послідовниками Христа. В свою чергу Павло розповідає те, що ж він перетерпів (11:18,25; 12:5). Павло зауважує, що хвалитися не розумно, і він б цього не робив, якщо б його не змусили. Далі він дає відповідь на головне питання про його апостольство. Павло заявляє, що нічим не поступається найпершим апостолам, і цю думку він проговорює як до схоплення, так і після (11:5; 12:11,12). Однак апостол Павло не зупиняється на цьому, та іде ще далше. Він приходить до «видінь і одкровенень Господа». Він хоче показати, що на противагу першим апостолам котрі безпосередньо бачили Ісуса, під час його перебування на землі, він також мав спілкування з Ним і не просто спілкувався, а був у місці, де перебуває Бог. Безпосередній контекст показує, що апостол Павло захищається від фальшивих апостолів. Ці апостоли були наверненими

юдеями, але ставили під сумнів чесність Павла і що більш важливо його апостольство.

Головне, про що хоче сказати Павло, що він абсолютно не знає який процес відбувався у його житті. Важливий саме факт особистого Божого відкриття для Павла, і він приводить це відкриття в якості аргументу свого апостольства. Окрім цього, його подорож до небес більше підходить не під практики греко–римського світу, а під досвід видінь біблійних пророків, а це в першу чергу видіння. Тому це не була подорож його душі.

Список використаних джерел та літератури

1. Біблія або Книга Святого Письма Старого й Нового Заповіту / Переклад І.Огієнка - К . УБТ. 2010 - 1346 с.
2. Стерн Д. Коментар до єврейського нового завіту / Д. Стерн 2 Коринтянам: Пер. з Англ. - М.:НП «Силоам», 2004. - 1156 с.
3. Tobias N. Other Worlds and Their Relation to This World/ N. Tobias A. Hogeterp The Otherworld and this World in 2 Cor 12:1–10 in Light of Early Jewish Apocalyptic Tradition : Leiden Boston 2010. P. 401
4. Wallase J.B. Snatched into paradise (2 Cor 12:1–10) / Excerpts from Gregory Palamas. The Triads, Edited with Introduction by John Meyendorff, Translation by Nicholas Gendle, Copyright - 1983 by Paulist Press, Inc. Paulist Press, Inc., New York/ Mahwah, NJ. P. 391

Щербина А.І.
студент групи ГФ-22
Науковий керівник: Романчук С.М.
викладач
Український гуманітарний інститут

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ЛЮДСЬКОГО ІНСТИНКТУ ВИЖИВАННЯ НА ОСНОВІ ОПОВІДАННЯ ДЖЕКА ЛОНДОНА «ЛЮБОВ ДО ЖИТТЯ»

Актуальність цієї роботи пов'язана з проблемою не сформованості практичних навичок виживання людей в несприятливих умовах що спричиняє реалізацію своїх інстинктів виживання. Виникає необхідність сформувати ці навички. У літературознавстві недостатньо праць, що розкривають психологію людини в умовах виживання.

Об'єктом дослідження є явище англійського реалізму, що розкриває проблему виживання в оповіданні Дж. Лондона «Любов до життя».

Предметом наукової розвідки є образ головного героя зазначеного твору та його психологічна стійкість всупереч жорстоким реаліям.

Метою дослідження є аналіз поведінки як прояву характеру героя в умовах виживання, та формування рекомендацій для самовиживання в несприятливих умовах.

Для досягнення мети в роботі вирішували наступні завдання:

- проаналізували твір Дж. Лондона «Любов до життя» з точки зору розвитку англійського реалізму;
- охарактеризували психологічний портрет головного героя цього роману;
- сформуували рекомендації для самовиживання в несприятливих умовах.

Інформаційною базою дослідження є психоаналітичний контекст у розгляді енергії інстинктів розглянутий в роботах В.К. Віллунаса, В.А. Іваннікова, А. Маслау, Ч. Райкрофт, Г.С. Салліван, К. Хорні та ін. Безперечний внесок корифеїв психоаналізу А. Адлера, З. Фрейда, Е. Фромма, К.Г. Юнга. Велика увага співвідношенню інстинкту і духовності відведено в спадщині представників російської філософської школи в роботах М. Бердяєва, А. Ільїна, В. Соловйова, Л. Толстого, Л. Шестова.

У роботі використали загальнонаукові методи індукції та дедукції(при визначенні впливу загальнолюдських моральних якостей на особистість персонажа), психотерапевтичного методу контен–аналізу(при виявленні частотних моральних ідеалів у головного героя), метод спостереження (при аналізі характеру героя за певних обставин), метод порівняння (під час аналізу зміни характеру героя в умовах виживання).

На першому етапі дослідження проаналізували зміст оповідання Джека Лондона «Любов до життя», в якому автор описав реальність тогочасної Північної Америки, період «золотої лихоманки». Головний герой, з другом Біллом мав за ціль видобути золото. Чоловік прямує через пустельні канадські землі в сторону Гудзонової затоки. Основне завдання героя – дійти до схованки з необхідними приладдями і продуктами. Ця ситуація ускладнюється зрадою друга, травмою ноги і фізичним виснаженням. Виживання в умовах дикої природи вимагає реалізації всіх його внутрішніх фізіологічних і моральних сил. Автор показав зворушливий опис виживання головного героя в складних умовах і силу людського духу, що не відступить за будь яких умов.

На наступному етапі дослідження ми охарактеризували психологічний портрет головного героя. Психологічний та фізичний опис героя збігається з образом тих, які опинялись в неприродньому середовищі для життя, тому автор не даремно не дає йому ім'я, бо це натяк на те, що кожен з нас може опинитись в схожій ситуації. Фізичний стан дуже впливає на психологічний, та може впливати на вибір людини в певних обставинах. Розглянемо детальніше, як фізична та психологічна неготовність до подібних ситуацій може призвести до небажаних наслідків.

На початку головний герой ретельно розраховує всі свої запаси, продумує свою подорож, в якому напрямку йому потрібно рухатись. Також живить себе надіями на зустріч з Біллом і на вдалий похід до країни Маленьких Паличок. Але його ще переслідує страх насильницької смерті

перед хижаками. Що є природнім для людини, яка опинилась в такій ситуації і змушена проявляти свої інстинкти виживання.

Невдовзі сильний голод, напружений психічний стан зводить героя з розуму, у нього вже зникає відчуття природнього страху перед хижаками, та все на своєму шляху вважає їжею, нервує після кожної невдалої спроби зловити хоч що небудь. Незабаром після невдалого полювання він стає непритомніти, його фізичний стан дуже виснажений. Це друга стадія прояву фізичного виснаження людини, яка не готова ні психологічно ні фізично до таких умов.

Наступний психологічний прояв, який впливає на фізичний – *притуплення почуттів* через фізичну виснаженість організму. На цьому етапі герой перестав відчувати будь які емоції окрім голоду, слабкість не дає йому впевнено пересуватись до своєї цілі і внаслідок частотої втрати свідомості – втрата орієнтиру на дорозі. Хворий вовк – визначає битву в боротьбі за існування, завдяки притупленню почуттів герой не боїться самого вовка як хижака, а не хоче покінчити життя саме таким чином.

Але не дивлячись на всі свої страждання – герой не втрачає гідність справжньої Людини в найкритичніший момент. Випадково зустрівши останки свого друга Білла, він не їсть його, не зважаючи на свій жалюгідний стан. Його зовнішній вигляд змінився за весь цей час на великого товстого «черв'яка», який непритомнівши лежав.

Наслідки перебування непідготовленої людини до неприроднього для неї середовища описана в «Любов до життя» наступним чином. Потрапивши вже у природне для головного героя середовище, він ще довго не може отямитись, шок від пережитого тривалого голоду позначився не лише на зовнішньому вигляді, а й на психологічному стані також(жадібно поглинає їжу, з ненавистю дивиться на те, як їдять інші, постійно випрошує у матросів сухарі, щоб набити ними свою койку). Прояв накопичення харчових продуктів ми бачимо на власні очі, спостерігаючи за своїми бабусями–дідусями, які пережили голод на Україні і цей страх, що ситуації може статись повторно, викликає у них цей інстинкт накопичення зайвих продуктів.

Любов до життя показана в оповіданні через прості (збиральництво, полювання, економія сил, розпалювання багаття, бинтування ніг, непохитність людського духу в боротьбі з голодом, холодом і власної неміччю) і страшні (травми, біль, сон під дощем, втрата орієнтації в просторі, трата величезної кількості сил на видобуток їжі, поглинання людиною живих істот) речі. На початку твору головний герой – людина, що має лиш золото, а в кінці – стає подібним до черв'яка, що відчайдушно бореться за своє життя, але все ще зберігає в собі залишки людської гідності, які проявляються в небажанні їсти кістки загиблого друга.

На завершальному етапі дослідження вважаємо за доречне подати кілька рекомендацій для виживання в несприятливих умовах для життя:

- в лісі: неїстівними є всі змії, крім морських, а також ящери та жаби. Перед тим як готувати, с земноводних знімають шкіру. У жаб самим поживними є бедра задніх лап;

- на річці: якщо потрібно перепливти річку в одежі, потурбуйтеся про те, щоб промокші речі не сковували рухи. Ростегніть гудзики на комірці і рукавах, послабте ремінь, виверніть кармани штанів. Взуття зніміть і помістіть під ремінь. Плисти краще брасом;

- в пустелі: не рекомендовано знімати одягу. Тканина заповільнює випаровування поту, тобто, зневоднення організму. Йти краще вночі, а жару перекачайте під накриттям, котре захистить не тільки від сонячних променів, але і від надлишку тепла, яке випромінює пісок;

- в холод: якщо знаходитесь зимою в неопалювальному укритті (наприклад, в поламаний на трасі машині), підготуйтеся до того, що ноги охолоджуються швидше, ніж тіло і руки. Не чекаючи цього, зніміть взуття, одягніть на ступні рукавиці і заверніть їх в свитер. Постійно шевеліть пальцями ніг і згибайте–розгибайте голіностопні сугави, а охолоджені руки грійте під пахвами або на животі. Через кожні 10–15 хвилин вставайте, присідайте, ростирайте тіло і лице руками;

- в лавині: якщо ви залишилися в свідомості, ваше головне завдання – захистити легені від сніжного пилу, закрив ротову положнину і ніс шарфом, шапкою, рукавицею. Після зупинки лавини вам потрібно постійно робити заглиблення в ледяній кірці, яка виникає навколо вашого лица через тепле тіло та дихання. Ні в якому разі не засинайте .

Для виживання в екстремальних умовах людині необхідно вирішити три найважливіших завдання:

1) зуміти захистити себе від переохолодження або перегріву залежно від місцевості і погодних умов;

2) встановити денну норму витрачання води, а недоторканий запас залишити на крайній випадок. Необхідно також вжити заходів для знаходження джерел води;

3) скласти харчовий раціон і переконатися, що вода є в достатній кількості для споживання і приготування їжі [7, с. 32].

Отже, на прикладі головного героя твору Джека Лондона «Любов до життя», ми бачимо образ людини, яка була не готова до суворих умов дикої природи, внаслідок чого, його торкнулись вище перелічені наслідки. Нам необхідно знати хочаб базові рекомендації по виживанню, тому що ми можемо опинитись в подібній ситуації. Найголовніше, залишатись гідною Людиною за будь–яких обставин, як наш представлений головний герой.

Список використаних джерел та літератури

1. Быстрицкий Е. К. Феномен личности: мировоззрение, культура, бытие / Е. К. Быстрицкий. - К. : Наук. думка, 1991. - 220 с.
2. Вебер Макс // Протестантська етика і дух капіталізму. – К.: Основи, 1994. – 261 с.

3. Гнатенко П.И., Павленко В.Н. Идентичность: философский и психологический анализ.– Киев: ООО «Арт пресс»,1999. – 466 с.
4. Головка Б.А. Філософська антропологія: Навч.посібник – Київ: «ІЗМН», 1997.– С.221.
5. Гуревич П. С., Степин В. С. Философская антропология. Очерк истории // Философские исследования. – 1994. – № 1. – с. 162.
6. Козинець В. Безпека життєдіяльності у сфері туризму: Навчальний посібник / Віталій Козинець; Київський ун–т туризму, економіки і права. - К.: Кондор, 2006. – 575 с.
7. Лондон Джек // Рассказы; пер. с англ./Вступ. Ст. А. М. Зверева; Ил. П. Н. Пинкисевича. - М.: Правда, 1984. - 576 с., ил.
8. Плесснер Х. Ступени органического и человек: Введение в философскую антропологию / Пер. с нем. - Москва: «Российская политическая энциклопедия» (РОССПЭН), 2004 – 480 с.

Щербина В.В.
студент групи ПБ-3
Науковий керівник: Ношин Я.І.
кандидат філос. наук, доцент
Український адвентистський теологічний інститут

СЛУЖІННЯ СВЯТОГО ДУХА В НОВОЗАВІТНЮ ЕПОХУ, ЯК ХРИСТІЯНСЬКІ ТА ФІЛОСОФСЬКІ АСПЕКТИ ДЛЯ ОСМИСЛЕННЯ МИНУЛОГО ТА СУЧАСНОСТІ

Слово «дух», грецькою «πνεῦμα» (пнеума), в Новому Заповіті зустрічається більше 400 раз та має декілька значень. Приблизно четверта частина всіх випадків вживання, цього слова в Євангеліях зв'язана з використанням прикметника «святий», вказуючи тим самим на Божественний Дух, чи Дух Святого Бога. Другу частину четверту частину вживання слова «πνεῦμα» на основі контексту можна віднести до Святого Духу. Варто звернути увагу на той факт, що в юдаїзмі часів Христа слово «святий» часто служило вказівкою на божественність, тому вираз «Дух Святий», «Дух Божий», «Дух Бога», «Дух Господній» розглядались, як рівнозначні [1, с. 118].

В якомусь сенсі Святий Дух є «начальником і Виконавцем» Слова. Його участь проявляється в створенні богонатхненних рядків, здатних змінити життя, в читанні їх та даруванні сили для проголошення Слова [1, с. 25].

Роль Святого Духа при читанні Слова (Ів. 16:13; 1 Кор. 2:10–14) є направляючою. Той же самий Святий Дух, Який керував натхненними Їм авторами при створенні Слова Божого, направляє того, хто щиро шукає Бога, читаючи Його Слово. Ісус називає Святого Духа «Духом істини» (Ів. 14:17; 15:26; 16:13), стверджуючи, що, коли Дух Святий прийде, Він

«наставить вас на всяку істину» (Ів. 16:13). Таким чином, ми ясно бачимо, що саме Святий Дух допомагає віруючим зрозуміти волю Божу, виражену в Його Слові.

Бог відкриває нам Свою волю через Свого Духа: «А нам Бог відкрив цю мудрість Своїм Духом. Тому що Дух досліджує все, навіть безодні самого Божества» (1 Кор. 2:10). Так як тільки Дух Божий знає помисли Божі (1 Кор. 2:11), Бог послав нам Його, щоб ми пізнали «те, що нам подароване Богом» (1 Кор. 2:12) в Його Слові. Ця роль, що виконується Святим Духом, підкреслюється в твердженні про те, що «людина, що не духовна не в силах прийняти те, що від Духа Божого», тому що це «пізнається тільки духовно» (1 Кор. 2:14). Іншими словами, без Духа Божого зрозуміти і прийняти Боже Слово неможливо.

Біблія описує Святого Духа таким же, яким зображує і Отця, і Сина. Святий Дух може відчувати печаль. В Еф. 4:30 Павло попереджає віруючих церкви в Ефесі, щоб вони не ображали Святого Духа. Слово ображати в цьому вірші походить від грецького «λύτρεύω» (люпео, люпейте), що означає «змушувати сумувати чи сумувати». Це слово вказує на вираження емоцій. Іншими словами, Святий Дух здатний емоційно реагувати в Своїй особливій манері. Він володіє Своєю власною індивідуальністю [2, с. 772].

Зосередивши нашу увагу на історію про учнів в Ефесі, які спочатку були хрещені «в Іванове хрещення» (Дії 19:1–7) ми спостерігаємо в цій історії важливість моменту сходження Святого Духа. До моменту зустрічі з Павлом, який пояснив учням різницю між Ісусом та Іваном Хрестителем, вони, звісно, не були спасенні. Із тексту зрозуміло, що і проповідь Івана була ними сприйнята не в повному обсязі [3, с. 422, 423]. Звичайний порядок прийняття язичниками Святого Духа ми бачимо в домі Корнилія (Дії 10:44–48). «Дух Святий зійшов на всіх, що слухали слово» (Дії 10:44) перш ніж вони були хрещені в воді; в той момент, коли вони ввірували, Петро ще продовжував промову (Дії 10:44). Участь Святого Духа в плані спасіння проявляється в наступних діях: Святий Дух відроджує (Ів. 3:5; Ів. 3:8–6; Тит. 3:5); вчить і нагадує (Ін.14: 26; Лук.12:12); свідчить (Ів. 15:26; 1 Ів. 5:6; Рим. 8:16; Евр. 10:15), викриває (Ів. 16:8–11); наставляє (Ів. 16:13); прославляє Христа, промовляє (Мт. 10:20; Мр. 13:11; Дії 6:10; 8:29; 10:19; 11:12; 13:2,25; 23:9; 1 Пт. 1:22; Об. 2:7,11,17,29; 3:6,13,22; 14:13); клопоче перед Богом (Рим. 8:26–27); бере участь в хрещенні людей, осяює людину, оправдує (1Кор. 6:11) і т. д.

Святий Дух бере участь в плані порятунку, навчає та керує людиною. Щоб зрозуміти детальніше дії та роль Святого Духа в Новому Заповіті, порівняймо його з діями та роллю в Старому Заповіті. Вияснимо зв'язок перебування Святого Духа з помазанням від Духа. Біблійний словник Е. Нюстрема дає таке визначення слову помазання: *помазання* – це урочиста дія якою людина чи предмет відділяється для служіння Богу. Помазання було зв'язане з діяльністю Святого Духа. В Новому Заповіті Помазаником називається Христос (Лк. 4:18; Дії 4:27; 10:38; Евр. 1:9), однак помазаний не

лише Він, а також віруючі (1 Ів. 2:20, 27; 2 Кор. 1:21). Старозавітне помазання зв'язане зі служінням (таке й помазання Христа) та схоже на сповнення Духом; новозавітне помазання зв'язане з пізнанням істини (1 Ів. 2:20) та зумовлено тим, що Святий Дух перебуває в віруючих. Всі християни – помазаники Духа (в Старому Заповіті помазували небагатьох обраних), та відбувається помазання один раз (старозавітне помазання могло повторятись) [3, с. 423]. З цього можна зробити висновок, що Новий Заповіт навчає: Дух Святий постійно перебуває у всіх віруючих. Бог – Дух Святий живе в нас, відчуваємо ми в Його присутність, чи ні. Намагаючись втекти від Святого Духа, потрібно зрозуміти, що Він в нас. Варто прикладати зусиль, щоб не осквернити себе гріхом.

Оскільки Святий Дух наповнює віруючого не як енергія, яка проникає в душу, а скоріше як Особистість, виникає питання про те, яким чином це відбувається. Павло, в повній згоді з принципом сповнення Святим Духом, пояснює, що «Господь же то Дух, а де Дух Господній, там воля. Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:17,18). Павло каже, що грішні люди можуть споглядати славу Господню через проповідь і вчення Євангелія (2 Кор. 4:4,5), «Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій» (6). Отже, сповнення Святим Духом – це особливий процес. Через богонатхненне Писання і через просвітництво віруючого при його вивченні Святий Дух приносить присутність Христа в свідомість віруючих, які завдяки цьому можуть споглядати славу Божу «в особі Ісуса Христа» [4, с. 205].

Служіння Святого Духа в Новозавітню епоху чітко вказують на християнські та філософські аспекти для осмислення минулого та сучасності. З цього випливає важливість мати представлення про Святого Духа, як Особистість та Його служіння в Новозавітню епоху та тепер. Таким чином ми зможемо не тільки осмислити минуле та сучасність, а й рухатись в напрямку до майбутнього.

Список використаних джерел та літератури

1. Gunkel H. The Influence of the Holy Spirit / Trans. R. A. Harisville, P. A. Quanbeck II. Philadelphia, 1979. P. 142
2. А.Д. Вейсман // Греческо–русский словарь / репринт V–го издания 1899 г. - 1370 с.
3. Чарльз Райри // Основы богословия. М.: Ассоциация «Духовное возрождение», 2000 г. - 656 с.
4. Зайцев Е. В. / Учение о Святом Духе. - Заокский: «Источник жизни», 2013. - 480 с.

Яровий Н.Д.
студент групи ПБ-3
Науковий керівник: Коваль Б.В.,
викладач

Український адвентистський теологічний інститут

ПОВНЕ ЗАНУРЕННЯ – ІСТОРІЯ ТА ЗНАЧЕННЯ ДІЇ ОБРЯДІ ХРЕЩЕННЯ

Одним з основоположних вірувань в історії церкви адвентистів сьомого дня, поділюваних з іншими консервативними християнськими віруваннями, є хрещення повним зануренням у воду. Хрещення вважається одним з таїнств християнської церкви і гідним пам'ятником смерті, поховання та воскресіння Ісуса Христа.

Хрещення – перше з християнських таїнств, прийняте всіма християнськими віросповіданнями і деномінаціями, хоча і не в однаковому розумінні, і знаменує собою вступ до складу церковної громади. Відомо що занурення в воду або обливання зустрічається майже в усіх майже народів давнини – халдеїв, фінікійців, єгиптян, персів, почасти у греків і римлян – н особливого значення, в сенсі не тільки фізичного, а й морального очищення[1]. В наш час, хрещенню надають найнеймовірніших форм і значень – від самих спрощених до глибокого містицизму, від хрещення дітей (православні, католики, лютерани...) до повного заперечення водного хрещення (сухі баптисти, молокани, духобори і ін., які вважають себе хрещеними в дусі). Навіть фундаментальні євангельські віросповідання почали розрізняти два види хрещення: водне хрещення і хрещення зануренням у Христа.

Як церемоніальний акт, хрещення вимальовується ще з дохристиянської ери. Те, що євреї були знайомі з цією процедурою, ясно з того факту, що хрещення зануренням у воду було однією з вимог, які повинні були виконувати новонавернені в іудаїзм. Фарисейська позиція хрещення Іоанна була заснована не на суперечці про законність обряду, а на питанні про його повноваження здійснювати його [5]. Проте, будучи хрещеним Іваном, Христос показав Своїм дотриманням обряду те, що Він визнав в цьому обряді зумовлену церемонію. Його інститут християнського таїнства надав хрещенню набагато більшого значення, ніж будь-коли раніше.

Еволюція християнського хрещення протягом століть була зафіксована в ступках і цеглинах, фарбах і мозаїках. Історія християнських хрещень простежується серед руїн ранньохристиянських споруд, а також в древніх церквах, які до сих пір використовуються. Картини в катакомбах і церквах, мозаїки на підлогах, стінах і стелях, рельєфні скульптури і малюнки в древніх рукописах Нового Завіту додають деталі до цієї історії [2].

Здається очевидним факт того, що, хоча археологія підтверджує занурення в якості поширеного способу хрещення в перші століття християнської церкви, воно також піднімає інші питання, які заслуговують подальшого уваги.

У Новому Завіті представлена доктрина хрещення, в якій основними духовними передумовами є проповідь Євангелія, сповідування гріха і особисте підтвердження віри в смерть і воскресіння Христа, що призводить до хрещення «старого» і хрещення духовне воскресіння до відродженого життя з Ісусом Христом як Спасителем і Господом. Оскільки хрещення проводилось лише повним зануренням дорослих віруючих, можна задатися питанням: «Як і коли виникла практика хрещення немовлят з різним богословським змістом?» Хрещення кропленням або обмиванням стало відомо як «клінічне хрещення», тому що воно в першу чергу використовувалося хворими. Без сумніву, через слабкість тіла ця практика згодом була застосована і до немовлят. Проте, обприскування також можна віднести до язичницьких обрядів[3 ст. 263]. Коли вода хрещення набула таємничих сил, які надавали їй ультра–духовну ефективність, діючу більш–менш механічно, реалістична символіка хрещення зануренням була втрачена.

В середні віки люди і руху виникали час від часу, намагаючись відновити хрещення віруючих, яке, поряд з багатьма іншими елементами християнства Нового Завіту, було втрачено для основної частини християнської церкви, коли церква увійшла в тунель того, що було названо темним століттями. Новозавітне хрещення було вперше повністю відроджено як частина євангельського християнства, коли християнська історія стала відкритою на ближчій стороні середньовіччя. Обряд повного занурення з метою оновлення, переродження, прийшов з глибини віків, і був відомий задовго до Івана Хрестителя. Він практикувався як язичниками, так і юдеями. За часів Римської імперії патрицій, набувши собі раба, занурював його повністю у воду, і після цього давав нове ім'я. Означений ритуал символізував те, що віднині ця людина – його раб, і минуле життя її ніби змивається, повністю стирається. Рабовласник давав рабу нове ім'я на знак повної приналежності собі.

Концепція самого слова «хрещення», що з грецької звучить як «баптисма», і означає «занурюю», або «повне занурення». Підкріпленням цьому апостол Павло в Посланні до Римлян вказує, що обряд хрещення зануренням у воду символічно виражає нашу особисту віру в смерть, поховання і воскресіння Христа від нашого імені. Суть хрещення з людської сторони, полягає в зреченні від себе або похованні «старого» і воскресіння в нове життя, в якому діє сила воскреслого Господа. Тільки хрещення віруючих зануренням у воду може реально символізувати богословську суть біблійного вчення про хрещення. Отже, сам термін «хрещення» означає глибоке занурення і використовується у Новому Заповіті як в прямому сенсі, так і метафорично, в значенні приєднання до церкви (інтронізації), або

залучення до нового вчення[4 ст.297]. Часто обидва ці значення поєднуються у ритуальній дії хрещення, коли матеріальне занурення вказує на приєднання до певної духовної реальності.

Список використаних джерел та літератури

1. Ефрон И.А., Брокгауз Ф. А. Энциклопедический Словарь. Крещение и таинство. [Електронний ресурс] / Ф.А. Брокгауза, - Режим доступу до ресурсу: <http://www.vehi.net/brokgauz/index.html>.
2. Babut С. Древнеиудейские религиозные общины - 80 с. - (La verite chretienne).
3. В начале было слово - Заокский: Источник Жизни, 2002. - 540 с. - (ISBN 0-8280-0466-8).
4. Феномен водного хрещення у контексті сучасної баптистської сакраментології: дис. докт. філос. наук : 09.00.14 / . - Київ, 2018. - 645с.
5. Rice E. G. Baptism in the Early Church [Електронний ресурс] / E. George Rice // Magazine Ministry. - 1981. - Режим доступу до ресурсу: <https://www.ministrymagazine.org/archive/1981/03/baptism-in-the-early-church>.

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ ІНСТИТУТ

МАТЕРІАЛИ
XIV МІЖНАРОДНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО–ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ
«Актуальні проблеми соціальних та економічних процесів в умовах
трансформації українського суспільства»
17 квітня 2019 року

Відповідальні за випуск наукового видання
Штанько Л.О., Понятовський Ф.К.

Комп'ютерний набір і верстка Синчак Б.А.

Підп. до друку 11.11.19. Формат 60x84/16
Папір офс. Гарнітура Arial. Друк офс. Замовлення №195
Друк. арк. 15,19. Обл.–вид. арк. 14,89. Тираж 200 прим.

Видавничий центр науково–організаційного відділу
Українського гуманітарного інституту
08293, Київська обл., м. Буча, вул. Інститутська, 14,
e–mail: conference@ugi.edu.ua

Поліграфія
Видавництво «Міленіум»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 535 від 19.07.2001 р.

м. Київ, вул. Фрунзе, 60
Тел./факс 222–74–35
E–mail: milenium_ofis @ukr.net

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ ІНСТИТУТ

08292 Київська обл.,
м. Буча, вул. Інститутська, 14
conference@ugi.edu.ua
www.ugi.edu.ua